การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต เรื่อง “อาฮง”
DIRECTING IN DRAMA SHORT FILM
TITLED “AHONG, ON THE OTHER HAND”

นางสาว สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย ภาควิชานิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2560

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์

การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต เรื่อง “อาฮง”
DIRECTING IN DRAMA SHORT FILM TITLED “AHONG, ON THE OTHER HAND”

นางสาว สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
MISS SUPANEE LIMROJNUGOOL

ภาควิชานิเทศศิลป์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์ ..... วันที่ 31 พ.ค. 2561
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เขมพัทธ์ พัชรวิชญ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “อาฮง”
	DIRECTING IN DRAMA SHORT FILM TITLED
	“AHONG, ON THE OTHER HAND”
ชื่อ	นางสาว สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
สาขาวิชา	ภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2560
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เขมพัทธ์ พัชรวิชญ์

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์ศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้เกิดจากความสนใจส่วนตัวในการกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่องเล่าของแก่งน้ำแห่งหนึ่งในจังหวัดบึงกาฬซึ่งเคยเป็นที่ที่มีศพไหลวนมาติดมากที่สุด จนชาวบ้านต่างพากันเชื่อว่า หากหาศพคนที่ตกน้ำเสียชีวิตในแม่น้ำโขงไม่เจอ ให้มารอดักที่แก่งนี้ เพราะศพจะไหลวนที่นี่และไปไหนไม่ได้อีก ในขณะเดียวกันจังหวัดบึงกาฬ เป็นจังหวัดใหม่ไกลปืนเที่ยงที่แม้ว่าพื้นที่จะมีปัญหาความล้าหลังแทรกซึมอยู่ในที่ต่างๆแต่คนในพื้นที่ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรถึงการขาดหายไป ไม่ว่าจะเป็นป้ายบอกทางไม่ครบ ถนนทางเดินขรุขระ หรือ สัญญาณโทรศัพท์ขาดหายในสถานที่สำคัญ เมื่อยังไม่เคยมีใครหยิบยกประเด็นสังคมของคนในพื้นที่นี้มาเล่าอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าจึงอยากนำประเด็นความเชื่อของคนในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ และ ความเชื่อของแก่งอาฮง มาเป็นนัยยะ สำคัญในการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับความหวังและความกลัวที่มีต่อพื้นที่ที่ไม่เจริญ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ถ่ายทำที่จังหวัดบึงกาฬ มีส่วนผสมของเนื้อหาที่มาจากทั้งเรื่องจริงและเรื่องปรุงแต่ง เพื่อเพิ่มอรรถรสการรับชมในรูปแบบของภาพยนตร์แนวดราม่า โดยมีเนื้อหาความยาวทั้งหมด 30 นาที การสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นผลมาจากการศึกษาภาพยนตร์ทั้งสามเรื่อง ได้แก่ Flapping in the middle of nowhere , Forrest Debusy และ Wonderful Town ทั้งในแง่เทคนิคเนื้อหาและการดำเนินเรื่อง ภาพยนตร์ที่ออกมาจึงเป็นเสมือนเรื่องราวที่ถ่ายทอดถึงความรู้สึกภายในจิตใจที่ไม่ว่าใครจะอยู่ในพื้นที่เจริญหรือล้าหลัง ความกล้าที่จะลงมือทำเท่านั้น คือสิ่งที่ช่วยให้สังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ในการผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้นั้นจะลุล่วงไม่ได้หากไม่มีผู้สนับสนุนทั้งให้คำแนะนำและชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องอันเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า

ขอบคุณ คุณครูอาจารย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกท่าน ที่ช่วยผลักดันและเป็นกำลังสำคัญในการให้ความรู้หลายๆด้านเพื่อนำมาใช้ในการผลิตภาพยนตร์

ขอบคุณ นายนริศ อาจหาญ นายกเทศบาลจังหวัดบึงกาฬ อำเภอบุ่งคล้า ที่ช่วยสนับสนุนการถ่ายทำและให้ความรู้ต่างๆเกี่ยวกับสถานที่และความเป็นมาของจังหวัดบึงกาฬ

ขอบคุณ นางเพ็ญศรี สุธิรัตน์ ที่ให้การช่วยเหลือในการถ่ายทำและให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้

ขอบคุณเพื่อนร่วมทีม นายปุญญพัฒน์ ภู่ตระกูล และ นายณัฐพล เนตรณรงค์ ที่ให้ทั้งคำแนะนำและทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อการสนับสนุนทุกๆอย่างในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้

ขอบคุณ นางสาวปุณยานุช อั้งประเสริฐ และ นายธีรวัฒน์ สุจริตวัฒนศักดิ์ นักแสดงที่มีความตั้งใจอย่างเต็มที่ในการทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด

ขอบคุณ นางสุกัญญา อัศวอุดมศรี มารดาของข้าพเจ้าที่สร้างแรงบันดาลใจในการทำภาพยนตร์แนวชีวิตหลายๆเรื่องที่ผ่านมา รวมถึงยังคอยให้การสนับสนุนทุกอย่างเพื่อทำให้ข้าพเจ้าเติบโต เข้มแข็ง และเป็นนักทำหนังที่ดีในวันต่อไป

ขอบคุณ บุคคลท่านอื่น ที่ไม่ได้กล่าวนามทุกท่านซึ่งคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำจนทำให้ผลงานเรื่องนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ ..... ก
กิตติกรรมประกาศ ..... ข
สารบัญ ..... ค
สารบัญภาพประกอบ ..... ฉ
สารบัญภาพตาราง ..... ญ

บทที่

1 **บทนำ** 1
ที่มาและความสำคัญของโครงการ 1
วัตถุประสงค์ของโครงการ 2
ขอบเขตของโครงการ 2
ลักษณะของโครงการ 2
แนวทางการบรรลุเป้าหมาย 3
การค้นคว้ารวบรวมข้อมูล 3
ขั้นตอนการเขียนบท 3
ขั้นตอนการเตรียมก่อนถ่ายทำ 3
การถ่ายทำ 3
หลังการถ่ายทำ 3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 4

2 **การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล** 5
ศึกษาตำนาน ความเชื่อของแก่งอาฮง 5
ศึกษาวิถีการดำเนินชีวิตและสังคมในจังหวัดบึงกาฬ 7
บันทึกคนที่เคยใช้ชีวิตอยู่ที่บุ่งคล้าและบทสัมภาษณ์ 8
ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเมืองกับชนบทในสังคมไทยปัจจุบัน 10
วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการนำข้อมูลมาใช้ 11
วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างตัวละคร 12
ลักษณะทางกายภาพ (Physic Aspect) 12
ลักษณะทางจิตวิทยา (Phychological Aspect) 13

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะทางกายภาพ (Social Aspect) 14
การวิเคราะห์ภาพยนตร์ที่ใช้อ้างอิงในการเล่าเรื่อง 14
ภาพยนตร์เรื่อง Flapping in the middle of Nowhere 14
ภาพยนตร์เรื่อง Wonderful Town 18
ภาพยนตร์เรื่อง FORÊT DEBUSSY 22

3 **บทภาพยนตร์** 26
แนวทางการเขียนบทภาพยนตร์ 26
การพัฒนาบทภาพยนตร์ 26
ข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์ 27
ประเด็น (Theme) 27
ประโยคขาย (Log line) 27
พล๊อต (Plot) 27
โครงเรื่องขยาย (Treatment) 27
บทภาพยนตร์ ฉบับร่างสมบูรณ์ (Screenplay) 30

4 **ขั้นตอนการทำงาน** 40
ขั้นตอนการเตรียมการผลิตภาพยนตร์สั้น (Pre-Production) 40
การวางแผนการทำงานในการเตรียมถ่ายภาพยนตร์ 40
การคัดเลือกนักแสดง 40
วิธีการคัดเลือกนักแสดง 41
เอกสารข้อมูลนักแสดง (Casting Sheet) 42
เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย (Costume) 46
การกำกับศิลป์ (Production Design) 48
สถานที่ถ่ายทำ (Location) 51
การวางแผนและการประสานงาน 59
ตารางการถ่ายทำ (Breakdown Sheet) 60
ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์สั้น (Production) 65
การเตรียมการก่อนถ่ายทำ 65
อุปกรณ์บันทึกเสียง 65
การกำกับภาพรวมของภาพยนตร์ 65

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์สั้น (Production) 65
การเตรียมการก่อนถ่ายทำ 65
อุปกรณ์บันทึกภาพ 65
อุปกรณ์บันทึกเสียง 65
การกำกับภาพรวมของภาพยนตร์ 65
มุมกล้องและขนาดภาพ 70
การกำกับการแสดง 71
การลำดับการแสดง 71
Block Shot 72
ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์สั้น (Post-Production) 74
การจัดการไฟล์ (Media Management) 74
การลำดับภาพ (Editing) 75
การตัดภาพแบบหยาบ (Rough Cut) 75
การลำดับภาพแบบสมบูรณ์ (Final Cut) 77
เทคนิคที่ใช้ในการตัดต่อ 79
Long Take 79
Jump Cut 79
การแก้สีภาพ (Color Grading) 80
ภาพโดยรวมจากการตัดต่อภาพยนตร์ 81

5 **บทสรุปและข้อเสนอแนะ** 84
บทสรุป 84
ข้อเสนอแนะ 85

บรรณานุกรม 87
ประวัติผู้เขียน 88

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่ **หน้า**

2.1 ภาพแก่งอาฮง....5
2.2 โปสเตอร์หนัง Flapping in the middle of nowhere....14
2.3 ภาพประกอบหนังเรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere....15
2.4 ภาพประกอบหนังเรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere....16
2.5 ภาพประกอบหนังเรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere....17
2.6 โปสเตอร์หนัง Wonderful Town....18
2.7 ภาพประกอบหนังเรื่อง Wonderful Town....19
2.8 ภาพประกอบหนังเรื่อง Wonderful Town....20
2.9 โปสเตอร์หนัง Foret Debussy....22
2.10 ภาพประกอบหนังเรื่อง Foret Debussy....22
2.11 ภาพประกอบหนังเรื่อง Foret Debussy....23
2.12 ภาพประกอบหนังเรื่อง Foret Debussy....24
4.1 ภาพการแต่งกายเพ็ญ....46
4.2 ภาพการแต่งกายเพ็ญ....47
4.3 ภาพการแต่งกายมิน....47
4.4 ภาพการแต่งกายเชษฐ์จ....48
4.5 ภาพตัวอย่างการเชทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง Red....49
4.6 ภาพตัวอย่างการเชทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง L'Atelie....49
4.7 ภาพตัวอย่างการเชทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง FORÊT DEBUSSY....50
4.8 ภาพตัวอย่างซีนที่มีการเชทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง อาฮง....50
4.9 แก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....51
4.10 แก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....52
4.11 หมู่บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....52
4.12 หมู่บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....53

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.13 บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....53
4.14 บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....54
4.15 ริมโขง อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....54
4.16 ริมโขง อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....55
4.17 ทางชลประทาน อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....55
4.18 ทางชลประทาน อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....56
4.19 สวนยางพารา อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....56
4.20 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....57
4.21 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ....57
4.22 ป่า จังหวัดนครนายก....58
4.23 ป่า จังหวัดนครนายก....58
4.24 ภาพจากการไปบึงกาฬครั้งที่ 2....59
4.25 ภาพจากการไปบึงกาฬครั้งที่ 5....66
4.26 ภาพจากฟุตเทตที่ถ่ายทำจริง....67
4.27 ภาพการแสดงตัวละครเพ็ญ....69
4.28 ภาพตัวอย่างของภาพยนตร์ในส่วนแรก....69
4.29 ภาพตัวอย่างของภาพยนตร์ในส่วนที่สอง....69
4.31 ภาพตัวอย่างของการวางเฟรม....70
4.32 ภาพตัวอย่างของฉากที่เพ็ญออกตามหา....71
4.33 ภาพตัวอย่างฉากที่เพ็ญออกเดินทางกับเจ้าหน้าที่....72
4.34 ภาพตัวอย่างการจัดเรียงไฟล์ภาพยนตร์เรื่องอาฮง....73
4.35 ภาพตัวอย่างการเปลี่ยนชื่อไฟล์ฟุตเทจ....74
4.36 ภาพตัวอย่างการลำดับภาพซีนก่อนเข้าป่า....76
4.37 ภาพตัวอย่าง ช๊อตที่ควรยืดให้นานกว่านี้....76
4.38 ภาพตัวอย่างการลำดับภาพฉากที่เพ็ญไม่อยากเดินทางต่อแล้ว....77
4.39 ภาพตัวอย่างการ Transition ที่ใช้เทคนิค เรื่องแสงและการ Dissolve....77
4.40 ภาพตัวอย่างการแก้ไขการลำดับภาพ....78
4.41 ภาพตัวอย่างการ Transition ที่ใช้เทคนิคเรื่องเสียงโทรศัพท์....78
4.42 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้ Long Take ในการตัดต่อ....76

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.43 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้สีเขียวอมฟ้า.....77
4.44 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้สีเขียวอมม่วง.....77
4.45 ภาพโดยรวมจากการตัดต่อภาพยนตร์.....83

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพตาราง

ตารางที่ **หน้า**

4.1 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “เพ็ญ” (Casting Sheet).....42
4.2 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “มิน” (Casting Sheet).....43
4.3 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “เชษฐ์” (Casting Sheet).....44
4.4 ตารางการวางแผนการออกกองถ่ายภาพยนตร์.....59
4.5 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 1.....60
4.6 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 2.....61
4.7 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 3.....62
4.8 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 4.....63
4.9 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 5.....64

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ภาพยนตร์ศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้ เกิดจากความสนใจส่วนตัวในการกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากเรื่องเล่าของแก่งน้ำแห่งหนึ่งในจังหวัดบึงกาฬซึ่งเคยเป็นที่ที่มีศพไหลวนมาติดมากที่สุด จนชาวบ้านต่างพากันเชื่อว่า หากหาศพคนที่ตกน้ำเสียชีวิตในแม่น้ำโขงไม่เจอ ให้มารอดักที่แก่งนี้ เพราะศพจะไหลวนที่นี่และไปไหนไม่ได้อีก ในขณะเดียวกันจังหวัดบึงกาฬ เป็นจังหวัดใหม่ไกลปืนเที่ยงที่แม้ว่าพื้นที่จะมีปัญหาความล้าหลังแทรกซึมอยู่ในที่ต่างๆแต่คนในพื้นที่ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรถึงการขาดหายไป ไม่ว่าจะเป็นป้ายบอกทางไม่ครบ ถนนทางเดินขรุขระ หรือ สัญญาณโทรศัพท์ขาดหายในสถานที่สำคัญ เมื่อยังไม่เคยมีใครหยิบยกประเด็นสังคมของคนในพื้นที่นี้มาเล่าอย่างจริงจัง ข้าพเจ้าจึงอยากนำประเด็นความเชื่อของคนในพื้นที่จังหวัดบึงกาฬ และ ความเชื่อของแก่งอาฮง มาเป็นนัยยะ สำคัญในการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับความหวัง-ความกลัวที่มีต่อพื้นที่ที่ไม่เจริญ

ในสังคมไทยปัจจุบันเราจะเห็นได้ชัดว่า การแสดงออกเพื่อการต่อต้านหรือเรียกร้องอะไรบางอย่างต่อคนที่มีอำนาจเหนือกว่าคงไม่สามารถใช้วิธีการออกมาประท้วงหรือเป็นเพียงแค่ผู้เสพที่ได้แต่คอยวิจารณ์อยู่ห่างๆได้อีกแล้ว และตัวข้าพเจ้าเองไม่ได้มีเจตนาตัดสินว่าวิธีนี้ถูกหรือผิด หากแต่ประสบการณ์ที่สอนให้คิดได้มากกว่า ว่านอกเหนือจากการยอมรับข้อผิดพลาดและตระหนักในสิ่งที่เกิดขึ้นคือการออกมาเริ่มต้นแก้ปัญหาอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน Generation ของข้าพเจ้าที่มองเห็นการเปลี่ยนผ่านต่อสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นรอบตัว โดยไม่จำเป็นต้องมีใครมาบอกหรือริเริ่มให้เห็น แต่คนยุคนี้ก็สามารถเป็นผู้ริเริ่มได้เองแล้ว

ดังนั้น Ahong, on the other hand จึงเป็นภาพยนตร์สั้นที่ข้าพเจ้าอยากนำเสนอเรื่องราวถึงเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งต้องออกตามหาศพแม่ตนเองที่แก่งอาฮง ที่ที่ใครต่างบอกว่าเต็มไปด้วยวิญญาณและความตาย แต่สำหรับเธอ มันคือความหวังเดียวสุดท้ายที่เหลืออยู่ นัยยะสำคัญของเรื่องนี้มีการพูดถึงมุมมองความเชื่อที่เป็นไปได้สองทางของตัวละครคือความหวังและความอันตราย โดยกล่าวถึงมุมมองของตัวละครผ่านคนที่อาศัยอยู่ในชนบทและคนที่มาจากเมือง และมีการแสดงออกถึงความไม่เชื่อดังกล่าวที่แทนค่าถึงคนในยุคของข้าพเจ้าเป็นเด็กสาวอายุ 18 ปี เช่นเดียวกับเพ็ญที่กล้าขบฏต่อขนบในสิ่งที่คนอื่นเชื่อมาตลอด เลยเลือกจะออกไปหาความจริงที่มองไม่เห็นก็ดีกว่าการต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสียเวลารอคอยสิ่งที่เห็นแต่กลับไม่เชื่อว่าจะมีทางเกิดขึ้นจริง อีกทั้งด้วยความตั้งใจส่วนตัวที่อยากลบภาพความคิดของคนที่มองว่าพื้นที่ที่ไม่เจริญหรือชนบทจะต้องเป็นภาพปัญหาความยากลำบากหรือทุกข์ทรมานตลอดเวลา ก็แสดงให้เห็นในภาพยนตร์ว่าความทรมานไม่จำเป็นต้องมาจากสภาพแวดล้อมที่เราอยู่อย่างเดียว แต่มาจากการใช้ชีวิตของคนที่แม้แต่คนเมืองจะเจริญหนักหนาเท่าใด เราก็ยังพบเห็นความยากลำบากได้มากไม่แพ้กันอยู่ดี

สุดท้ายเมื่อภาพยนตร์เรื่องนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้ามีความเชื่ออย่างยิ่งว่าภาพยนตร์เรื่องนี้จะช่วยถ่ายทอดถึงความรู้สึกภายในใจที่ไม่ว่าใครจะอยู่ในพื้นที่เจริญหรือล้าหลัง สิ่งเดียวที่จะช่วยพัฒนาและสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับสังคมที่เกิดขึ้นได้นั้น ก็คือการลงมือทำ มีเพียงแค่การลงมือทำเท่านั้นที่จะช่วยทำให้ความหวังเกิดขึ้นจริง

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อศึกษาการกำกับภาพยนตร์แนวชีวิต
2. เพื่อให้ผู้ชมได้ตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงที่มาจากการลงมือทำจริงไม่ใช่แค่การรอคอย
3. เพื่อศึกษาการกำกับการแสดงให้สมจริงและการเล่าเรื่องที่สร้างอารมณ์ความเศร้าผสมกับความลึกลับในขณะเดียวกัน

ขอบเขตของโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต ความยาวประมาณ 20 นาที ถ่ายทำและลำดับภาพด้วยระบบ Digital Format Widescreen ในอัตราส่วน 16 : 9 โดยใช้กล้อง SonyA7 ความละเอียด 1920*1080 p บันทึกเสียงภาษาไทย และมี English Subtitle ประกอบ

ลักษณะของโครงการ

ภาพยนตร์สั้นแนวดราม่าที่มีกลิ่นอายของความลึกลับน่าค้นหา โดยดำเนินเรื่องผ่านตัวละครสามคนหลักที่เป็นตัวแทนของคนในพื้นที่ คนนอกพื้นที่ และคนที่อยู่ตรงกลางระหว่างทั้งสองพื้นที่ เน้นจังหวะการเล่าเรื่อง และความเป็นธรรมชาติในการแสดง มีเนื้อหาใจความหลักเกี่ยวกับความเชื่อของคนบึงกาฬที่มีต่อแก่งน้ำอาฮง โดยความเชื่อที่เกิดขึ้นเป็นเพียงการปรุงแต่งบางส่วน ไม่ใช่ความจริงทุกอย่าง จำเป็นต้องศึกษาถึงเรื่องราววิถีชีวิตคนบึงกาฬและความไม่เจริญที่เกิดขึ้นในจังหวัด รวมถึงสัมภาษณ์ชีวิตจริงของคนที่เคยหรือใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมาก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. การค้นคว้ารวบรวมข้อมูล

1.1 ศึกษาภาพยนตร์เรื่อง “Flapping in the middle of Nowhere” เพื่อศึกษาวิธีการเล่าเรื่อง การตัดต่อ และการใช้เทคนิคด้านภาพและเสียง

1.2 ศึกษาภาพยนตร์เรื่อง “Foret Debusy” เพื่อศึกษาวิธีการเล่าเรื่อง การกำกับแสดง และ Art Direction ที่ใช้สถานที่ถ่ายทำเดียวทั้งเรื่อง

1.3 ศึกษาภาพยนตร์เรื่อง “Wonderful Town” เพื่อศึกษาวิธีการเล่าเรื่อง การตัดต่อ และการใช้เทคนิคด้านภาพและเสียง

1.4 ศึกษาความคิด ความเชื่อ และวิถีการใช้ชีวิตของคนในจังหวัดบึงกาฬ

2. ขั้นตอนการเขียนบท

2.1 ค้นคว้าข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาตัวละคร

2.2 ลงสำรวจสถานที่เพื่อนำมาพัฒนาบท

3. การเตรียมการก่อนถ่ายทำ

3.1 จัดทำงบประมาณและวางแผนระยะเวลาการถ่ายทำ

3.2 คัดเลือกนักแสดงที่ตรงตามลักษณะที่ข้าพเจ้าต้องการ

3.3 สำรวจสถานที่ถ่ายทำและติดต่อสถานที่ขอถ่ายทำ

3.4 จัดเตรียม Shooting Script เพื่อวางแผนการถ่ายทำ

3.5 Block shot Location และตรวจสอบความพร้อมในการติดตั้งไฟหรือพร๊อบที่ใช้ให้ชัดเจน

3.6 เวิร์คชอบการแสดงก่อนถ่ายทำจริง

3.7 จัดตารางการถ่ายทำ และ เตรียมเอกสารการถ่ายทำให้พร้อมรวมถึงตรวจสอบความเรียบร้อยของอุปกรณ์ทุกอย่างก่อนเดินทางไปถ่ายทำที่ จ.บึงกาฬ

4. การถ่ายทำ

4.1 ควบคุมการถ่ายทำเพื่อให้ได้ภาพและอารมณ์ตามที่ต้องการ

5. หลังการถ่ายทำ

3.1 ลำดับภาพแบบหยาบ (Rough Cut)

3.2 ลำดับภาพละเอียดตามรูปแบบการนำเสนอของภาพยนตร์

3.3 ปรับแต่งสีของเรื่อง

3.4 มิกซ์และแก้ไข Sound เพื่อให้เข้ากับลำดับเหตุการณ์

3.5 ดีไซน์และแต่งเสียงดนตรีประกอบฉาก

3.6 ใส่คำบรรยาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้เรียนรู้กระบวนการคิด การทำงานร่วมกันเป็นทีม ตลอดจนการผลิตภาพยนตร์แนวชีวิต ที่มีความลึกลับน่าค้นหา

2. ผู้ชมได้ได้ตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงที่มาจากการลงมือทำจริงไม่ใช่แค่การรอคอย

3. ผู้ชมได้เห็นการแสดงที่สมจริงและการเล่าเรื่องที่สร้างอารมณ์ความเศร้ากับความลึกลับในขณะเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากเนื้อหาของภาพยนตร์เรื่องนี้ ต้องถูกเล่าผ่านความเชื่อของแก่งน้ำอาฮง จ.บึงกาฬ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริงสมัยอดีตกาล แต่ยังคงถูกส่งผ่านต่อจนกลายเป็นความคิดของผู้คนที่อยู่บริเวณนั้น เหตุการณ์ที่ว่าจึงถูกปรุงแต่งและนำมาซึ่งเรื่องราวความลังเลในการตัดสินใจออกไปตามหาศพแม่ตัวเอง โดยมีอุปสรรคเป็นเพียงแค่ลมปากของคน

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความจำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับตำนานความเชื่อของแก่งอาฮงวิถีการดำเนินชีวิตและทัศนคติที่คนบึงกาฬมีต่อพื้นที่สังคมของตนเอง ข้อมูลที่ได้จึงมาจากทั้งการสัมภาษณ์และลงพื้นที่จริงประกอบไปพร้อมๆกับการหาข้อมูลมาเขียนบท

ศึกษาตำนาน ความเชื่อของแก่งอาฮง

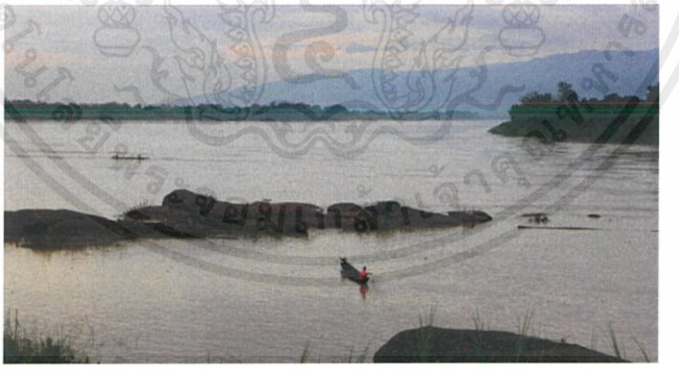

ภาพ 2.1 ภาพแก่งอาฮง

ที่มา : วัดอาฮงศิลาวาส [ออนไลน์], สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://www.tatnewsthai.org/detail.php?newsID=3215

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตำนานบ้านอาฮง

ชาวบ้านอาฮง เป็นกลุ่มลาวพวนที่อพยพโยกย้ายข้ามน้ำโขงมาจากบ้านนาเยีย เมืองหอ เมืองโฮง จากแถบบ้านสองคอน บ.กล้วย ในบริเวณฮูน้ำเงี้ยบ แถบเมืองหมอกเมืองเชียงแสน เมืองเชียงรุ้ง เมืองเชียงตุง เมืองเชียงคำ และเมืองต่าง ๆ ตำบลลำแม่น้ำโขง และลำน้ำซัน จากแขวงบริคำไซยประเทศลาวในปัจจุบัน

เมื่อประมาณปีพ.ศ. 2377 ครอบครัวของท้าวคำพา ลูกชายของเจ้าเมืองหมอก (ประเทศลาว)ได้อพยพข้ามแม่น้ำโขงมาตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณแก่งอาฮง ติดกับปากห้วยอาฮงในปัจจุบัน เพราะเห็นว่าบริเวณนี้มีพืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ มีแหล่งน้ำ มีปลาชุกชุม และมีพื้นที่ราบลุ่ม เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชไร่ พืชสวน และการทำนา ต่อมามีญาติพี่น้องเดินทางกันมาอยู่มากขึ้น จึงตั้งหมู่บ้านชื่อว่า “บ้านอาฮง” โดยสันนิฐานว่าคงจะเรียกชื่อบ้านตามแหล่งที่อยู่เดิม

ชาวบ้านอาฮง ประกอบอาชีพสำคัญคือ การทำสวนยางพาราและนาข้าว มีการปลูกยางพารามากถึง 95 % ของประชากรในหมู่บ้านทั้งหมด แต่ก่อนชาวบ้านจะทำนาและปลูกมันสำปะหลัง แต่ปัจจุบันเหลือเพียงยางพาราและข้าว หมู่บ้านแห่งนี้จึงถือว่ามีเศรษฐกิจที่ดีมากอีกแห่งหนึ่ง และมีอาชีพประมงควบคู่ไปด้วย

หมู่บ้านตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำโขง มีจุดเด่นคือ มีก้อนหินขนาดใหญ่วางระเกะระกะอยู่บริเวณทั่วไปบริเวณวัดอาฮง ซึ่งเป็นวัดประจำหมู่บ้าน มีเพียงแห่งเดียวในเขตริมโขงแห่งนี้นับตั้งแต่แม่น้ำโขงวกเข้าวกเข้าเขตภาคอีสานของไทยที่มีระยะทางกว่าเจ็ดร้อยกิโลเมตร

แก่งอาฮง เมืองหลวงแห่งพญานาค

บริเวณแก่งอาฮง นับเป็นจุดที่ลึกที่สุดของแม่น้ำโขง ด้วยเป็นช่วงที่แม่น้ำโขงไหลและตีโค้งเป็นเวิ้งกว้าง ก่อนที่จะไหลตรงเป็นช่องแคบทำให้น้ำไหลดัน รวมถึงเป็นบริเวณที่ลำน้ำสาขาหลายแห่งไหลลงลงมาเช่น ปากน้ำฮง ปากห้วยเต่า จึงทำให้กระแสน้ำแรงมากขึ้น ก่อนที่จะไหลเข้าช่วงที่แม่น้ำโขงเริ่มกว้างขึ้น และมีดอนอยู่ห่างออกไปประมาณ ๑ กิโลเมตร ทำหน้าที่ชะลอกระแสน้ำที่ไหลหลากมา ประกอบกับสภาพนิเวศใต้น้ำที่มีความลึกมากถึง ๒๐๐ เมตรและเป็นโพรงถ้ำขนาดใหญ่ จึงทำให้เกิดกระแสน้ำวนเป็นวงกว้าง เศษซากไม้ต่างๆ ที่ไหลมากับแม่น้ำโขง จึงลอยวนมาติดอยู่บริเวณนี้เป็นจำนวนมาก ชาวบ้านเล่าว่า หากมีคนตายบริเวณทางตอนเหนือของน้ำ ก็ต้องมารอรับศพบริเวณนี้ได้เลย พอถึงฤดูแล้งน้ำลดลง แก่งหินขนาดใหญ่ต่างๆ ก็จะโผล่พ้นน้ำขึ้นมา แต่ไม่สามารถที่จะเดินข้ามไปยังฝั่งทางประเทศลาวได้ เพราะน้ำที่ลึกมากนั่นเอง รวมถึงบริเวณแก่งอาฮงมีความประหลาดอีกประการคือ ศพจะไหลไม่พ้นแก่งอาฮง เมื่อมีคนหรือศพตกลงในแม่น้ำโขงเหนือแก่งอาฮงไม่ว่าที่ใด ถ้าหาศพไม่พบ จะหาพบได้ที่นี่ คือ แก่งอาฮง (ไพรินทร์ เสาะสาย,2560)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเปลี่ยนแปลงสำคัญ

พ่อเขียนเล่าว่า ระยะสิบปีที่ผ่านมานี้แม่น้ำโขงเปลี่ยนแปลงไปมาก สังเกตจากคนหาปลาก็จับปลาได้น้อยลง แต่ก็ยังคงใช้เงินเท่าเดิมในการซื้อปลา คือ วันละ ๒๐,๐๐๐ บาท แต่ซื้อปลาได้เพียง ๕๐ กิโลกรัมเท่านั้น กระแสน้ำไหลแรงเชี่ยวกรากมากขึ้นกว่าเดิมในช่วงน้ำหลาก ส่วนหน้าแล้งน้ำก็แห้งลงมากผิดปกติ โดยเฉพาะบริเวณแก่งอาฮงนี้ก้อนหินที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ก็ปรากฏให้เห็นในฤดูแล้ง กระแสน้ำเปลี่ยนทิศทางไปมาก และคิดว่า สภาพระบบนิเวศที่เปลี่ยนไป ทำให้ปลาหนีไปหมด นอกจากนี้ในอดีตบริเวณแก่งอาฮงนี้ เคยมีปลาบึกชุกชุมมาก แต่ปัจจุบันนี้หายไปแล้ว เพราะว่าช่วงสงครามทหารลาวได้มีการระเบิดแม่น้ำโขง จึงทำให้ปลาบึกหายไป

นี่คือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นแล้วกับ วิถีชีวิตของคนหาปลาและความเชื่อของคนแถบนี้ ที่วิถีชีวิตและความเชื่อของคนน้ำโขงกำลังเผชิญกับกระแสการพัฒนาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในอนาคตข้างหน้า ปลา แก่งอาฮง และบั้งไฟพญานาค ก็อาจจะเป็นเพียงตำนานเล่าให้ลูกหลานฟังก็เป็นได้ หากแม่น้ำโขงได้ถูกพัฒนาอย่างเต็มขั้นต่อไป (เขียน นิกรเทพเทิดไท้ คำทัน,2560)

ศึกษาวิถีการดำเนินชีวิตและสังคมในจังหวัดบึงกาฬ

การเกษตร

จังหวัดบึงกาฬมีพื้นมีพืชไร่ที่นิยมปลูกคือมันสำปะหลังและยางพาราซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจที่สร้างรายได้ให้แก่เกษตรกร เพราะมีผลผลิตต่อไร่สูงและมีราคาน่าจูงใจแก่การเพาะปลูก ส่วนพืชไร่อื่นๆเกษตรกรจะปลูกแซมตามแปลงพาราที่ยังไม่ได้ขนาดการกรีด ซึ่งสามารถสร้างรายได้ให้แก่เกษตรกรได้ในระหว่างช่วงรอกรีด

ความมั่นคงชายแดน

จังหวัดบึงกาฬ มีสภาพภูมิศาสตร์ที่มีลักษณะพื้นที่เรียว ยาวตามลำน้ำโขง ซึ่งเป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่าง ประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความยาวของชายแดนประมาณ ๑๒๐ กิโลเมตร ในพื้นที่ ๔ อำเภอ ได้แก่ อำเภอปากคาด อำเภอเมืองบึงกาฬ อำเภอบุ่งคล้า และอำเภอบึงโขงหลง

อาชญากรรม

ปัญหาอาชญากรรมของจังหวัดบึงกาฬเพิ่มสูงขึ้น โดยคดีที่รัฐ เป็นผู้เสียหายเป็นประเภทความผิดที่มีการรับแจ้งมากที่สุดอีนได้แก่ คดีค้ายาเสพติด อาวุธปืน (ชาวบ้านหลายคนมีการพกอาวุธผิดกฎหมายเป็นจำนวนมาก) การพนัน การค้ายาเสพติด รองลงมา คือ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ซึ่งการกระทำ ความผิดในแต่ละประเภทมีแนวโมเพิ่มขึ้นทุกปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

จังหวัดบึงกาฬมีพรมแดนติดกับเมืองปากซัน แขวงบอลิคาไซ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นเส้นกั้นพรมแดน ประชาชนทั้งสองฝั่งมีการเดินทางไปมาเพื่อค้าขายและท่องเที่ยวอยู่เป็นประจำ

สภาพปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดบึงกาฬ

(1) สถานที่ท่องเที่ยวไม่ได้รับการปรับปรุงพัฒนามานานจึงมีสภาพเสื่อมโทรม

(2) การเข้าถึงลำบาก ถนนเข้าแหล่งท่องเที่ยวชำรุดเป็นหลุม เป็นบ่อ

(3) ขาดสิ่งอานวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ที่จอดรถยนต์ ห้องน้ำ/สุขา

(4) ขาดการประชาสัมพันธ์ที่ดี นักท่องเที่ยวยังไม่รู้จักจังหวัดบึงกาฬ อย่างทั่วถึง (นรารักษ์ สุขวิทย์,2560)

บันทึกคนที่เคยใช้ชีวิตอยู่ที่บุ่งคล้าและบทสัมภาษณ์

บันทึกจากหลักสี่ กรุงเทพ - บุ่งคล้า อำเภอ บึงกาฬ

กว่า 800 กิโลเมตรที่ผ่านมากับเวลาเจ็ดวันเต็ม ไม่ทำให้วันที่แปดในการเดินทางรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเลย เช้าวันนี้ผมแวะซื้อหมูปิ้งข้าวเหนียว แล้วรักษาเส้นทางเดิมสาย 212 เพื่อจะไปดูแม่น้ำโขงที่อำเภอบุ่งคล้า เดิมทีรู้แต่ว่าบุ่งคล้าเป็นอำเภอเล็กๆ ริมแม่น้ำโขง แต่ก็ยังไม่เคยได้เข้าไปและยังนึกสภาพไม่ออกจริงๆ ว่าที่นั่นเป็นอย่างไร มีเพียงชาวบ้านบอกเพียงว่า อำเภอนี้อยู่ห่างจากบ้านแพงไปอีกราว 60 กิโลเมตร พร้อมกับกำชับกับผมว่า อย่าปั่นเลยนะ เนื่องจากที่บุ่งคล้านั้นดูจะเหมือนหมู่บ้านมากกว่าอำเภอ ตลอดเส้นทางในช่วงเช้านี้ถนนร่มรื่นทั้งสองข้างทาง ผมแวะชงกาแฟสดอีกครั้งกลางทาง ดื่มทั้งกาแฟดื่มทั้งบรรยากาศรับอรุณที่ตะเข็บจังหวัดบึงกาฬ ถนนตลอดแนวจากบ้านแพงคล้ายจะออกแบบเป็นเสมือนคันดินสูง เพื่อรองรับอุทกภัยสำหรับเมืองริมแม่น้ำใหญ่ สองข้างทางที่เคยเห็นเป็นใบยาสูบก็จะเริ่มเปลี่ยนเป็นต้นกล้ายางมากขึ้น ผมปั่นสบายๆ มาถึงบุ่งคล้าตั้งแต่ยังไม่เที่ยงวัน ได้ที่พักเป็นบ้านหลังเล็กๆ ติดริมแม่น้ำโขง พร้อมด้วยระเบียงกับโต๊ะไม้ยาวที่มองเห็น

กระแสน้ำ และฝั่งลาวได้อย่างชัดเจน เป็นจริงตามที่คนบ้านแพงบอก บุ่งคล้านี้เป็นอำเภอเล็ก มีสี่แยกหลักเพียงแยกเดียว ไม่มีร้านค้าตลาดที่เป็นของฝรั่งแต่อย่างใด เมื่อเทียบกับบ้านแพงแล้วที่นี่เจริญน้อยกว่ามากๆๆ ทั้งที่บุ่งคล้าห่างจากตัวเมืองบึงกาฬเพียงไม่ถึง 50 กิโลเมตร แต่ที่นี่คือที่ที่ผมประทับใจที่สุด ความสวยงามริมโขงที่มีสายน้ำ และวิถีชีวิตชนบทอย่างแท้จริง ชาวบุ่งคล้าดำเนินชีวิตประจำวันโดยไม่สนใจนักเดินทางท่องเที่ยวอย่างผม มีร้านค้าไม่มาก และมีร้านอาหารอยู่เพียงไม่กี่ร้านในตลาดให้ฝากท้อง ผมโยนเสื้อผ้าลงในเครื่องซักแบบหยอดเหรียญ แล้วนั่งมองดูผู้คนใช้ชีวิตยามบ่ายอย่างมีความสุข ชีวิตที่นี่เชื่องช้า แต่เต็มไปด้วยรอยยิ้มและไมตรี เย็นย่ำนี้ผมนั่งจิบเบียร์ไทยเย็นๆ อยู่ริมฝั่งโขงมองดูแม่น้ำสายใหญ่ไหลเอื่อยๆ จนสิ้นแสงสุดท้ายของวัน ผมเลือกที่จะปิดการเดินทางที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อำเภอบุ่งคล้า เมืองแห่งความสุขเล็กๆ ริมแม่น้ำโขง ในวันหนึ่งที่การไมตรี เย็นย่ำนี้ผมนั่งจิบเบียร์ไทยเย็นๆ อยู่ริมฝั่งโขงมองดูแม่น้ำสายใหญ่ไหลเอื่อยๆ จนสิ้นแสงสุดท้ายของวัน ในวันหนึ่งที่การท่องเที่ยวขยายเข้ามา คงเป็นการยากที่แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้จะยังคงรักษาวิธีปฏิบัติแบบเดิมนี้ไว้ได้ ซึ่งนั่นจะเป็นเรื่องน่าเสียดายมาก ผมรอนแรมออกจากเมืองใหญ่มาหลายวัน ได้พบปะผู้คนมากหน้าหลายตา ได้สัมผัสธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ ได้อยู่กับตัวเอง และได้เรียนรู้ว่าเราเพียงเหน็ดเหนื่อยบนความท้าทาย แต่ยังมีคนอีกมากที่ความเหน็ดเหนื่อยคือชีวิตทั้งชีวิต สำหรับนักจักรยานทั้งหลาย การออกเดินทางไกลไม่ใช่เรื่องเหนือบ่ากว่าแรง และอาจไม่ใช่บททดสอบใดๆ เลย แต่นี่คือบทเรียนบทหนึ่งที่จะได้เรียนรู้ถึงคุณค่าของการใช้ชีวิต ระยะทางไกลมิได้พิสูจน์กำลังวังชา แต่พิสูจน์จิตใจที่มุ่งมั่นบนความเหนื่อยล้า ความภาคภูมิใจที่ได้คือแรงบันดาลใจสำหรับการเดินทางครั้งใหม่ต่อๆ ไป และแม้ผมจะร้อยเรียงคำบอกเล่าอีกกี่พันกี่หมื่นตัวอักษรก็ไม่อาจบรรยายได้เท่ากับสักกิโลเมตรเดียวที่ได้เดินทางด้วยตัวเอง (ณรงค์ จันทร์ห้วย,2560)

สัมภาษณ์ คนอำเภอบุ่งคล้า วันที่ 5 กันยายน 2017

โดยส่วนใหญ่แล้วคนที่นี่ถ้าไม่ได้เป็นราชการหรือทำงานประจำ อาชีพที่พวกเราชอบทำคือปลูกยาพารา แล้วเอาไปขาย ได้ราคายางก้อนโลละ 40 บาท ยางแผ่น 80-100 บาท ก็ทำให้เราสามารถมีกินมีใช้ไปได้ทั้งวันแล้ว โดยที่ไม่จำเป็นต้องทำอะไรนอกจากปลูกยางขายอย่างเดียว อันที่จริงที่นี่เศรษฐกิจดี บุคลากรน้อย ทรัพยากรก็มาก ดินอุดมสมบูรณ์ ทุกคนใช้ชีวิตได้เรื่อยๆ ไม่เร่งรีบอะไร ดังนั้นชีวิตประจำวันที่เราจะเห็นได้ในคนส่วนใหญ่ที่มีที่ดินเป็นของตัวเองคือ ตื่นเช้ามากรีดยาง พอเสร็จก็หาอะไรมาทำอาหาร และสุดท้ายก็ตกเบ็ด หาปลา มันเรียบง่ายมาก อย่างช่วงหน้าฝนอาจกรีดยางไม่ค่อยได้ ก็ต้องมากรีดตอนกลางวัน เพราะส่วนใหญ่เขาจะกรีดกัน ตีสองถึงตีห้า ส่วนหน้า

หนาวน้ำยางออกดีก็กรีดได้ปกติเลย อุปกรณ์ที่ใช้กรีดยางก็มีไม่กี่อย่างคือไฟ ยางกันยุง ผ้าคลุมหรือถ้าหลายๆบ้านที่เราเห็นจะมีฟาร์มควายที่พวกเขาเลี้ยงกันอยู่ ก็แสดงว่าพวกเขาเลี้ยงเพื่อแค่เอาไปขาย บางบ้านไม่ได้ขายก็เลี้ยงไว้เป็นเพื่อนก็มี แล้วที่ถามว่าคนที่นี่มีความเชื่ออะไรที่ทำเป็นประเพณีหรือติดเป็นนิสัย คงเป็นวันขึ้น 15 ค่ำแหล่ะ พวกเราจะไม่ใช้ควายไถนา ไม่ใช้แรงงานสัตว์ จะถือผีบ้าน เพราะถ้าทำอะไรไม่ดีอาจเกิดเรื่องร้ายได้ (เชษฐ์ บุญเถา,2560)

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเมืองกับชนบทในสังคมไทยปัจจุบัน

เมืองกับชนบทในกระแสการเปลี่ยนแปลงสังคมไทยในภาวะกลับตาลปัตร

ท่ามกลางกระแสความขัดแย้งทางการเมืองที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เช่นนี้ ประเด็นหนึ่งซึ่งเป็นที่พูดถึงจนกลายเป็นประเด็นร้อนแรงบนโลกไซเบอร์คือเรื่องความแตกต่างระหว่างชนบท กับคนเมือง คนเมืองจำนวนมากยังมีภาพลักษณ์ต่อคนชนบท ว่าเป็นผู้ยากจน ด้อยโอกาส ด้อยการศึกษา และ “ขาดความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รู้เรื่องประชาธิปไตย” เสียงของพวกเขาจึงเป็นสิ่งที่ด้อยคุณภาพ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตกใจอย่างยิ่งในสังคมประชาธิปไตยเช่นนี้ ในบทความชิ้นนี้ ผู้เขียนจึงต้องการท้าทายทัศนะดังกล่าว และฉายภาพชนบทที่เปลี่ยนแปลงไปท่ามกลางกระแสโลกาภิวัฒน์

เหตุใดเราจึงรู้ว่าเราเป็นคนเมือง ตามความเข้าใจพื้นฐานของเรา ตัวชี้วัดความเป็นเมืองอาจอิงอยู่กับชุมชนที่มีตึกสูง แหล่งอุตสาหกรรม หรือเทคโนโลยีอันทันสมัย แต่ในกระแสโลกาภิวัฒน์ที่การไหลเวียนของทุนและเทคโนโลยีเป็นไปอย่างง่ายดายเช่นทุกวันนี้ การใช้เกณฑ์ทางกายภาพอันตายตัวมาเป็นมาตรวัดตัดสินความเป็นเมืองอาจทำได้ยาก และมีความลักลั่นได้ง่าย สุดท้ายสิ่งที่คนเมืองพอจะทำได้เพื่อที่จะบ่งบอกความเป็นเมืองก็คือการใช้พรมแดนทางความคิดหรือมโนภาพที่แตกต่างชัดเจนระหว่างเมืองกับชนบทมาเป็นตัวตัดสิน โดยอาจอิงอยู่กับมิติทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมือง คนเมืองจึงพร่ำบอกตัวเองว่ามีคนจำนวนหนึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนเรา มีวิถีชีวิตและความคิดที่แตกต่างจากเรา ซึ่งส่วนมากมักจะเป็นไปในเชิงที่ด้อยกว่า นั่นคือชนบท ชนบทจึงเปรียบเสมือนส่วนที่ไม่ถูกนับให้เป็นส่วนของเมือง หรืออาจจะกล่าว ภาวะเมืองจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีเส้นแบ่งที่ชัดเจนเพื่อบ่งบอกว่าอะไรไม่ใช่เมือง หรืออะไรเป็นชนบทนั่นเอง นอกจากนี้เส้นพรมแดงทางความคิดดังกล่าวยังเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิต หรืออัตลักษณ์ของคนเมืองกับคนชนบทที่ควรจะเป็นในสังคมไทยอีกด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงอาจสรุปได้ว่าเส้นแบ่งระหว่างเมืองกับชนบทกำลังจะค่อยเลือนรางลางไป เพราะชนบทกำลังไล่ตามเมืองเข้ามาทุกขณะ แต่นั่นเป็นเพียงการสรุปที่ถูกต้องเพียงครึ่งเดียวเท่านั้นเพราะนอกจากชนบทจะมีรูปแบบความเป็นเมืองมากยิ่งขึ้นแล้ว สิ่งที่ทำให้สังคมไทยกลับตาลปัตร คือการที่เมืองเองได้ย้อนกลับไปมีวิธีคิดและเชิดชูคุณค่าแบบชนบทด้วยเช่นกัน
(จักรกริช สังขมณี,2558)

วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการนำข้อมูลมาใช้

ข้อมูลจากการศึกษาตำนานความเชื่อของแก่งอาฮง

ตำนานบ้านอาฮง

ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ใกล้เคียงแก่งอาฮงสามารถนำไปเป็นแบบแผนหรือลูกเล่นที่ใช้ในการเดินทางของตัวละครซึ่งบริเวณแถวนั้นจะมีวัดแห่งเดียวประจำหมู่บ้านแต่ระยะทางไกล

แก่งอาฮงเมืองหลวงแห่งพญานาค

ข้อมูลตำนานที่ใช้ในการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับความเชื่อของตัวละครเป็นหลัก ผู้เขียนสามารถหยิบจับข้อมูลบางอย่างมาสร้างบรรยากาศในภาพยนตร์ได้ นอกเหนือจากคนตายเช่น ซากเศษไม้ที่ไหลมากองติด หรือภาพแก่งหินที่จะปรากฏขึ้นในหน้าแล้ง

การเปลี่ยนแปลงสำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงให้เห็นถึงสภาพการเปลี่ยนแปลงจากที่แต่ก่อนเคยอุดมสมบูรณ์ แต่บัดนี้ที่นี่กลับถูกลดทอนอะไรหลายๆอย่างลงไม่ว่าจะระบบนิเวศหรือผลกระทบจากกระแสน้ำหลากที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง ปัญหาเหล่านี้จึงช่วยตอกย้ำถึงภาพปัจจุบันที่ไม่สู้ดีของเมืองบึงกาฬ

ข้อมูลจากการศึกษาวิถีการดำเนินชีวิตและสังคมในจังหวัดบึงกาฬ

การเกษตร

นำข้อมูลไปใช้วิเคราะห์ในการประกอบอาชีพของตัวละครที่อยู่ในจังหวัดบึงกาฬ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตที่ไม่ได้เร่งรีบอย่างที่สภาพแวดล้อมเป็น

ความมั่นคงชายแดน

นอกเหนือจากการเป็นจังหวัดอยู่ติดกับ เพื่อนบ้านลาว บึงกาฬยังเป็นแหล่งซื้อสินค้าอีกที่ ที่คนลาวจะชอบข้ามเรือมาจับจ่ายใช้สอยซื้อของไปขาย จึงทำให้สองพื้นที่นี้เกิดความสัมพันธ์กันและมีความเชื่ออะไรบางอย่างคล้าย ข้อมูลนี้สามารถนำไปต่อยอดเรื่องราวของตัวละครต่อได้อย่างมีเอกลักษณ์ชัดเจน

อาชญากรรม

ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่าตัวจังหวัดมีอันตรายหลายอย่างแอบแฝงอยู่ แม้จะเป็นเมืองที่ดูเรียบง่ายแต่ก็ซ่อนไปด้วยปัญหาสังคมที่ส่งผลต่อความเป็นอยู่ของตัวละคร

การเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

ทราบถึงปัญหาสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดบึงกาฬที่เราสามารถนำมาเป็นปมแอบแฝงแสดงถึงสภาวะความไกลปืนเที่ยงของจังหวัดนี้ได้จริงๆ

ข้อมูลบทสัมภาษณ์ของคนในพื้นที่อำเภอบุ่งคล้าหรือใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

บันทึกจากหลักสี่ กรุงเทพ-บุ่งคล้า อำเภอ บึงกาฬ

สภาพบรรยากาศและความเป็นชนบทที่แท้จริงของบุ่งคล้าทำให้เราเลือกทีนี่มาเป็นโลเคชั่นหลักในการถ่าย โดยมีเนื้อหาประกอบหลักที่สามารถนำไปใช้กับบทภาพยนตร์ได้

บทสัมภาษณ์คนบุ่งคล้า

ข้อมูลเหล่านี้สามารถไปประยุกต์เป็นคาแรกเตอร์ตัวละครและใช้สร้างแอคชั่นในภาพยนตร์

ข้อมูลศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเมืองกับชนบทในสังคมไทยปัจจุบัน

อันที่จริงบทวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไปของชนบท ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคนสองกลุ่มนี้ออกมา และกล่าวถึงมุมมองของคนทั่วไปที่มักคิดว่าพื้นที่ไม่เจริญจะนำมาซึ่งปัญหาความยากลำ บากหรือทุกข์ทรมาน แสดงให้เห็นถึงภาพการดิ้นรนต่อสู้ของคนในสังคมบท หรือภาพของชนบท จะต้องยากจน ด้อยโอกาสทางการศึกษา และขาดการเชื่อมโยงกับเทคโนโลยี แต่แท้จริงแล้ว ความล้าหลังเหล่านี้กลับไม่ใช่ภาพในปัจจุบันที่เราจะพบเห็นได้อีกต่อไป และความยากลำบากดังกล่าวก็ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นกับสังคมชนบทด้วยกัน หากแต่พบในสังคมที่เจริญแล้วเสียมากกว่า รวมถึง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนเมืองเองก็ไม่ ใช่ผู้แปลกแตกต่างจากคนชนบทเสมอไปคล้ายแต่ก่อน เพราะเมื่อสองสังคมนี้มาอยู่ร่วมกัน เราจะเริ่มเห็นว่าเส้นแบ่งๆบางๆค่อยๆถูกทลายลง ข้อมูลเหล่านี้จึงเป็นการเพิ่มน้ำหนักเพื่อให้รับกับบทภาพยนตร์ที่จำเป็นต้องถ่ายทอดถึงการมาของผู้ที่อยู่นอกพื้นที่ และเห็นความล้าหลัง งบางอย่างที่ไม่ใช่รูปแบบชัดเจนอย่างที่เคยเป็น

วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างตัวละคร

ลักษณะทางกายภาพ (Physical aspect)

เพ็ญ : เพ็ญเป็นผู้หญิงร่างเล็กผอม กะทัดรัด ดูคล่องแคล่วทะมัดทะแมง ผิวสีคล้ำหน่อยๆ อายุ 18 ปี ชอบใส่เสื้อถักกับกางเกงยีนส์ขาสั้นและรองเท้าผ้าใบ มีความห้าวนิดๆ แต่ไม่แข็งกระด้าง เป็นคนชอบสังเกตและทำอะไรทำจริง ไม่ชอบการรอคอยอะไรนานๆแบบไม่มีจุดหมาย ไม่อ้อมค้อม แต่จะคิดก่อนพูด ยอมที่จะเสี่ยงเพื่อให้ได้อะไรที่ดีกว่าแม้ว่าจะต้องแลกด้วยอันตรายก็ตาม

เชษฐ์ : น้าชายของเพ็ญ อายุ 50 ปี รูปร่างผอมสูง ผิวกล้ำแดด มีความสุขุม ใจเย็น ไม่ซับซ้อน คิดอะไรก่อนทำเสมอ มักสวมเสื้อเชิร์ตเก่าและกางเกงผ้าขายาว

มิน : เป็นเจ้าหน้าที่ราชการ อายุ 28 ปี ภายนอกดูเซอร์และดุ สูงประมาณ 170-175 ชอบพูดทีเล่นทีจริง จนบางครั้งดูเหมือนเป็นคนที่ไม่น่าไว้วางใจ ดูจากภายนอกจะไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ เมื่อถึงเวลาจริงจัง จะเคร่งขรึมมีมาด ฉลาด รู้จักระแวดระวัง ชอบผจญภัย

ลักษณะทางจิตวิทยา (Psychological aspect)

เพ็ญ : พ่อกับแม่เลิกกันตั้งแต่เพ็ญยังเด็ก ทำให้เธอเป็นพี่สาวคนโตที่ติดนิสัยจากพ่อคือต้องเป็นคนลุย และคอยเป็นผู้นำให้ที่บ้าน เพ็ญเป็นคนขยัน ทะเยอทะยาน อะไรที่ไม่สำคัญ เธอจะไม่สนใจ มีความกระตือรือร้นในการใช้ชีวิตสูง แต่ก็มักจะทำอะไรเกินตัวเป็นประจำ สังเกตได้ว่าในเรื่องเพ็ญเป็นคนที่ตัดสินใจทำอะไรในสิ่งที่คนทั่วไปจะไม่ทำ เช่นออกไปหาร้านขายยาทั้งที่มีบาดแผลไม่เท่าไหร่ และยังขโมยมอเตอร์ไซค์ทั้งที่ตัวเองก็ไม่รู้ทางไปแก่ง หรือขู่เอาปืนจ่อเจ้าหน้าที่แม้ว่าจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ทำอยู่มันถูกต้องไหม แต่เธอก็เลือกที่จะทำเพื่อให้มีอะไรเดินหน้าต่อเสมอๆ

เชษฐ์ : เป็นคนเด็ดเดี่ยว เข้มแข็ง ไม่เชื่ออะไรใครง่ายๆ ค่อนข้างหัวโบราณ ถ้าเชื่อสิ่งใดไปแล้วจะยึดติดทันที แม้จะเป็นคนที่รอบรู้ แต่ลึกๆก็มีความกลัวในใจที่ไม่ยอมแสดงออกให้ใครเห็น เห็นได้จากตอนที่เขารถเสีย เชษฐ์พยายามโทรหาเพ็ญและเจ้าหน้าที่ แต่ก็ไม่มีใครรับสาย เขาจึงยอมเดินทางเท้าคนเดียวแม้อยู่ในช่วงเวลากลางคืนและไร้ผู้คนก็ตาม

มิน : เป็นคนกรุงเทพที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่แล้ว ทำอะไรก็พร้อมที่จะเสี่ยงและพร้อมจะเผชิญหน้า ไม่ชอบหลบซ่อน ลักษณะการพูดของเขามักดูจริงจังและในขณะเดียวกันเวลาคิดอะไรก็จะไม่แสดงออกมา เขาชอบดูดบุหรี่เป็นนิสัย มีความช่างสังเกตในเรื่องต่างๆและมักมีแง่มุมชีวิตที่คาดไม่ถึง ในเรื่องมินจะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ไม่สามารถช่วยเหลือใครได้ ไม่ว่าจะเป็นช่วงที่เพ็ญเคาะประตูบ้านเขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อขอยาทำแผล หรือตอนที่เขาต้องพาเธอไปที่แก่งก็ตาม มินจึงเปรียบเสมือนคนที่อยู่ฝ่ายรัฐบาลมีบทบาทในการช่วยเหลือเรื่องต่างๆแต่ก็ไม่สามารถทำให้ทุกอย่างสำเร็จลุล่วงได้

ลักษณะทางสภาพสังคม (Social Aspect)

เพ็ญ : พี่สาวคนโตของบ้าน อยู่กับพ่อที่มีอาชีพค้าขาย ฐานะปานกลาง เรียนอยู่โรงเรียนรัฐบาล เป็นคนหัวดี แต่ไม่ค่อยตั้งใจเรียน และทุกวันหลังเลิกเรียน เธอต้องช่วยพ่อทำงานทุกวัน พ่อของเธอดุพอสมควร เวลาที่พ่อห้ามอะไร เพ็ญจะไม่เชื่อในสิ่งที่พ่อบอก เพราะพ่อชอบห้ามให้เพ็ญทำในสิ่งที่ไม่สมเหตุผล เธอจึงไม่สนิทกับพ่อเท่ากับอยู่กับคนอื่น

เชษฐ์ : เป็นน้าชายของเพ็ญหรือน้องของแม่ มีอาชีพเป็นคนขับรถรับจ้าง เขาเจอลูกค้าและคนรู้จักมากมาย ดังนั้น เขาจึงเป็นคนเข้ากับคนง่าย พูดคุยดี ไม่มีความลับ ซื่อตรงต่อการกระทำ

มิน : เป็นผู้ชายลูกคนเดียว รักอิสระ โตมากับการเดินทางและมีความอดทนสูง หลายงานที่เขาเคยทำ ยังไม่สามารถปิดคดีลงได้สำเร็จ จนเมื่อตัวเองถูกส่งตัวมาอยู่ที่บึงกาฬ ทำให้เขาต้องแบกรับความกดดันมากขึ้น รวมถึงอาการสูบบุหรี่ที่มากขึ้นทุกวันอย่างชัดเจน

การวิเคราะห์ภาพยนตร์ที่ใช้อ้างอิงในการเล่าเรื่อง

1. การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Flapping in the middle of Nowhere

Flapping in the middle of Nowhere
(Vietnam/2014)

กำกับและเขียนบทภาพยนตร์ โดย
NGUYEN HOANG DIEP (เหงียน ฮวาง ดิป)

นำแสดงโดย
Nguyen Thuy Anh (เหงียน ทุย อาน)
Tran Bao Son (ทราน เบา ซอน)
Hoang Ha (ฮวง ฮา)
Pham Tran Thanh Duy (ทาน ดุย)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

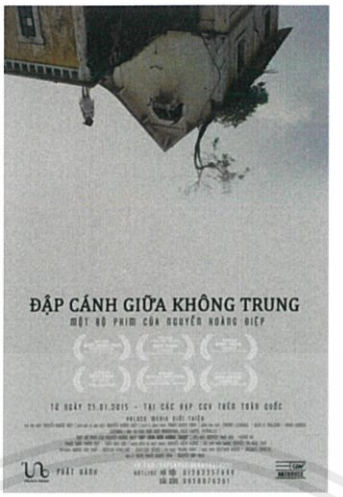

ภาพ 2.2 โปสเตอร์ภาพยนตร์ Flapping in the Middle of nowhere
ที่มา : Đap Cánh Giua Không Trung [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://www.themoviedb.org/movie/287596-ap-c-nh-giua-kh-ng-trung.

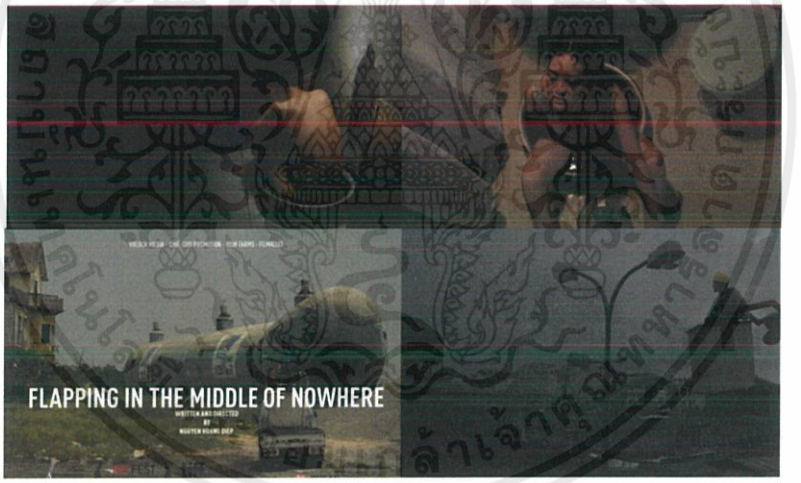

ภาพ 2.3 ภาพประกอบภาพยนตร์เรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere
ที่มา : DAP CANH GIUA KHONG TRUNG (FLAPPING IN THE MIDDLE OF NOWHERE) [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://duongthienkhue.word press .com/2015/05/dap-canh-giua-khong-trung-flapping-in-the-middle-of-nowhere.

บทภาพยนตร์ย่อ (Synopsis)

เฮวียน หญิงสาววัย 17 ปี เธอเรียนอยู่วิทยาลัยปีสอง กำลังคบหากับแฟนหนุ่มวัย 18 ปี ที่ชื่อว่า ตุง ซึ่งทำอาชีพรับจ้างให้บริษัทที่ทำธุรกิจไฟส่องสว่างสาธารณะ ทั้งคู่มีฐานะยากจน โดยอาศัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อยู่ในห้องเช่ารูหนูแห่งหนึ่ง เฮียนมีเพื่อนบ้านและเพื่อนตายคนหนึ่ง คือ หลิน สาวประเภทสอง ผู้เปิดโลกให้เฮวียนได้เข้าสู่วังวนของการค้าบริการ วันหนึ่งในขณะที่ตุงกำลังปฏิบัติงานอยู่นั้น เขาก็ได้ข่าวว่าเฮวียนตั้งท้องโดยไม่ได้ตั้งใจ ทั้งคู่ตกลงกันว่าจะทำแท้ง แต่การทำแท้งในเวียดนามนั้นมีค่าใช้จ่ายสูงมาก ขณะเดียวกัน ลูกในท้องของเฮวียนโตขึ้น เฮวียนก็ยิ่งต้องการการดูแล ตุงจึงเริ่มหารายได้จากการพนันไก่ชน จนได้เงินมาจำนวนหนึ่ง เขาก็หอบเงินหายไปจากชีวิตของเฮวียน

นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นให้หลินแนะนำเฮวียนค้าประเวณีเพื่อหาเงินมาทำแท้งเอง และทำให้เธอได้พบกับ ฮวง ชายหนุ่มผู้หลงใหลในสตรีมีครรภ์ เฮวียนเริ่มต้นเก็บเงินทำแท้งอีกครั้ง ทว่ายิ่งนานวันเฮวียนกลับพบว่าการเอาเด็กไว้มันยิ่งทำให้เธอมีความสุข โดยเฉพาะการได้มีช่วงเวลาดีๆกับฮวง เมื่อเฮวียนตระหนักได้ว่าเธอตกหลุมรักฮวง เธอก็ขอให้เขามีอะไรกับเธอด้วยกัน ทว่าหลังจากนั้นเขาดูเหมือนหายไปจากชีวิตเธอเลย อย่างไรก็ตาม ถึงตอนนี้เฮวียนก็มีเงินมากพอในการทำแท้ง แต่กลับไม่มีผู้ชายสักคนที่อยู่เคียงข้างเธอ ทุกอย่างดูชัดเจน และเฮวียนยังคงติดจ๋าว(โจ๊กเวียดนาม)เหมือนเดิม

NGUYEN HOANG DIEP (เหงียน ฮวาง ดิป)

เหงียนฮวางดิป เกิดเมื่อปี 1982 เป็นนักทำภาพยนตร์คลื่นลูกใหม่ที่น่าจับตาของวงการภาพยนตร์อิสระเวียดนาม โดยที่ผ่านมา เธอกำกับภาพยนตร์สั้นและสารคดีมากมาย จนใน 2008 เธอคือผู้ก่อตั้ง VBLOCK Media สตูดิโอที่เน้นผลิตภาพยนตร์และศิลปะ ต่อมาในปี 2009 สตูดิโอของเธอได้สร้าง Bi , Don't be Afraid ภาพยนตร์ที่คว้ารางวัลตามเทศกาลต่างๆทั่วโลก และ Flapping in the Middle of Nowhere ผลงานการกำกับชิ้นแรกของเธอ (Kasia Karwan,2560)

วิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการเล่าเรื่อง

ภาพยนตร์ขนาดยาวเรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ดราม่าที่ใส่ความเป็นเซอเรียลลงไปจางๆ เพื่อเล่าในส่วนเนื้อหาของชีวิตเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องดิ้นรนต่อสู้ทำงานหาเงินมาทำแท้ง และเล่าในส่วนที่เธอตกหลุมรักกับชายแปลกหน้าซึ่งชอบใกล้ชิดกับผู้หญิงตั้งครรภ์ จากการศึกษาวิธีคิดของผู้กำกับ เราพบว่า ตัวละครเอกในเรื่องคือเฮวียน ผู้หญิงวัย 18 ปี ที่แม้จะมีความไร้เดียงสาบริสุทธิ์อยู่ เธอกลับมีความปราถนาทางเพศสูง มันถูกซ่อนลึกอยู่ภายในจิตใจ โดยผู้กำกับเชื่อว่าเด็กผู้หญิงวัยนี้ เวลาที่มีใครสักคนสามารถปลดล็อคความรู้สึกลึกๆข้างในออกมาได้ แทนที่เด็กสาวจะต้องรู้สึกพึงพอใจแต่สุดท้ายมันกลับกลายเป็นความกลัวและกังวลแทน ราวกับว่าพวกเขาเหล่านั้นได้พรากความบริสุทธิ์จากเธอไปและทิ้งไว้เพียงคำถามที่ว่า "แล้วยังไงต่อ ?"

ภาพยนตร์ Flapping in the middle of Nowhere ไม่ใช่ภาพยนตร์ที่เล่าเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งที่กำลังตังครรภ์และต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเองตลอดเวลาอย่างเดียว มันไม่ใช่ภาพยนตร์ดราม่าที่แสดงถึงความยากจนข้นแค้นของคนชนชั้นล่าง แต่มันทำงานด้วยการพาคนดูไปสำรวจภาวะอารมณ์จิตใจของตัวละคร มันแสดงให้เห็นถึงความไม่แน่นอนตลอดเวลาโดยเล่าผ่าน Concept ของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อเรื่องที่บอกว่าการกระพือปีกท่ามกลางที่ใดก็ไม่รู้ หรือพูดง่ายๆก็คือเป็นการดิ้นรนของตัวละครที่ต้องหาเงินมาทำแท้งนั่นเอง ทำให้ภาพหลักๆของภาพยนตร์เรื่องนี้เล่าผ่านเฟรม Long Shot แต่มี action เคลื่อนไหว

ภาพ 2.4 ภาพประกอบภาพยนตร์เรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere
ที่มา : DAP CANH GIUA KHONG TRUNG (FLAPPING IN THE MIDDLE OF NOWHERE [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://duongthienkhue.wordpress .com/2015/05/dap-canh-giua-khong-trung-flapping-in-the-middle-of-nowhere.

ตลอดเวลาเป็นส่วนใหญ่ เป็นมุมที่คนชโงกหน้าออกมาผ่านทางหน้าต่าง รวมไปถึง key word ของภาพยนตร์ที่ตั้งอยู่บนความลังเลของเฮวียนแทบตลอดทั้งเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการที่เด็กสาวไปบ้านฮวง(ชายแปลกหน้า) แต่บรรยากาศที่เจอกลับมีแต่หมอกหนาวคลุมเครือ หรือช่วงเวลาที่เธอเดินเล่นบนขอบสระน้ำที่บ้านฮวง มันก็กลับทำให้เกิดความรู้สึกที่ไม่มั่นคงและดูอันตราย ทั้งที่การแสดงของเธอคือความรู้สึกไร้เดียงสาทั้งสิ้น หรือการที่ภาพยนตร์เรื่องนี้เลือกจะใช้วิธีบอกเล่าความรู้สึกที่ลุ่มลึกผ่านซีนดีไซน์ต่างๆในภาพของความเซอเรียลที่ดูสมจริง จนผู้ชมอาจไม่อาจตัดสินได้ว่ามันคือความจริงหรือความฝัน ด้วยความที่ซีนเนียนไปกับบทมากเสียจนการที่ภาพยนตร์ถูกเล่าไปสักระยะแล้ว เราในฐานะคนดูจะค่อยมารู้ตัวอีกทีว่ามันไม่ใช่ความจริง อาทิ ช่วงเวลาที่เด็กสาวเลือดไหลออกมาไม่หยุดเรื่องไม่ได้ถูกเล่าจนดูออกว่ามันเป็นเพียงความคิดหรือใส่ซาวน์ให้ดูจริงจังเร้าอารมณ์ แต่มันสร้างบรรยากาศการดำเนินเรื่องต่อจากความเซอเรียลนั้นไปอีกขั้น จนกระทั่งความจริงนั้นปรากฏออกมา เราจึงเข้าใจได้ว่าภาพที่เคยเกิดขึ้นแล้วเป็นเพียงแค่ความคิดภายใต้จิตสำนึกซึ่งไม่ใช่เรื่องจริง หรือการที่ชายหนุ่มแปลกหน้าพาเด็ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ 2.5 ภาพประกอบภาพยนตร์เรื่อง Flapping in the Middle of Nowhere
ที่มา : DAP CANH GIUA KHONG TRUNG (FLAPPING IN THE MIDDLE OF NOWHERE [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://duongthienkhue.word press .com/2015/05/dap-canh-giua-khong-trung-flapping-in-the-middle-of-nowhere.

สาวไปปรากฏตามที่ต่างๆ แต่ละฉากที่ปรากฏมาให้เห็นก็บ่งบอกถึงภาวะของความสวยงามผิดแปลก มันเป็นสถานที่ธรรมชาติ แต่ด้วยแสงไฟและมู้ดของภาพยนตร์คลุมเครือ จึงทำให้เรารู้สึกเหมือนกำลังฝันไปหากมองย้อนกลับไปมาที่ภาพยนตร์ของข้าพเจ้า ตัวละครที่ดำเนินเรื่องเป็นเด็กอายุ 18 ปี เหมือนกัน มีความเป็นชนชั้นล่างในสภาพแวดล้อมสังคมที่คล้ายกัน เพียงแต่แตกต่างกันในวัฒนธรรมและประเพณีตามพื้นที่ที่อาศัยอยู่ ในภาพยนตร์ขนาดสั้น Ahong , on the Other Hand ไม่ได้แค่ตั้งใจเล่าภาพยนตร์ที่ให้เกิดความรู้สึกยากลำบากต่อพื้นที่ที่ไม่เจริญ แต่มันจำเป็นต้องแสดงถึงความไม่มั่นใจต่อการตัดสินใจออกไปตามหาศพ และสร้างภาวะปัญหาความคิดของตัวละคร ซึ่งบางครั้งข้าพเจ้าเองก็ตั้งใจให้ beyond ไปไกลกว่าที่ควรจะเป็น การศึกษาพฤติกรรมและความต้องการของตัวละครเรื่อง Flapping in the middle of nowhere จึงทำให้คาแรกเตอร์และพฤติกรรมถู กรับเสริมกันดียิ่งขึ้น เช่น เพ็ญในเรื่องของข้าพเจ้าต้องพกกระบอกปืนติดตัว ทั้งที่คนที่ตั้งใจพาเธอไปตามหาศพคือเจ้าหน้าที่ในจังหวัด หรือช่วงเวลาที่เพ็ญเลือดไหลไม่หยุดออกมา เธอก็เลือกกระเสือกกระสนมาหายาข้างนอก ทั้งที่ในความเป็นจริงเพ็ญอาจจะสามารถเอาแค่ผ้าห้ามเลือดแล้วปล่อยให้แผลแห้งก็ได้ แต่เธอก็ไม่ ด้วยสัญชาตญาณที่ไม่ยอมรับต่อขนบความเชื่อค่อยๆถูกแสดงออกมา จุดนี้จึงเริ่มเป็นสัญญาณของความอันตรายและกลายเป็นสิ่งที่ไม่รู้จะจบลงเมื่อไหร่ เช่นเดียวกับคำถามที่ติดค้างในใจว่า แล้วความหวังนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่เช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Wonderful Town

Wonderful Town
(Thailand/2007)

กำกับและเขียนบทภาพยนตร์ โดย
อาทิตย์ อัสสรัตน์

นำแสดงโดย
อัญชลี สายสุนทร รับบทเป็น นา
ศุภสิทธิ์ แก่นเสน รับบทเป็น ต้น
ดล แย้มบุญยิ่ง รับบทเป็น วิทย์

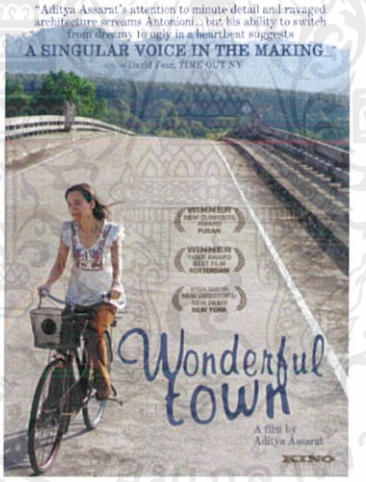

ภาพ 2.6 โปสเตอร์ภาพยนตร์ Wonderful Town
ที่มา : Wonderful Town [ออนไลน์], สืบค้น 18 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก hhttps://www.amazon.com/Wonderful-Town-Anchalee/dp/B001LLA77S

บทภาพยนตร์ย่อ (Synopsis)

ต้นสถาปนิกหนุ่ม เดินทางมายังเมืองเล็กทางภาคใต้ของประเทศไทยที่มีแต่ความเศร้าและเงียบเหงา หลังเหตุการณ์สึนามิเพิ่งผ่านพ้นไป ต้นมาเช่าโรงแรมแห่งหนึ่งที่มีหญิงสาวชื่อนา ดูแลอยู่ครอบครัวของนาคือตระกูลเก่าแก่ของเมือง ต้นและนาแอบมีสัมพันธ์ลับๆกัน แต่ก็ไม่อายหลบสายตาคนย่านนั้นไปได้ ขณะเดียวกัน วิทย์ พี่ชายของนาเป็นหัวหน้าแก๊งป่วนเมือง รักน้องสาวมาก ไม่ถูกชะตากับหนุ่มแปลกหน้า เห็นใครมีความสุขเป็นไม่ได้ จนกระทั่งช่วงเวลาหนึ่งที่ความรักของทั้งคู่กำลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ไปได้ด้วยดี ต้นพี่ชายของนากลับถูกทำร้ายโดยคนในพื้นที่ซึ่งนั้นรวมไปถึงน้องชายของเธอที่อยู่เบื้องหลังทั้งหมด

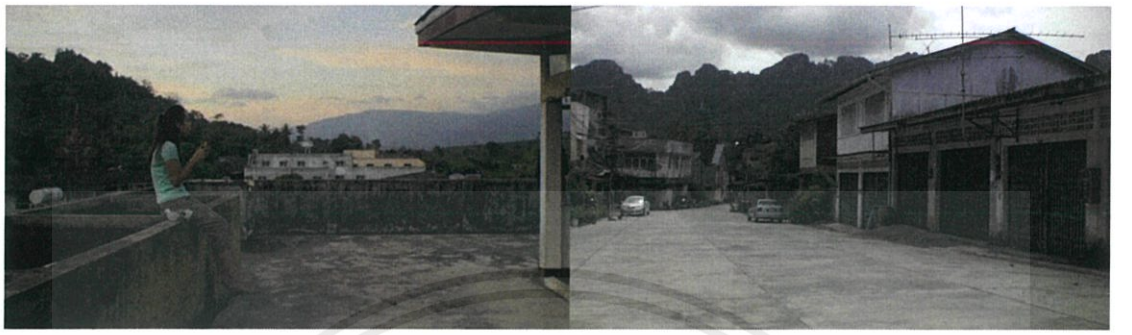

ภาพที่ 2.7 ภาพประกอบภาพยนตร์เรื่อง Wonderful Town
ที่มา : EXTRAVURGIN [ออนไลน์], สืบค้น 18 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://www.extravirginco.com/wp/?p=138

Aditya Assarat (อาทิตย์ อัสสรัตน์)

อาทิตย์เริ่มไปเติบโตที่ต่างประเทศเมื่ออายุได้ 15 ปี โดยอายุประมาณ 18-19 ปี ก็เรียนปริญญาตรีด้านประวัติศาสตร์ที่นิวยอร์ค เหตุผลที่เขาเรียนประวัติศาสตร์ แทนที่จะเรียนภาพยนตร์แต่แรก เพราะว่าตอนนั้นเขายังไม่ได้สนใจภาพยนตร์ เขาไม่ใช่คนที่อายุแค่ 5 ขวบก็รู้แล้วว่าตัวเองต้องการเป็นผู้กำกับ แต่เป็นแค่เด็กทั่ว ๆ ไป และเพราะคิดว่าวิชาประวัติศาสตร์มันเป็นมรดกของโลก มันเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดเนื้อหาของวิชานี้ก็ครอบคลุมชีวิตของเราทุกคน

อาทิตย์หันมาสนใจภาพยนตร์ระหว่างเรียนปริญญาตรี เพราะที่นิวยอร์คมีภาพยนตร์ให้ดูเยอะมาก เวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นั้น เมื่อว่างไม่มีอะไรทำเขาก็จะไปดูภาพยนตร์ แล้วเขาก็เริ่มดูภาพยนตร์ลึกขึ้น ดูภาพยนตร์รูปแบบที่มากกว่าคนส่วนใหญ่จะดูกัน คือดูในแง่ของการเขียนบท หรือการถ่ายทำว่าเขาถ่ายทำยังไง และในช่วงที่เรียนปริญญาตรี อาทิตย์ก็เป็นนักเขียนด้วย สำหรับเขา การเขียนก็คือการเล่าเรื่องอย่างหนึ่ง เขาเขียนเรื่องเขียนบทต่างๆ เมื่อเขียนบทเขาก็เกิดความคิดว่า บทที่เขียนขึ้นมาก็ไม่อยากให้ใครอื่นมาทำ เมื่อรวมเข้ากับความชอบภาพยนตร์ อาทิตย์ก็ตัดสินใจพาตัวเองไปสู่การศึกษาด้านภาพยนตร์ในระดับปริญญาโทที่แคลิฟอร์เนีย แต่เขาก็ไม่ได้หวังว่าตัวเองจะได้ทำภาพยนตร์หรือเป็นผู้กำกับเป็นเรื่องเป็นราว (วัชรพล ศิลปการ,2560)

วิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการเล่าเรื่อง

WONDERFUL TOWN เป็นภาพยนตร์ขนาดยาวแนวดราม่า ได้แรงบันดาลใจในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้จากเมืองตะกั่วป่า จังหวัดพังงา โดยหนึ่งปีหลังจากเหตุการณ์สึนามิในการไปที่นั่นครั้งแรก ก็ทำให้เขารู้สึกกระทบใจอย่างแรงจากบรรยากาศภายในเมือง มันเป็นเมืองที่สวยงาม เงียบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เก่า และเต็มไปด้วยความเศร้าจากโศกนาฏกรรมสึนามิที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน ถ้าเปรียบเมืองนี้เป็นคนคนหนึ่ง น่าจะเป็นหญิงชราที่เศร้าแต่งดงาม อาทิตย์จึงมีความต้องการในการเล่าเรื่องคนสองคนที่ได้มาพบกันท่ามกลางบรรยากาศของเมืองที่เป็นอยู่ เป็นภาพยนตร์ที่เต็มไปด้วยความเรียบง่ายและความคิดธรรมดา เขาไม่ได้มีความตั้งใจที่จะทำภาพยนตร์สึนามิ เพราะความตั้งใจแรกของเขาคือการสร้างภาพยนตร์รัก ภาพยนตร์จึงเปลี่ยนตัวเองจากความสมจริงไปสู่ มายาคติ ประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการที่ผู้กำกับมีต่อเมืองเมืองหนึ่ง ฉากและภาพที่ถูกคิดตำแหน่งแห่งที่อย่างละเอียดของภาพยนตร์ ทำให้มันเป็นภาพยนตร์ที่สวยงาม และดึงจมจนน่าทึ่ง แต่ในทางหนึ่งมันก็เป็นชุดภาพที่อบอวลไปด้วยอารมณ์บรรยากาศในเมืองมากกว่าเป็นภาพยนตร์ที่เล่าเรื่องชาวบ้านอย่างจริงจัง

ภาพ 2.8 ภาพประกอบภาพยนตร์เรื่อง Wonderful Town
ที่มา : EXTRAVURGIN [ออนไลน์], สืบค้น 18 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://www.extravirginco.com/wp/?p=13.

จากเรื่อง Wonderful Town ตัวละครมีการแทนค่าถึงคนที่อยู่ในพื้นที่และนอกพื้นที่คล้ายกับบทภาพยนตร์สั้นของข้าพเจ้า ซึ่งในภาพยนตร์เรื่อง Wonderful Town มีต้นเป็นภาพแทนของคน นอกที่รุกล้ำเข้ามาในเมืองเล็กๆหลังเหตุการณ์โศกนาฏกรรม ในขณะที่นาเป็นตัวแทนของเมืองซึ่งนิ่งงันจนแทบเหมือนไม่เปลี่ยนแปลง ในความเป็นจริง เมืองตะกั่วป่ามีความสมบูรณ์แบบในการเป็นภาพแทนเรื่องนี้ เพราะนี่คือเมืองที่เคยเฟื่องฟูอย่างยิ่งในยุคเหมืองแร่ ก่อนจะค่อยๆซบเซาลงหลังหมดยุคนั้น ยิ่งเมื่อถนนตัดผ่านเลี่ยงเมืองไป เมืองก็ยิ่งเงียบลง ประจวบกับโศกนาฏกรรมตามที่นาบอกมา ขณะที่ภาพยนตร์สั้น Ahong, on the Other Hand เด็กสาววัย 18 ปี หรือเพ็ญ คือตัวแทนของคนกรุงเทพ ที่มีความกระเสือกกระสน ไม่ใช่คนที่มีความเชื่อในขนบที่ใครพูดกัน เด็กสาวเองไม่ได้เชื่อมั่นว่าที่แก่งมีศพ แต่เชื่อว่าการลงไปจัดการกับปัญหาด้วยตัวเองเพื่อพิสูจน์ความจริงคือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เรื่องที่เป็นไปได้มากกว่าการรอคอย ขณะที่คนบึงกาฬกลับเป็นตัวแทนของคนในพื้นที่ ที่เลือกจะรอมากกว่าออกไปหาสิ่งที่ดีกว่า หากตะกั่วป่าในเรื่อง Wonderful Town คือความสมบูรณ์แบบในอดีต จังหวัดบึงกาฬเอง ก็คงเป็นภาพความอุดมสมบูรณ์ที่คนในพื้นที่ต่างใช้ผลประโยชน์จากมันโดยไม่คิดจะสร้างอะไรใหม่ๆเข้ามาทดแทน

Wonderful Town เป็นภาพยนตร์ที่แสดงภาพให้เห็นกิจวัตรประจำวันของผู้คนในเมืองนี้ ซึ่งดูเหมือนมันมีอยู่เพียงเท่านั้น พวกเขาคือผู้คนติดอยู่กับชีวิตประจำวัน แต่ในอีกทางหนึ่งการจดจ่ออยู่กับมันเป็นเสมือนการเยียวยาบาดแผลจากโศกนาฏกรรมให้ค่อยๆฟื้นตื่นขึ้น ความสัมพันธ์ของต้นกับนา เป็นเสมือนการก้าวพ้นกิจวัตรของคนทั้งคู่ เป็นเสมือนตัวแทนของการก้าวไปข้างหน้า ก่อนที่มันจะถูกทำลายลงอีกครั้งอย่างรวดเร็วรุนแรงไม่ต่างจากการมาถึงของสึนามิ นี่คือตอนจบ ของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่ทิ้งทวนคำถามให้กับผู้ชม ตลอดการบอกเล่าชีวิตที่ดูจะไม่มีอะไร แต่กลายเป็นบาดแผลใหญ่โตในใจของคนไปเรียบร้อยในที่สุด แต่ในส่วนของการบอกเล่าวิถีชีวิตของ Ahong, on the Other Hand คนบึงกาฬที่เราดูในภาพยนตร์อาจมีความคล้ายกับตะกั่วป่า คืออยู่กับชีวิตประจำวันจำเจ แต่มันก็แสดงให้เห็นถึงความช่ำชองของพื้นที่ตัวเอง ที่นี่จะไม่ได้ก้าวไปข้างหน้าด้วยการกระทำ แต่สิ่งที่ทำการขับเคลื่อนอยู่ตลอดเวลา คือความเชื่อ เพราะท้ายที่สุดที่ เพ็ญ สามารถเปลี่ยนแปลงความเชื่อของ เชษฐ์ ได้ เขาก็ยินดีที่จะพาเธอไปรู้จักกับแก่งอาฮง แก่งน้ำที่ถูกมองว่าเต็มไปด้วยวิญาณ แต่กลับเป็นความหวังเดียวของเธอ

ฉากจบของภาพยนตร์ Wonderful town จริงๆเป็นเหมือนภาพฝันเด็กสองคนในชุดบัลเล่ต์ (เครื่องแบบของเด็กในเมือง) ที่ขึ้นไปเล่นตบแปะ (การละเล่นของเด็กชาวบ้าน) กันบนดาดฟ้า นี่อาจเป็นความหวังจริงๆที่ผู้กำกับจะให้คนดูได้ ขณะที่ Ahong, on the Other Hand คือภาพความหวัง ของคนสองคนที่ออกไปตามหาศพด้วยกัน ท่ามกลางแม่น้ำโขงอันกว้างใหญ่ โดยไม่ได้ให้คำตอบว่าสุดท้ายพวกเขาจะเจอหรือไม่เจอ แต่สิ่งหนึ่งที่มันได้ถูกก้าวข้ามไปแล้วคือการเอาชนะความกลัวแล้วเลิกที่จะรอ

3. การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง FORÊT DEBUSSY

FORÊT DEBUSSY
(Taiwan/2016)

กำกับและเขียนบทภาพยนตร์ โดย
Cheng Chui Kuo

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นำแสดงโดย

Lu Yi-ching

Kwai Lun-Mei

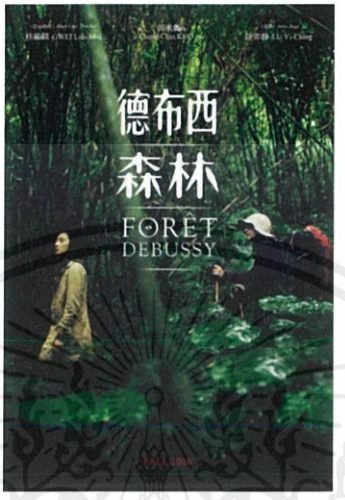

ภาพ 2.9 โปสเตอร์ภาพยนตร์ FORÊT DEBUSSY

ที่มา : Đạp Cánh Giua Không Trung [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://www.themoviedb.org/movie/287596-ap-c-nh-giua-kh-ng-trung.

บทภาพยนตร์ย่อ (Synopsis)

แม่คนหนึ่งตั้งใจพาลูกสาวของเธอเข้าไปในป่า เพื่อหลบหนีออกมาจากเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คน เนื่องจากลูกชายและสามีของเธอถูกคดีฆาตรกรรมจากอำนาจมืดที่มองไม่เห็น จากที่ลูกสาวเคยเป็นนักเปียโนที่มีชื่อเสียง แต่มาวันนี้เธอกลายเป็นคนที่เย็นชาและหมดหวังกับทุกอย่างที่อยู่รอบตัว แม่ของเธอจึงตัดสินใจซ่อนตัวเองกับลูกสาวเอาไว้ในป่าลึก และยังเชื่อด้วยว่าการเดินทางครั้งนี้จะสามารถเยียวยาบาดแผลที่อยู่ในจิตใจของเธอได้ แม้ในทางกลับกันการที่พวกเขาทั้งคู่เลือกที่จะเดินทางไปยังสถานที่ที่อยู่ห่างไกลจากความเจริญแล้ว พวกเขาก็จำเป็นต้องหาทางต้องเอาชีวิตรอดต่อไปให้ได้ด้วยเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ 2.10 ภาพประกอบภาพยนตร์ เรื่อง FORÊT DEBUSSY
ที่มา : Taipei Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก https://cinecola.com/2017/02/23/foret-debussy-2016-taiwan/.

Cheng Chui Kuo

Cheng Chui Kuo เกิดในปี 1971 และศึกษาต่อที่ประเทศฝรั่งเศสมหาวิทยาลัยโพรเวนซ์ ในปี 1997 เขาเคยทำงานเป็นช่างภาพวิดีโอในปารีส เคยเป็นผู้ช่วยผู้กำกับให้กับงานโฆษณา รวมถึงภาพยนตร์สั้นและภาพยนตร์ยาว ก็ผ่านมือมาหมดแล้ว ต่อมาปี 2006 โรงภาพยนตร์ฝรั่งเศส ได้จัดแสดงฉายภาพยนตร์ของเขาในปารีส ชื่อว่า A Room to Rent และในปี 2008 ผลงานชิ้นที่สี่ของเขา Family Viewing ที่เขียนบทและกำกับเองก็ถูกฉายในโรงขึ้นมาเช่นกัน (Séance familiale,2560)

วิเคราะห์ภาพยนตร์เพื่อการนำข้อมูลมาใช้

ภาพยนตร์เรื่อง FORÊT DEBUSSY เป็นภาพยนตร์ดราม่าไต้หวันที่ถ่ายทำในป่าแทบทั้งเรื่อง อันเนื่องจากสองแม่ลูกที่ต้องหลบหนีการฆาตรกรจากการที่ลูกชายและสามีของเธอเสียลงไป แต่นั่นยังไม่ใช่โศกนาฏกรรมที่น่าเศร้าพอ เมื่อคนที่อยู่อย่างตัวลูกสาว กลับต้องมีสภาวะจิตใจสิ้นหวัง ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างคนปกติทั่วไป เธอกลายเป็นคนสันโดษ ชินชา ไม่ตอบสนองกับสิ่งรอบตัว นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้แม่ของเธอต้องเยียวยาบาดแผลที่อยู่ในใจด้วยการเดินทาง

ด้วยความที่ภาพยนตร์เล่าเรื่องเรียบง่ายมาก และใช้ตัวละครแค่สองคนในการเดินเรื่องทุกอย่าง ดังนั้นภาวะจิตใจที่เกิดขึ้นกับพวกเขาทั้งคู่ จึงกลายเป็นเรื่องสำคัญสำหรับพวกเขามากกว่าแค่พาคนดูไปสำรวจว่าเมื่อเดินเข้าไปในป่าจะต้องเจอกับอะไรที่ไม่คาดคิด จากการศึกษาความคิดในตัวผู้กำกับ เราพบว่าเขาได้สร้าง key word ให้กับภาพยนตร์เรื่องนี้สองคำ นั่นคือคำว่า Survival และคำว่า Escape ดังนั้นภาพที่ปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์จึงเป็นแอคชั่นของการเดินทางที่ตัวละครจะถูกถ่ายจากด้านหลังราวกับมีใครกำลังติดตามพวกเขาแต่ในขณะเดียวกันภาพการใช้ชีวิตเพื่อความอยู่รอดกลับนิ่งและเงียบสงบ นอกจากนี้เราจะเห็นว่าทั้งเรื่องตัวละครพูดกันน้อยมาก ด้วยความที่คาแรกเตอร์ของลูกสาว ต้องนิ่งเงียบและเย็นชา การแสดงออกทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหวของตัวละครจึงถือเป็นสิ่งที่ช่วยขับเคลื่อนให้ภาพยนตร์น่าสนใจได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การโต้ตอบกันระหว่างแม่กับลูกที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แม้ทั้งคู่จะพูดน้อย แต่สิ่งที่แม่พูดกับเธอแต่ละคำก็ทำให้เราในฐานะคนดูต้องอดทนเก็บความรู้สึกที่เจ็บอยู่ในใจ เช่น คำพูดที่บอกว่า “เพราะเธอถึงทำให้ลูกชายของฉันตาย”

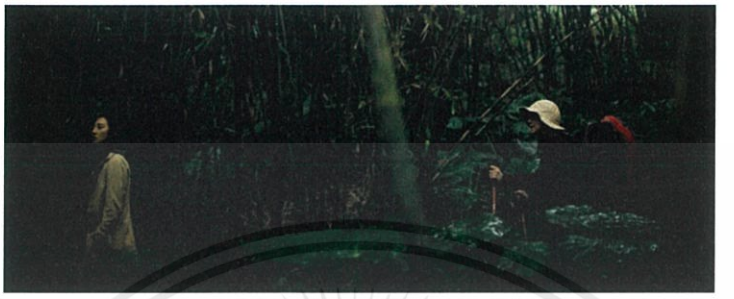

ภาพ 2.11 ภาพประกอบภาพยนตร์ เรื่อง FORÊT DEBUSSY
ที่มา : Taipei Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จากhttp://eng.taipeiff.taipei/Program_s.aspx?FwebID =f42c6212-7c25-438a-89c5-2320353cbad5&SubID=54&FilmID=114.

แม้ภาพยนตร์จะเล่าอยู่ในสถานที่อย่างป่าสีเขียวเพื่อช่วยเยียวยาบาดแผลในใจ แต่มันก็เป็นช่วงเวลายากลำบากที่พวกเขาต้องเผชิญทั้งการต้องทำเบ็ดตกปลาด้วยมือ ยอมกินผลเบอรี่ยาพิษหรือใบไม้ในป่าตลอดทุกมื้อ แม้แต่การสร้างที่อยู่อาศัยด้วยหลบฝนอย่างทุลักทุเล ภาพยนตร์จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้ถูกกระทำอย่างเดียว เพราะด้วยความยากลำบากที่เกิดขึ้น ทำให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ถือเป็นความซึ้งและเศร้าในคราวเดียวกัน

ภาพ 2.12 ภาพประกอบภาพยนตร์ เรื่อง FORÊT DEBUSSY
ที่มา : Taipei Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://eng.taipeiff.taipei/Program_s.aspx?FwebID=f42c621 2-7 c25-438a-89c5-2320353cbad5&SubID=54&FilmID=114.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หากดึงในส่วนของโครงเรื่องที่มาใช้ในภาพยนตร์ Ahong, on the other hand เราจะพบว่าโครงสร้างของภาพยนตร์ FORÊT DEBUSSY เปรียบเสมือนกระบวนการการเยียวยารักษา มันเริ่มต้นด้วยการที่คนๆหนึ่งป่วย แล้วต้องเดินทางเข้าไปในป่าซึ่งเดินทางมาจากพื้นที่เจริญโดยช่วงเวลานี้คือช่วงที่ยากลำบากที่สุด และสุดท้ายบทภาพยนตร์เองไม่ได้บอกผลลัพธ์ว่าเธอจะมีชีวิตอยู่รอดต่อได้ไหม แต่กลับจบลงด้วยภาพของความเข้มแข็งเพื่อต่อสู้บาดแผลที่เกิดขึ้นต่อไปให้ได้ เช่นเดียวกันโครงสร้างในภาพยนตร์ของข้าพเจ้าก็เปรียบเสมือนกระบวนการทดลองทางวิทยาศาสตร์ ที่เริ่มต้นด้วยข้อสมมติฐาน มีวิธีการทดลอง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้สรุปออกมาเป็นผลลัพธ์ที่ชัดเจน เพราะสิ่งสำคัญคือระหว่างทางที่ตัวละครต้องกล้าตัดสินใจ นอกจากนี้ Ahong, on the other hand ก็ถือเป็นภาพยนตร์ที่ตัวละครพูดน้อยทำมาก การใช้ชีวิตหรือแอคชั่นของตัวละครจึงเป็นเรื่องที่เราขับเน้นมากกว่าภาพ landscape ธรรมชาติที่เกิดขึ้น รวมไปถึงการมี key word ในภาพยนตร์ก็สามารถช่วยเพิ่มความชัดเจนในการเล่าเรื่องให้ทำงานง่ายขึ้น เช่นเรื่องนี้มี key word อยู่ที่คำว่า ไม่สิ้นสุด (มาจากการรอคอยไม่สิ้นสุด ไม่รู้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ หรือ ไม่มีทางเลือกใดๆ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

แนวทางการเขียนบทภาพยนตร์

บทภาพยนตร์เรื่อง “Ahong, on the other hand” เป็นบทภาพยนตร์ที่เกิดจากการผสมระหว่างเรื่องเล่าของแก่งน้ำแห่งหนึ่งในจังหวัดบึงกาฬซึ่งเป็นสถานที่ที่มีความเชื่อแอบแฝงกับเรื่องปรุงแต่งส่วนตัว ที่ช่วยเสริมสร้างอรรถรสให้หนังมีบรรยากาศดราม่าเคล้าความทริลเลอร์จางๆ โดยข้าพเจ้าต้องการให้บทภาพยนตร์แสดงถึงการรอคอยของตัวละครที่จะทำให้ความรู้สึกเริ่มเข้ามามีบทบาทกับคนดูไปพร้อมกับการตัดสินใจลงของตัวละครที่ลงมือไปหาศพด้วยตนเอง

การเขียนบทภาพยนตร์เรื่องนี้มีหลายสิ่งที่ต้องคำนึงถึง ทั้งในเรื่องของเหตุผลข้อมูลที่ต้องสร้างความน่าเชื่อถือให้คนดู และการใช้ dialogue ไม่ให้ดูยืดยาว เนื่องจากเนื้อหาในภาพยนตร์ จำเป็นต้องปูพื้นความเป็นมาของแก่งอาฮงไปพร้อมๆกัน ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าไม่อยากให้มีลักษณะคล้ายกับการเล่าเรื่องของสารคดี แต่ต้องการให้มีอรรถรสและความรู้สึกแอบแฝงร่วมกันของคนดูหนัง จนท้ายที่สุดคนดูจำเป็นต้องตระหนักถึงอะไรบางอย่างเพื่อให้ตัวละครเกิดการขับเคลื่อนแล้วพาไปถึงจุดที่หนังต้องการจะบอกให้ได้

การพัฒนาบทภาพยนตร์

การพัฒนาบทภาพยนตร์เรื่อง Ahong, on the other hand มีความซับซ้อนในขั้นตอนของการบอกเล่าประเด็นที่ไม่ควรเด่นชัดจนเกินไป และในขณะเดียวกันเนื้อหาของแก่งน้ำต้องไม่ดูยัดเยียดจนเท่าให้รู้สึกว่าภาพไม่ได้ทำงาน ด้วยความที่แรงบันดาลใจเป็นส่วนของข้อมูลและยากที่จะเล่าตรงๆออกมาเป็นภาพให้ดูน่าเชื่อ จึงจำเป็นต้องมีการบิดเบือน กระชับเหตุการณ์ และสร้างเรื่องราวเพื่อให้แต่ละซีนออกมามีมิติมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์

ประเด็น (Theme)

การลงมือทำโดยไม่รู้คำตอบดีกว่าการต้องรอต่อไปโดยไร้ซึ่งความหวัง

ประโยคขาย (Log line)

เด็กสาวต้องออกตาหาศพแม่ที่แก่งอาฮง ที่ที่ใครต่างบอกว่าเต็มไปด้วยวิญญาณและความตายแต่สำหรับเธอ มันคือความหวังเดียวสุดท้ายที่เหลืออยู่

โครงเรื่อง (Plot)

เพ็ญเด็กสาววัย18ปีอาศัยอยู่กับพ่อที่กรุงเทพ แต่ต้องกลับมาใช้ชีวิตในบ้านเกิดตัวเองที่จังหวัดบึงกาฬ หลังจากได้รับรู้ข่าวการเสียชีวิตของแม่ตนเองที่จมน้ำตายในแม่น้ำโขง เวลาผ่านไปหลายวัน ยังไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดหาศพแม่ของเธอเจอ ด้วยความเชื่อในอดีต แก่งอาฮงเคยเป็นสถานที่ที่ศพจะสามารถไหลไปอยู่ติดที่นั่นมากที่สุด ทำให้เพ็ญอยากไปที่นั่น แม้ในทางกลับกัน ชาวบ้านและญาติคนเดียว อย่างน้าชายของเธอจะไม่เห็นด้วยก็ตาม นั่นทำให้เธอจึงออกเดินทางไปที่แก่งน้ำแห่งนั้น โดยมีเจ้าหน้าที่แปลกหน้าพาเธอไป เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง เจ้าหน้าที่ไม่สามารถพาเธอไปถึงที่แก่งได้ ท้ายที่สุดเพ็ญไปถึงแก่งน้ำด้วยตัวเองคนเดียว มีศพติดที่แก่งอยู่จริง แต่ไม่มีใครรู้ว่าศพนั้นคือแม่ของเธอหรือเป็นเพียงแค่ศพทั่วไปที่ไหลลอยมาติด ตามคำบอกเล่าจากคนอื่น

โครงเรื่องขยาย (Treatment)

Sequence A การกลับมาของคนเป็นลูก

เพ็ญ เด็กสาววัย 18ปี อาศัยอยู่กับพ่อที่กรุงเทพ แต่ต้องกลับมาที่บึงกาฬเพราะข่าวการเสียชีวิตจมน้ำตายของแม่ตัวเองในแม่น้ำโขง ตั้งแต่สามวันก่อนจนถึงตอนนี้ ยังไม่มีใครพบศพแม่ของเธอเจอ เพ็ญเข้ามาทานข้าวกับน้าที่บ้านและสังเกตเห็นเสื้อของน้าที่ขาดอย่างผิดปกติ

Sequence B รอคอย

ช่วงเวลาที่น้าชายต้องคอยติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ เพ็ญต้องรอคอยเขาอยู่ที่บ้านเพื่อฟังความคืบหน้าของคดี เธออาศัยช่วงเวลานี้เย็บผ้าที่ขาดของน้า แต่แล้วเธอได้พบกับชายแปลกหน้าคนหนึ่งซึ่งเช่าบ้านข้างๆอยู่ติดกับเธอเธอเผลอมองเขาระหว่างเย็บผ้า จนเผลอใช้กรรไกรบาดมือตัวเองและห้ามเลือดแทบไม่ทัน เธอออกไปหาซื้อยาข้างนอกก่อนจะรู้อีกทีว่าแถวที่เธออยู่ไม่มีร้านขายยาใดๆเลย นั่นทำให้แม่ค้าที่ร้านของชำเป็นคนช่วยเธอทำแผล เพ็ญอาศัยโอกาสนี้แทนใน การถามถึงแก่งอาฮง แต่คำตอบที่ได้กลับเป็นสิ่งที่แม่ค้าไม่อยากให้เธอไป

Sequence C หาทางไป

เมื่อเวลาการรอคอยสร้างความน่าเบื่อให้กับเพ็ญมากขึ้น และสิ่งที่ได้ก็มีแต่ความว่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เปล่า เธอจึงพูดถึงเรื่องแก่งอาฮงกับน้าอีกครั้ง แต่เขาก็บอกกับเธอด้วยความรู้สึกเดียวกันกับคน ก่อนหน้านี้ที่ผ่านมา เพ็ญเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเธอควรออกไปตามหาด้วยตนเองหรือรอแบบนี้ต่อไป กระทั่งเพ็ญเห็นรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งที่มีกุญแจเสียบไว้จอดอยู่ มันถือเป็นช่องทางในการออกไปจากที่นี่ได้ ทันทีเพ็ญตัดสินใจจะขับมอเตอร์ไซค์คันนั้น เขาซึ่งเป็นเจ้าของก็เจอเธอเสียก่อน

Sequence D เผชิญความกลัว

ชายข้างบ้านที่เพ็ญเห็น เขาคือมินเจ้าหน้าที่กรมสอบสวนคดีแม่ของเพ็ญ มินช่วยพาเธอไปแก่งอาฮงตามที่เธอต้องการ แต่เมื่อเวลาผ่านไปเกือบชม. แต่ทั้งสองยังเดินทางไปไม่ถึงไหน เพ็ญเริ่มไม่ไว้วางใจในตัวมินมากขึ้นจนแสดงความแวดระวังออกมาอย่างชัดเจน เธอเลือกเอาปืนในบ้านน้าที่เคยเห็นขู่ที่เขา ขณะเดียวกันน้าชายของเพ็ญที่กำลังกลับบ้านก็ประสบกับรถเสียกลางทาง ท่ามกลางพื้นที่ที่ห่างไกลจากบ้านคน และไร้ซึ่งสัญญาณโทรศัพท์ เพ็ญกับมินต้องแย่งปืนกัน

Sequence E เปลี่ยนใจ

เชษฐ์พยายามโทรศัพท์หาทั้งเพ็ญและเจ้าหน้าที่ แต่ก็ไม่มีใครรับสาย เขาเดินตามทางมาเรื่อยๆจนไปชายคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่มินนั่งสูบบุหรี่อยู่เฉยๆและมองมาที่เขา เวลาก่อนหน้านั้นคือช่วงที่เพ็ญต้องกระเสือกกระสนวิ่งออกจากป่ามาคนเดียวเพื่อหาทางไปแก่งอาฮงด้วยตัวเอง ท้ายที่สุดเพ็ญได้แค่มาถึงแก่งและวางรูปแม่ไว้ตามสายน้ำ มีเพียงคนดูภายนอกเท่านั้นที่รู้ว่ามีศพติดอยู่ที่แก่งจริงๆ แต่ไม่มีใครรู้ว่าศพนั้นคือแม่ของเธอหรือเป็นเพียงแค่ศพทั่วไปที่ไหลลอยมาติดตามคำบอกเล่าจากคนอื่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทภาพยนตร์ (Screenplay)

การปรับปรุงบทภาพยนตร์

หลังจากพัฒนาบทในรูปแบบของ SEQUENCE แล้วทำให้ข้าพเจ้าเห็นภาพรวมได้ชัดเจนมากขึ้น แต่เนื่องจากเนื้อหาในบทของข้าพเจ้าต้องมีการลงรายละเอียดถึงข้อมูลจริง เช่น Dialogue ที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ รวมถึงพฤติกรรมในการดำเนินชีวิตของคนจังหวัดนี้ ข้าพเจ้าจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเล่าเรื่องตามเหตุการณ์ต่างๆที่ข้าพเจ้าเคยประสบพบเจอหลังจากการลง Research เพื่อหาข้อมูลของตัวละคร โดยยึดตัวละครเป็นจุดตั้งต้นของการพาคนดูไปทำความรู้จักกับที่มาที่ไปของแก่งน้ำ เพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาและการออกแบบ scene ที่สำคัญต่างๆของภาพยนตร์เรื่องนี้

บทภาพยนตร์ร่างที่ 1

บทถูกออกแบบมาโดยให้ความสำคัญกับ Back Story ของตัวละครอย่างชัดเจน เช่นเรื่องที่พ่อเพ็ญเลิกกับแม่เพราะเข้าใจว่าแม่ไปอาศัยอยู่กับชายอื่น จึงทำให้เพ็ญต้องมางานศพแม่ที่จังหวัดบึงกาฬคนเดียว รวมไปถึงการให้เหตุผลอย่างชัดเจนว่าทำไมเพ็ญถึงรู้เรื่องแก่งอาฮงทั้งที่ตัวเองเพิ่งเคยมาครั้งแรก ซึ่งในบทก็จะมีเขียนให้ว่าจริงๆเพ็ญไม่ได้มาครั้งแรกแต่เคยอาศัยอยู่กับแม่ตอนที่เธอยังเด็กและเธอก็จำความเรื่องราวต่างๆได้ ด้วยความที่ต้องการให้หนังเรื่องนี้เป็นเพียงหนังสั้น และเน้นไปที่การตามหาศพมากกว่า ประเด็นของ Back Story จึงจำต้องถูกลดทอนลงและถ่ายทอดเฉพาะสิ่งที่จำเป็นต้องการเล่าเรื่องเท่านั้น

บทภาพยนตร์ร่างที่ 2

หลังจากที่บทถูกลดทอนเรื่องความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นก่อนที่ตัวละครอย่างเพ็ญจะเดินทางมาที่จังหวัดบึงกาฬ ซีนบางซีนที่ได้ดีไซน์มาก็ได้รับแรงบันดาลใจมาจากโลเคชั่นจริงซึ่งทางทีมงานเคยไปลง Scout มาก่อนหน้านี้ แต่หลังจากที่ข้าพเจ้าเขียนบทเสร็จ และต้องไปลงไปสำรวจพื้นที่กันอีกครั้ง ข้าพเจ้าก็พบว่า พื้นที่ที่เคยใช้ถ่ายไม่สามารถใช้ไฟได้ รวมถึงสภาพพื้นที่ในช่วงหน้าฝนกับหน้าหนาวก็มี Mood ที่แตกต่างกันพอสมควรดังนั้นบทจึงต้องมีการถูกปรับอีกรอบพร้อมลงหาโลเคชั่นใหม่ที่ต้องการจริงๆ

บทภาพยนตร์ร่างที่ 3

ในร่างนี้หลังจากที่มีการปรับบทไปพร้อมกับหาโลเคชั่นไป ข้าพเจ้าค่อนข้างได้ข้อสรุปที่แน่ใจแล้วว่าจะมีจุดไหนบ้างที่พวกเราต้องการใช้ถ่ายทำ บทในดราฟนี้จึงเขียนขึ้นจากโลจริงและการกระทำจริงที่ข้าพเจ้าเคยไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันกับชาวบ้านบึงกาฬ ด้วยความที่บทต้องมีการเกริ่นนำถึงข้อมูลของแก่งอาฮง จากที่แค่ให้คนแสดง กลับจำต้องเลือกให้คนมาสัมภาษณ์ถึงแก่งจริงๆ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องบิดเบือนข้อมูลบางอย่างเพื่อสร้างความน่าสนใจให้กับเนื้อหาและน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทภาพยนตร์ร่างที่ 4

สำหรับดราฟนี้ มีการเปลี่ยนรูปแบบตอนจบ จากที่เคยตั้งใจให้เพ็ญออกไปตามหา ศพคนเดียวโดยที่ไม่พึ่งใคร และไม่มีใครรู้ว่าเธอจะถึงแก่งไหม ข้าพเจ้าเลือกที่จะให้เพ็ญไปถึงที่แก่งแล้วแทนเพียงแต่ว่าศพที่เจอเราจะไม่รู้ว่าเป็นศพของแม่เพ็ญจริงๆ หรือเป็นแค่ศพที่ไหนไม่รู้ซึ่งบังเอิญลอยมาติดตามคำบอกเล่า การจบแบบนี้ แม้จะคลุมเครืออยู่แล้วก็ตาม แต่ภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมาจะทำให้คอนเซปงานและประเด็นที่ต้องการนำเสนอมีความคมและชัดเจนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

บทภาพยนตร์เรื่อง อาฮง Ahong, on the other hand ฉบับร่างสมบูรณ์

scene 1 สัมภาษณ์ชาวบ้านที่เคยอาศัยอยู่อาฮงหรือรู้จักแก่งอาฮง
ภายนอก / บ้านชาวบ้าน / กลางวัน
สัมภาษณ์ความเชื่อที่เคยได้ยินจากแก่งอาฮงและทัศนคติความคิดที่มีต่อความเชื่อเหล่านี้

scene 2 คำประกาศสั่งตามหาศพ
ภายนอก / หมู่บ้านบุ่งคล้า / กลางวัน
เสียงประกาศจากนายกตำบลบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ กล่าวพูดถึงศพที่เสียชีวิตไปเมื่อสองวันก่อนซึ่งตอนนี้ยังไม่มีใครพบเห็น จึงอยากวานชาวบ้านให้ช่วยกันตามหาและติดต่อแจ้งเจ้าหน้าที่กลับทันทีหลังจากที่รู้ว่าศพลอยไปติดอยู่ที่ใด

นายกตำบลบุ่งคล้า (V.O.)
ขออนุญาตประชาสัมพันธ์ ให้กับพ่อแม่พี่น้องบ้านเรา
ได้รับทราบ ในเขตหมู่บ้านเราได้เกิดการสูญเสียขึ้นอีกครั้ง
ก็คือ นางเดือนเพ็ญ พุ่มอ่อน ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต
อยู่ที่ริมโขงหมู่บ้านรา เหตุเกิดเมื่อประมาณ 2 วันที่ผ่านมา
วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2561 เวลา 16.20 น. ตอนนี้ทางเจ้าหน้าที่
ของเราก็ได้ช่วยกันหาศพ แต่หาแล้วก็ยังไม่เจอ จึงขอความร่วมมือ
จากพ่อแม่พี่น้องบ้านเราให้ช่วยกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

scene 3 การกลับมาของลูกสาว

scene 3.1 กลับบ้านเก่า

ภายนอก / ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า / กลางคืน

ช่วงเวลาค่ำคืนในการกลับมาบ้านที่เคยจากไปเมื่อตอนเธอยังอายุไม่กี่ขวบ เพ็ญเด็กสาววัย 18 ปีกับเชษฐ์หรือน้าชายของเธอกำลังขับรถคันใหญ่ เข้ามาในตรอกซอยที่แวดล้อมไปด้วยบ้านคน ถนน และแม่น้ำ ทางข้างหน้าของพวกเขา คือเส้นทางที่ถูกแสงไฟสลัวสีส้มส่องทางเป็นระยะๆ เพ็ญได้แต่เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เธอพยายามคิดทบทวนมาตลอดกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเธอและคนที่อยู่ที่นี่

scene 3.2 โทรกลับ

ภายใน / บ้านบุ่งคล้า / กลางคืน

เพ็ญโทรศัพท์คุยกับพ่อหน้าบ้าน เพื่อบอกเขาว่าเธอถึงที่นี่แล้ว

เพ็ญ

ฮัลโหล พ่อ ... เพ็ญว่า เพ็ญอาจอยู่จนกว่างานศพแม่จะเสร็จนะ
พ่ออย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้กับน้องล่ะ กลัวมันรับไม่ได้ว่ะ
ยังไงถ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เดี๋ยวหนูโทรกลับนะพ่อ

scene 3.3 รูโหว่

ภายใน / บ้านบุ่งคล้า / กลางคืน

เพ็ญ ทานข้าวกับน้าเชษฐ์ เธอมองเขาทานด้วยความหิว ไม่นานเชษฐ์ก็เป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนา

เชษฐ์

เดี๋ยวพรุ่งนี้ เพ็ญอยู่บ้านไปก่อนนะ พรุ่งนี้น้าจะไปคุยกับเจ้าหน้าที่
เรื่องแม่เราให้ น้าแช่อาหารเอาไว้ให้แล้ว ถ้าเราหิว ก็อุ่นกับข้าวในตู้เย็น
ทานได้เลยนะ

ระหว่างที่น้าเชษฐ์กำลังพูด เธอสังเกตเห็นว่า เสื้อที่น้าเชษฐ์ใส่ มีรอยขาดวิ่นด้านข้างเล็กๆอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชษฐ์

ตอนนี้บ้านมันเก่าไปหน่อย เพ็ญไม่อยู่บ้านนาน อาจจะรู้สึกแปลกๆตอนแรก แต่เดี๋ยวอยู่ไปสักพัก เพ็ญก็จะชิน ว่าแต่ กับข้าว เราทานได้ใช่ไหม

เพ็ญพยักหน้า และทานกับข้าวที่น้ำทำมาแต่ก็ยังไม่หยุดจ้องที่เสื้อของเขา

scene 4 หน้าที่ของการมาอยู่

scene 4.1 ชายแปลกหน้า

ภายใน / บ้านแม่เพ็ญ / กลางวัน

เช้าวันต่อมา เพ็ญหยิบเสื้อผ้าที่แม่เย็บทิ้งไว้ กับโต๊ะที่เต็มไปด้วยเครื่องจักร เข็มและด้าย เรียงร้อยกัน เธอเริ่มเข้าไปหยิบจับมัน แล้วหาเสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาดมาเย็บให้ เพ็ญมองทะลุออกไปเห็น ชายหนุ่มข้างบ้านอีกคนอยู่ใต้ถุนบ้านตัวเอง เธอมองเขาอยู่นานสักพัก ก่อนที่เขาจะมองเธอกลับ เพ็ญรีบหลบสายตา แล้วตั้งใจจะตัดด้ายออกแต่กลับทำกรรไกรบาดมือ จู่ๆ เลือดของเธอก็ไหลออกมาไม่หยุด เธอรีบนำเสื้อที่อยู่ใกล้ตัวมาห้ามเลือด และควานหาดูยาในบ้านหลังนี้ น่าแปลกที่ เธอไม่พบอะไร นอกจากปืนกระบอกหนึ่งที่น่าสงสัยอยู่แทน

scene 4.2 อยากรู้จัก

ภายใน / บ้านแม่เพ็ญ / กลางวัน

เพ็ญลองเดินเลาะจากบ้านของเธอไปที่บ้านอีกหลังซึ่งอยู่ไม่ไกล หวังจะขอยาจากชายที่อยู่ข้างบ้าน แต่กลับไม่มีใครเปิดประตูให้

scene 5 ความลำบากพื้นฐาน

ภายใน / ร้านขายของชำ / เย็น

เพ็ญรีบเดินไปหาร้านขายยาข้างทาง เมื่อไม่รู้ว่าจะไปทางไหนเพราะไม่ใช่คนในพื้นที่ เพ็ญตัดสินใจเลือกเข้าร้านขายของชำทันที ปรากฏว่าไม่มีพลาสเตอร์หรือยาขาย คนขายเห็นเธอบาดเจ็บจึงช่วยทำแผลให้ โดยใช้ยาของตัวเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แม่ค้าขายของชำ
เจ็บไหมหนู ถ้าจะซื้อยา ต้องนั่งรถไปอีกหลายสิบโลน่ะ
แถวนี้ ร้านขายยามันน้อย

เพ็ญ
ที่นี่มันมีแก่งน้ำที่เป็นสะดือน้ำวนอยู่ใช่ไหม มันชื่อว่าอะไรนะน้า

แม่ค้าขายของชำ
หนูจะไปทำอะไร แก่งที่หนูว่ามันไกลมากนะ

เพ็ญ
แล้วน้าพอจะรู้ไหมว่าถ้าจะไปที่นั่น ต้องทำยังไง

เมื่อทำแผลเรียบร้อย คนขายก็รีบเก็บอุปกรณ์ ก่อนจะหันมาพูดกับเธอด้วยความหวังดี

แม่ค้าขายของชำ
อย่าไปเลย มันไม่มีอะไรให้เที่ยวหรอก

scene 6 การรอเป็นเรื่องปกติ
ภายใน / บ้านแม่เพ็ญ / กลางคืน
เธอยังลองเล่นจักรเย็บผ้าของแม่เหมือนเดิม ส่วนน้าชายก็ได้แต่คุยกับควาย

scene 7 แรงกระเพื่อมที่ไม่เคลื่อนไหว
ภายนอก / สวนยางพารา / กลางคืน
ตกดึก เพ็ญออกไปกรีดยางกับน้าด้วยกัน จู่ๆ เพ็ญพูดถึงแก่งอาฮงอีกครั้ง

เพ็ญ
น้า ...น้ารู้จัก คนที่เขาอยู่บ้านข้างหลังติดกับเราหรือเปล่า

เชษฐ์
อ๋อ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ กรมสอบสวนคดีแม่เพ็ญนี่แหล่ะ
ถ้าอยากรู้เรื่องรายละเอียด เราไปคุยกับเขาได้นะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพ็ญ
คือ หนูเคยได้ยินเรื่องแก่งอาฮง จากคนแถวนี้มา
น้าว่าเราไปหาศพแม่ที่แก่งอาฮงกันได้ไหม

เชษฐ์
ใจเย็นนะเพ็ญ เราไม่ใช่เจ้าหน้าที่ และตอนนี้น้ำก็เชี่ยวด้วย
เดี๋ยวถ้าน้ำลดเมื่อไหร่ พวกเขาคงทำงานง่ายขึ้น

เพ็ญ
แล้วน้าไม่คิดว่าเราน่าจะออกไปหาเองกันบ้างหรอ

เชษฐ์
โถ้เพ็ญ ถ้ามันง่ายขนาดนั้น คนอื่นก็หาเจอไปแล้วน่ะสิ

เพ็ญไม่พูดอะไร เธอหันไปกรีดยางต่อ เธอเริ่มกรีดยางที่ต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ จนน้ำยางไหลออกมาไม่หยุด

scene 8 เหตุผลของการไม่ไป
ภายนอก / บ้านแม่เพ็ญ / กลางวัน
วันนี้เพ็ญอยู่บ้านคนเดียว น้าเชษฐ์ออกไปทำงานเหมือนเดิม สิ่งที่ทั้งสองพูดกันเหมือนเดิมยังคงก้องอยู่ในหัวของเพ็ญ

เพ็ญ (V.O.)
นี่มัน...ผ่านมากี่วันแล้วนะน้า

เชษฐ์ (V.O.)
ถ้าถึงพรุ่งนี้ก็วันที่ 4 พอดี

เธอเอากับข้าวที่อยู่ในตู้เย็นมาอุ่น เพ็ญเห็นชายคนเดิม นั่งอยู่หน้าบ้านอีกครั้ง คราวนี้ทั้งสองมอง หน้ากัน เธอเอาผ้าที่อยู่ในตะกร้ามาดู พบแต่เสื้อของน้าที่ขาด เพ็ญเลยเย็บผ้าให้ รวมถึงยังเอาเบียร์ ในตู้เย็นของน้ามาที่แช่ไว้ในตู้เย็นมาลองไว้มาลองใต้ถุนบ้าน ก่อนจะหันไปเห็นมอเตอร์ไซค์คันหนึ่ง ที่มีกุญแจรถเสียบอยู่ เธอมองมันอยู่ห่างๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีคน เพ็ญจึงค่อยๆเดินไปหามัน เธอเริ่มเดินเร็ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขึ้นเพื่อไปหาเป้าหมายข้างหน้า เธอจ้องมองด้วยความรู้สึกดีใจลึกๆ ทว่าเสียงของชายข้างบ้านก็ดังขึ้นมาพอดี

มิน

ลูกน้าเดือนใช่ไหม

เพ็ญหันไปมองตามเสียงอย่างตกใจ

scene 9 เสี่ยง

ภายนอก / ป่า / กลางวัน

รถกระบะคันหนึ่งถูกจอดทิ้งไว้ มินหรือชายข้างบ้านพาเพ็ญเข้าไปในป่า ซึ่งเป็นทางลัดของการไปแก่งน้ำที่เธออยากไป ขณะที่มินพาเพ็ญเดินนำ เขาถามเพ็ญถึงเรื่องของแม่ไปด้วยระหว่างทาง

เพ็ญ

พี่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลคดีแม่เพ็ญอยู่ไม่ใช่อ่อ
พาหนูมาที่นี่แล้วใครทำงานอยู่

มิน

เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอกมีคนทำหลายคน
ว่าแต่.. ทำไมถึงมาที่นี่คนเดียวล่ะ พ่อเราไม่มาด้วยหรอ

เพ็ญ

พี่รู้จักกับแม่ใช่ไหม ตอนเพ็ญไม่อยู่แม่เป็นไงบ้าง

มิน

พี่พึ่งย้ายเข้ามาก่อนหน้านี้ได้ไม่เท่าไหร่หรอก
น้าเดือนเป็นคน ให้พี่เช่าบ้านหลังข้างๆเองแหล่ะ

เพ็ญฟังเสียงของเขาอย่างตั้งใจ แววตาของของเธอดูมีความหวัง

มิน

แกใจดีนะ ชอบเย็บผ้าเหมือนน้องเลย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพ็ญรู้สึกขัดใจแปลกๆ

เพ็ญ
พี่รู้ได้ไง ว่าหนูชอบเย็บผ้า

มินหยุดเดินแล้วหันมามองเพ็ญ เขายิ้มมุมปากเบาๆ

มิน
ก็ดูไม่ยากนิ

ชายหนุ่มพูดจบก็หันหลังเดินต่อ เพ็ญมองค้อนเบาๆ ทั้งคู่เดินไปไม่เท่าไหร่ ก็หาที่พักนั่งคุย มินจุดบุหรี่ขึ้นมาสูบ เขาเป็นฝ่านเริ่มบทสนทนาก่อนอีกครั้ง

มิน
จริงๆ... น้องน่าจะบอกให้น้าเชษฐ์เขาพาไปนะ

เพ็ญ
น้าไม่กล้าพามาหรอก หนูว่าเขาคงกลัว

มิน
แล้วมากับคนแปลกหน้าแบบนี้ น้องไม่กลัวหรือไง

เพ็ญ
ถ้าวันหนึ่ง พ่อหรือแม่พี่ตาย เดี๋ยวพี่ก็รู้เองแหล่ะ
ว่าอะไรมันน่ากลัวกว่ากัน

มินมองเพ็ญด้วยสีหน้าเรียบเฉย มินยื่นบุหรี่ในมือให้เพ็ญ

scene 10 ความลำบากขั้นกว่า
ภายนอก / ถนนบุ่งคล้า / กลางวัน

เชษฐ์กำลังขับรถกลับบ้านและสูบบุหรี่ไปด้วย จู่ๆรถเกิดเสียกะทันหันเขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา แต่ปรากฏว่าที่ๆอยู่กลับไม่มีสัญญาณ มินตัดสินใจต้องลงจากรถแล้วเปิดกระโปรงดูสภาพ ก่อนจะมองหาคนช่วย ท่ามกลางความเคว้งคว้างบนถนนเส้นนั้น ไม่มีแม้แต่รถสักคันที่ขับผ่านมา เขาจุดบุหรี่อีกมวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และคงรอต่อไป

scene 11 พลาด

ภายนอก / ป่า / เย็น

ระหว่างที่เพ็ญกำลังเดินตามมิน เธอหยิบมือถือขึ้นมาดูนาฬิกาจนพบว่าทั้งเธอและเขา ใช้เวลาไปกับการเดินวนอยู่ในป่ามากพอสมควร เพ็ญจึงเริ่มพูดอะไรบางอย่างกับมิน มินหยุดเดิน เขาไม่พูดตอบอะไร เพ็ญเริ่มสงสัย

เพ็ญ

ยังไงอ่ะพี่ หรือว่ากลัวตาย ไม่กล้าพาไปแล้ว

เพ็ญ

พี่ หนูว่าเราเดินมาไกลจากรถมากแล้วนะ
นี่หนูยังไม่เห็นอะไร นอกจากป่าเลยอ่ะ

มินเริ่มไม่สบอารมณ์กับคำพูดแบบนี้ แต่ยังไม่หันกลับมาทันที เพ็ญเองรู้สึกได้ว่าเขากำลังปิดบังอะไรสักอย่าง มินเดินกลับมาแล้วหันหลังสูบบุหรี่ ควันของเขาเริ่มแพร่กระจายอีกครั้ง จู่ๆ เขาก็รู้สึกได้ว่ามีอะไรมาจ่อด้านหลัง

เพ็ญ

พี่... พี่ก็แค่พาหนูไป มันจะยากอะไรนักหนาวะ

มินเงียบสักพัก เพื่อตั้งสติ เพ็ญถือปืนด้วยมือสั่น เธอลังเลในตัวเขา

มิน

เด็กอายุ 18 มีของแบบนี้ด้วยหรอ ใช้เป็นหรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลย

มินพูดกับเพ็ญอย่างดูถูกเล็กน้อย โดยไม่แม้แต่จะหันไปมองหน้าเธอ เขาไม่สนใจและเดินนำหน้าต่อเพียงไม่กี่ก้าวเพ็ญก็ชักปืนแล้วจ่อไปที่มินอีกครั้ง มินหยุดเดิน เขาหันกลับมา และค่อยๆเดินไปหาเพ็ญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพ็ญถอยห่างเล็กน้อย มือเริ่มสั่น ช่วงเวลาที่เพ็ญกำลังจะยกปืนสูงขึ้น มินจึงอาศัยจังหวัดเข้าไปแย่งปืนทั้งสองแย่งปืนกันจนปืนลั่น เพ็ญกรีดร้องด้วยความตกใจ ด้วยความที่มินโตกว่า เขาคุมปืนได้และเบี่ยงไปหาเพ็ญ

scene 12 ทางที่ต้องเดินต่อ

scene 12.1 หาทางไป

ภายนอก / ถนนบุ่งคล้า / เย็น

เมื่อเริ่มไม่เห็นวี่แววของรถสักคันที่จะผ่านมาทางเขา เชษฐ์จึงเริ่มเดินออกจากรถ เขาเดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้ทิศทาง พร้อมกับมองหาสัญญาณโทรศัพท์ เวลาช่วงขณะนั้น ผ่านไปอย่างรวดเร็ว จากแสงตะวันที่เคยสว่างก็กลับมืดลงอย่างน่ากลัว

scene 12.2 เจอ

ภายนอก / ร้านเครื่องซักผ้า / เย็น

จนกระทั่งเขาเดินมาถึงร้านเครื่องซักผ้า เชษฐ์ดูมือถือของตัวเองและพบว่ามีสัญญาณขึ้น ขณะเดียวกันเขาก็เห็นเจ้าหน้าที่มินสูบบุหรี่รอเขาอยู่

scene 13 เสียงที่เปลี่ยนในใจ

scene 13.1 ตัวคนเดียว

ภายใน / ป่า / เย็น

เพ็ญที่มีเลือดเต็มตัว กับเจ้าหน้าที่มินที่ล้มอยู่ เธอตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพ็ญไม่รู้จะทำอะไรก่อน นอกจากควานหาบุหรี่และไฟแช็กในกระเป๋าเขา เพ็ญรีบเดินออกมาอย่างรวดเร็ว รู้สึกตัวอีกทีเธอก็มานั่งอยู่ข้างกองไฟคนเดียว นั่งเปิดดูมือถือที่ไม่มีสัญญาณ แต่อยู่ได้ไม่นานกองไฟเล็กๆที่เคยสว่าง ก็มอดลง

scene 13.2 หมดแรง

ภายใน / ป่าใกล้แก่ง / เย็น

เพ็ญกระเสือกกระสน เดินเลาะทางต้นไม้อย่างทุลักทุเล เธอเริ่มรู้สึกว่าทางข้างหน้า ดูมีช่องว่างระหว่างต้นไม้มากขึ้น แต่ไม่ทันที่จะเดินต่อไหว เธอก็สะดุดล้มพิงกับโขดไม้ เพ็ญมองเสื้อที่เปื้อนเลือดด้วยใบหน้าที่เหนื่อยล้ามามากพอ ก่อนจะรู้สึกถึงเสียงลมที่พัดผ่านเข้ามาหลังหูและค่อยๆชะโงกหันไปมองด้านหลัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

scene 13.3 ทางสุดท้าย

ภายใน / แก่งท่าเรือ / เย็น

ภาพตรงหน้าของเธอแก่งโขดหินสลับไปมา เธอรีบเดินลงไปที่แก่งน้ำ อย่างทุลักทุเล เพ็ญค่อยๆนั่งลงใกล้ๆริมหน้า มือของเธอถือรูปถ่ายแม่ตัวเอง สักพัก มือถือของเธอดังขึ้น เพ็ญกดรับสาย

เชษฐ์

เพ็ญอยู่ไหน

เชษฐ์

ฮัลโหล เพ็ญ ได้ยินไหม .... ฮัลโหล

เพ็ญไม่โต้ตอบอะไรใดๆ เธอยิ้มเล็กๆให้กับสถานที่ตรงหน้า สายน้ำที่ไหลพัดผ่าน ยังมีร่างของใครบางคน ลอยมาติดที่ดงพืชน้ำข้างๆ เวลาของอาทิตย์อัสดง กำลังค่อยๆเคลื่อนช้าลงๆ และมืดลงในที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การสร้างสรรค์งานภาพยนตร์

ขั้นตอนการเตรียมการผลิต (Pre-Production)

สำหรับภาพยนตร์เรื่อง อาฮง Ahong, on the other hand จำเป็นต้องควบคุมระยะเวลาการถ่ายทำให้อยู่ก่อนสิ้นเดือนกุมภาพันธ์ เนื่องจากช่วงเวลาหลังเดือนกุมภาพันธ์เป็นต้นไป สภาพอากาศของจังหวัดนี้จะร้อนมาก Mood and Tone ของภาพยนตร์และเสียง Ambient ต่างๆ จะเปลี่ยนไปทันที ข้าพเจ้าจึงจำเป็นที่จะต้องวางแผนอย่างรัดกุม เพื่อให้คุ้มค่ากับระยะเวลาการเดินทางที่ไปถ่ายทำถึงต่างจังหวัดและใช้เวลา ไปกว่า 12 ชม. ต่อการเดินทางแต่ละครั้ง ในทางกลับกันจะมีเพียงสถานที่เช่น “ป่า” ที่ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าจะถ่ายอีกครั้งหลังเดือนกุมภาพันธ์ในอีกจังหวัดหนึ่งแทน นั่นคือนครนายก เพราะหากเปรียบเทียบงบประมาณและระยะเวลาการถ่ายทำระหว่างสองจังหวัดนี้ข้าพเจ้าพบว่าการแยกถ่ายมีความความเหมาะสมมากกว่า รวมทั้งในเรื่องของการเตรียมคนสัมภาระและอุปกรณ์ในการถ่ายทำ จำเป็นต้องถูกตรวจสอบถึงสภาพว่าครบถ้วนและใช้งานได้จริง ด้วยความที่ มีการ Production ในพื้นที่ที่ไกลมากและยังเป็นจังหวัดที่สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เข้าไม่ถึง เราไม่สามารถรู้ได้ว่าการไปแต่ละครั้งจะเกิดปัญหาที่ไม่คาดฝันอะไร ดังนั้นสิ่งสำคัญที่สุดของการวางแผนในการทำงาน คือการเตรียมตัวให้พร้อมและวางแผนรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงให้ที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

การคัดเลือกนักแสดง

บทบาทที่ต้องการ

เพ็ญ (นางเอก)

เด็กผู้หญิงอายุ 18 ปี สีผิวแทน ตัวเล็ก รูปร่างผอมกระทัดรัด ทรงผมสั้น สีดำ ใบหน้ามีเอกลักษณ์ มีความแก่น ซน และกล้าเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย

เชษฐ์ (น้าชาย)

ชายวัยกลางคนอายุ 45-50 ปี สีผิวกล้ำแดด ตัวผอม มีใบหน้าดูเศร้าน่าสงสาร มีความใจเย็น ซื่อตรง ทำอะไรอย่างค่อยเป็นค่อยไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มิน (เจ้าหน้าที่)

ชอายวัย 28-30 ปี ไว้เคราเข้ม มีความน่าเกรงขาม ดูไม่น่าไว้วางใจ บุคลิกกระฉับกระเฉง มักไม่ค่อยแสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึก

วิธีการคัดเลือกนักแสดง

เนื่องจากขอบเขตการทำงานของภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้จำเป็นต้องเดินทางไปถ่ายทำในจังหวัดที่ไกลและใช้เวลาหลายวันในการทำงานตั้งแต่ขั้นตอนกระบวนการ Pre-production ไปจนถึงขั้นตอน Production ดังนั้นปัจจัยของการเลือกนักแสดงที่สำคัญที่สุดของข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าต้องมั่นใจได้ว่าพวกเขาจะมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมากพอและทุ่มเทใส่ใจในบทบาทของตัวเองอย่างแท้จริง โดยนักแสดงคนนั้นไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์ในการแสดงมาก่อนก็ได้ เพียงแต่ต้องมีบุคลิกหรือลักษณะบางอย่างที่ใกล้เคียงกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้มาบ้างพอสมควร ส่วนหนึ่งคือความเป็นธรรมชาติในการแสดงและส่วนสองคือสไตล์การเล่นที่มาพร้อมกับประสบการณ์ส่วนตัวในชีวิตจริง

หลังจากนั้นจึงเริ่มพูดคุยถึงความเข้าใจเนื้อหาและความหมายในบทภาพยนตร์อย่างจริงจัง โดยเหตุผลหลักๆที่ต้องการพูดคุยประเด็นความหมายช่วงหลังของการเล่นไปแล้วเนื่องจากข้าพเจ้าไม่ต้องการตีกรอบลักษณะของตัวละครและบังคับให้เขาต้องเล่นตามสิ่งที่ข้าพเจ้าบอก ข้าพเจ้าต้องการเห็นความคิดและจินตนาการของนักแสดงที่ถูกสร้างออกมาโดยไม่รู้ตัว มิเช่นนั้นด้วยความที่บางคนไม่มีพื้นฐานการแสดงมาก่อนเลย การสร้างกรอบให้เขามากเกินไปจะทำให้เขาแสดงความเป็นตัวเองออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติน้อยลง

โดยลักษณะของบทที่ให้ไปจะมีทั้งการสร้างคำถามเพื่อประเมินมุมมองของนักแสดงหลัก เช่น ถ้านักแสดงเป็นเด็กสาวในเรื่องจะตัดสินใจทำอย่างไรต่อเหตุการณ์แบบนี้ และลองให้นักแสดงเล่นให้ดู โดยผ่านบทบาทที่ต้องใช้ทั้งท่าทางสีหน้าแววตามากกว่าคำพูด รวมถึงลองให้เล่นแบบผ่านบท Monologue ซึ่งมีบทพูดมากกว่าแสดงออกจริง เพื่อทดสอบความเป็นธรรมชาติของการแสดง การพูด การควบคุมตัวเอง และอารมณ์ของนักแสดง

เมื่อผ่านกระบวนการขั้นตอนทุกอย่าง ทีมงานจะมีการประชุมกันเพื่อหาข้อสรุปถึงบทบาทและข้อดีข้อเสียที่เราจะสามารถนำมาพัฒนาต่อได้ โดยเน้นความพร้อมของการมาเป็นนักแสดงในภาพยนตร์สั้นเป็นหลัก แล้วจึงดูภาพรวมของการแสดงภาพยนตร์ที่มีความธรรมชาติต่อมา รวมถึงมีแนวโน้มว่าสามารถสื่อสารอารมณ์ออกมาให้คนเชื่อได้จริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารข้อมูลนักแสดง (Casting Sheet)

ภาพยนตร์เรื่อง : Ahong, on the other hand
กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
ถ่ายภาพ : ปุญพัฒน์ ภู่ตระกูล
ตัดต่อ : ณัฐพล เนตรณรงค์

<table>
<tr><td colspan="3">บทบาท : เพ็ญ</td><td rowspan="8"> 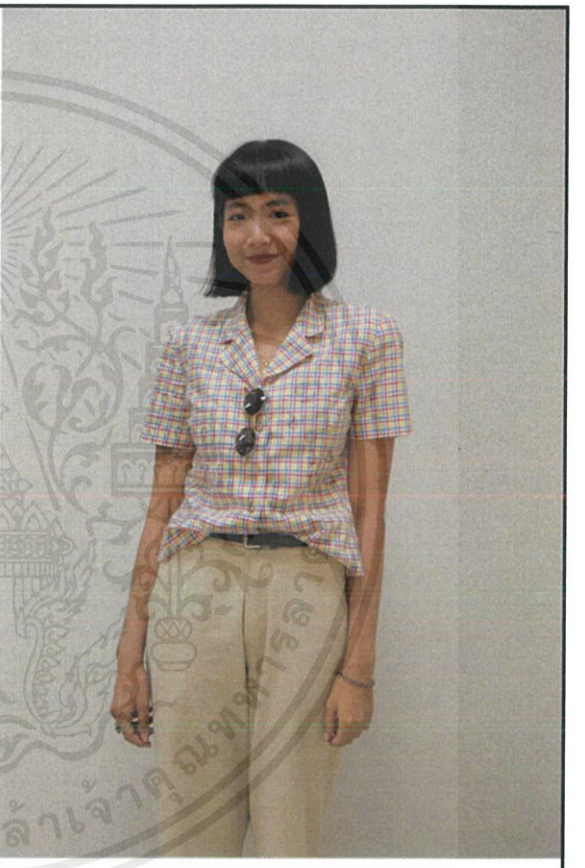 </td></tr>
<tr><td colspan="3">ชื่อ : ปุณยานุช อั้งประเสริฐ (จูน)</td></tr>
<tr><td colspan="3">เกิดวันที่ : 27 ธันวาคม 2537</td></tr>
<tr><td colspan="3">เบอร์โทรศัพท์ : 098-2803165</td></tr>
<tr><td>เพศ : หญิง</td><td colspan="2">อายุ : 23</td></tr>
<tr><td>สัญชาติ : ไทย</td><td colspan="2">ค่าแสดง : -</td></tr>
<tr><td>Facebook : Junepunyanuch</td><td colspan="2">Line ID : June1627</td></tr>
<tr><td colspan="3">E-mail : junnie.nine@hotmail.com</td></tr>
<tr><td colspan="4">การศึกษา : คณะสถาปัตยกรรมศาตร์ สาขานิเทศศิลป์ ชั้นปีที่ 4
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง</td></tr>
<tr><td>น้ำหนัก : 45</td><td>ส่วนสูง : 164</td><td>ผม : ดำ</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="4">เสื้อผ้า</td></tr>
<tr><td>เสื้อ : S - M</td><td>กางเกง : S - M</td><td>เอว : 24</td><td></td></tr>
<tr><td>รองเท้า : 39</td><td></td><td></td><td></td></tr>
</table>

ตาราง 4.1 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “เพ็ญ” (Casting Sheet)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารข้อมูลนักแสดง (Casting Sheet)

ภาพยนตร์เรื่อง : Ahong, on the other hand
กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
ถ่ายภาพ : ปุญพัฒน์ ภู่ตระกูล
ตัดต่อ : ณัฐพล เนตรณรงค์

<table>
<tr><td colspan="3">บทบาท : มิน</td><td rowspan="8"> </td></tr>
<tr><td colspan="3">ชื่อ : ธีรวัฒน์ สุจริตวัฒนศักดิ์ (อาร์ต)</td></tr>
<tr><td colspan="3">เกิดวันที่ : 13 มิถุนายน 2526</td></tr>
<tr><td colspan="3">เบอร์โทรศัพท์ : 083-331-5814</td></tr>
<tr><td>เพศ : หญิง</td><td colspan="2">อายุ : 34</td></tr>
<tr><td>สัญชาติ : ไทย</td><td colspan="2">ค่าแสดง : -</td></tr>
<tr><td colspan="3">Facebook : Teerawat Sujaritwatanasak
Line ID : ArTderr</td></tr>
<tr><td colspan="3">E-mail : TeerawatSujaritwatanasak@gmail.com</td></tr>
<tr><td colspan="4">การศึกษา : คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ</td></tr>
<tr><td>น้ำหนัก : 65</td><td>ส่วนสูง : 171</td><td>ผม : ดำ</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="4">เสื้อผ้า</td></tr>
<tr><td>เสื้อ : M</td><td>กางเกง : M</td><td>เอว : 32</td><td></td></tr>
<tr><td>รองเท้า : 42</td><td></td><td></td><td></td></tr>
</table>

ตาราง 4.2 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “มิน” (Casting Sheet)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารข้อมูลนักแสดง (Casting Sheet)

ภาพยนตร์เรื่อง : Ahong, on the other hand
กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
ถ่ายภาพ : ปุญพัฒน์ ภู่ตระกูล
ตัดต่อ : ณัฐพล เนตรณรงค์

<table>
<tr><td colspan="3">บทบาท : เชษฐ์</td><td rowspan="6" colspan="2"> 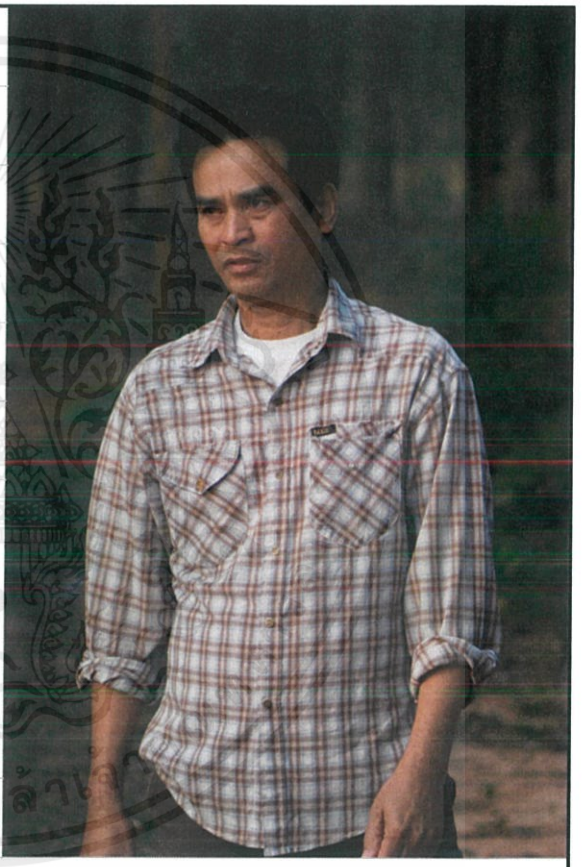 </td></tr>
<tr><td colspan="3">ชื่อ : ธนากร เอ็มประโคน (ชาย)</td></tr>
<tr><td colspan="3">เกิดวันที่ : 24 สิงหาคม 2510</td></tr>
<tr><td colspan="3">เบอร์โทรศัพท์ : 009-90743148</td></tr>
<tr><td>เพศ : ชาย</td><td colspan="2">อายุ : 50</td></tr>
<tr><td>สัญชาติ : ไทย</td><td colspan="2">ค่าแสดง : -</td></tr>
<tr><td colspan="3">Facebook :
Thankorn Emprakon</td><td colspan="2">Line ID :
00990743148</td></tr>
<tr><td colspan="5">E-mail : -</td></tr>
<tr><td colspan="5">การศึกษา : -</td></tr>
<tr><td>น้ำหนัก : 70</td><td>ส่วนสูง : 175</td><td>ผม : ดำ</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td colspan="5">เสื้อผ้า</td></tr>
<tr><td>เสื้อ : M</td><td>กางเกง : M</td><td>เอว : 30</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td>รองเท้า : 41</td><td></td><td></td><td colspan="2"></td></tr>
</table>

ตาราง 4.3 เอกสารการคัดเลือกนักแสดงบท “เชษฐ์” (Casting Sheet)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สาเหตุที่ข้าพเจ้าเลือก ปุณยานุช อั้งประเสริฐ หรือ “จูน” รับบท “เพ็ญ” เนื่องจากว่าจูนมีทัศนคติที่คล้ายคลึงกับเด็กผู้หญิงในเรื่องทั้งเค้าโครงรูปลักษณ์สีผิวที่ดูเป็นคนต่างจังหวัดแต่รสนิยมส่วนตัวไม่ว่าจะเสื้อผ้าหน้าผมหรือเครื่องประดับ ทุกอย่างมีความทันสมัยและสไตล์ที่มาจากความเป็นคนเมือง ประกอบกับ Spirit ความพร้อมที่อยากแสดงและลักษณะท่าทีที่ดุดันกล้าได้กล้าเสีย ส่วนนี้เป็นสิ่งที่จูนมีความชัดเจนมากกว่าคนอื่น แม้ในขณะเดียวข้าพเจ้าก็พบว่าเสียงเล็กๆและการพูดไม่ชัดถ้อยชัดคำของจูนนั้นคืออุปสรรคที่สำคัญอย่างมากในการเล่นบทนี้ ด้วยความที่เด็กในเรื่องจะขี้สงสัย ช่างถาม ระแวดระวัง เวลาพูดจึงต้องมีน้ำหนัก ดูเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว สามารถกล้าทำเรื่องที่คนอื่นไม่กล้าได้ แต่หากพิจารณาดีๆ ข้าพเจ้าเองก็ได้พบว่าแท้จริงแล้วการพูดและการออกเสียงเป็นสิ่งที่ฝึกฝนแก้ไขให้ทันก่อนการแสดงจริง เพราะเมื่อเปรียบเทียบความตั้งใจของจูนกับอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการแสดงกับนักแสดงคนอื่น ข้าพเจ้าจึงค่อนข้างมั่นใจได้ว่าจูนจะเป็นคนที่ทุ่มเทกับงานได้ดีที่สุดแน่นอน

ส่วนในบทของ “มิน” หรือ ธีรวัฒน์ สุจริตวัฒนศักดิ์ เรียกสั้นๆได้ว่า “พี่อาร์ต” พี่อาร์ตเป็นคนที่มีความยืดหยุ่นในตัวเองสูงมาก สามารถให้เวลากับการแสดงตรงนี้ได้อย่างเต็มที่ มีความพร้อมต่อการสแตนด์บายรอเล่นทันทีที่มีคิว แม้ว่าพี่อาร์ตจะติดเล่นภาพยนตร์แบบชัดทุกอย่าง เพราะเคยเล่นโฆษณามาก่อน ไม่ว่าจะท่าทาง การพูด acting ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ยากมากในการละลายพฤติกรรมเช่นนี้และยังขัดต่อความเป็นธรรมชาติที่ดูลื่นไหล แต่ด้วยเหตุผลของความพร้อมที่มากอย่างชัดเจนและมีพื้นฐานของความเป็นคนชอบการแสดงอยู่แล้ว พี่อาร์ตจึงได้รับเล่นบทนี้ในที่สุด ซึ่งโชคดีมากที่นักแสดงยอมเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของทีมและนำกลับไปฝึกซ้อมจนเราเห็นการพัฒนาของตัวละครตัวนี้มากขึ้น

รวมถึงความสบายใจในการทำงาน เพราะบางครั้งการเดินทางย่อมมีอุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างทางเสมอและพี่อาร์ตก็ได้แสดงให้เราเห็นว่าเขาพร้อมที่จะเดินทางไปกับเราจริงๆ

สุดท้ายบท “น้าเชษฐ์” ที่รับบทโดย ธนากร เอ็มประโคน หรือ “น้าชาย” น้าชายเป็นคนเดียวที่เราเรียกจากการแคสติ้งที่อื่นมา เนื่องจากบทนี้ต้องการคนพูดภาษาอีสานแนวเดียวกับคนบึงกาฬ มีรูปร่างค่อนข้างผอม สีผิวกล้ำแดด และมีความน่าสงสารในแววตา ราวกับดูทำงานหนักอยู่เสมอ อันที่จริงบทนี้ข้าพเจ้าตั้งใจจะให้คนจังหวัดบึงกาฬเล่นเองจริงๆ แม้จะดูเป็นบทที่ไม่ต้องแสดงอารมณ์อะไรมาก แต่ก็ถือเป็นเรื่องที่ยากพอสมควรในการติดต่อคนให้มาพูด และมีน้ำเสียงที่ทำให้เราเชื่อว่าเขาเป็นห่วงหลานจริงๆ กลายเป็นว่าจากที่คิดว่าง่าย ก็ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด หลายคนไม่กล้าสู้กล้อง ไม่กล้าแสดงออก หรือบางคนก็ต้องใช้เวลาเคี่ยวกรำนานมากในการแสดง เมื่อพิจารณาแล้วว่าการเรียกนักแสดงที่มีพื้นฐานมาเล่นจากที่อื่นเป็นทางออกที่ดีกว่า เราจึงค่อยมาพิจารณาองค์รวมถึงลักษณะภายนอกและความสามารถในการแสดงถัดไป ซึ่งพอเป็นเรื่องคุณสมบัติในการตามหานักแสดงมาเล่นข้าพเจ้าพบว่าน้าชายเป็นคนที่มีคาแรกเตอร์ใกล้เคียงกับตัวละครมากที่สุด รวมถึงมีความใฝ่รู้สู้ง่ายเพื่อให้การแสดงออกมาได้สมจริงที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย (Costume / Wardrop / Hair Style)

การออกแบบเครื่องแต่งกาย ข้าพเจ้าจะคำนึงถึงพื้นฐานชีวิต ลักษณะคาแรกเตอร์และสถานภาพที่ต้องการบอกอย่างแอบแฝงของตัวละคร มากกว่าจะพูดตรงๆ ว่าใครมีอาชีพอะไร อายุเท่าไหร่ เพื่อสร้างอารมณ์ thriller จางๆ สีและสไตล์จึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเรื่องพอสมควร แม้ว่าจะถ่ายอยู่ในสถานที่แบบ realistic มากๆก็ตาม

เพ็ญ

ลักษณะของเพ็ญคือเป็นคนที่กล้าคิดกล้าพูด ช่างสังเกต ละเอียดอ่อน ชอบวางแผนอยู่ใน ใจโดยไม่ให้คนอื่นรู้ เป็นคนตรงไปตรงมา ทำอะไรทำจริงไม่รีรอ แต่ถึงเช่นนั้นหลายคนก็จะไม่เข้าใจในการกระทำของเพ็ญ เสื้อผ้าของเพ็ญที่ใส่จึงมักมีลวดลายเล็กๆที่สร้างความซับซ้อนหรือมี texture ของเสื้อผ้าที่ไม่เรียบไปเลย รวมถึงความบ้าบิ่นที่ผสมกับความเป็นผู้หญิงของเพ็ญ ทำให้เสื้อผ้าต้องยังคงความทะมัดทะแมงอยู่บ้าง แต่ไม่มากจนดูแข็งกระด้าง การแต่งกายของเพ็ญจึงมีทั้งเป็นเสื้อถักกับกางเกงยีนส์ขาสั้น และเชิร์ตผ้าบางคล่องตัวที่ใส่คู่กับกำไลข้อมือกับสร้อยคอสีดำ รวมไปถึงทรงผมที่จำเป็นต้องสร้างเอกลักษณ์ของเด็กที่ดูมีความขบฏอยู่ข้างใน ผมที่ออกมาจึงมาลักษณะเป็นบ๊อบสั้นสีดำถูกดัดจนดูหยักศก

ภาพที่ 4.1 ภาพการแต่งกายเพ็ญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.2 ภาพการแต่งกายเพ็ญ

มิน

เนื่องจากมินเป็นเจ้าหน้าที่ราชการนอกเครื่องแบบ และบุคลิกของเขาเป็นคนที่เดาใจยาก สร้างความสับสนให้ตัวละครเพ็ญว่าสรุปเขาเป็นคนแบบไหน ทำให้ชุดที่เขาส่วนใหญ่จึงเป็นเสื้อโปโลที่มีตราสัญลักษณ์ของหน่วยงานราชการเล็กๆ ใส่คู่กับเสื้อโค้ท ตัวใหญ่สวมทับ ดูปกคลุม มิดชิด ไม่เปิดเผยและกางเกงขายาว โดยสีที่เลือก จะเป็นโทนน้ำตาล กากี น้ำเงิน ที่ทำให้คนดู remind ถึงความเป็นเจ้าหน้าที่ราชการได้ไม่ยาก

ภาพที่ 4.3 ภาพการแต่งกายมิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชษฐ์

ในฐานะคนรับจ้างขับทั้งรถและเรือ เขาต้องทำงานกลางแดดตลอดเวลา ดังนั้นน้าเชษฐ์ในเรื่อง จำเป็นต้องใส่เสื้อแขนยาว เสื้อบาง ไม่หนาทับซ้อนกัน เชษฐ์เป็นคนง่ายๆ เป็นตัวแทนของคนในพื้นที่ที่ไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงอะไรบ่อย จนบางครั้งมันกลายเป็นเรื่องของการขาดหายอะไรไปสักอย่างในชีวิต เสื้อผ้าของเขาจึงเป็นเสื้อผ้าสีเรียบมีรูเล็กๆขาดวิ่น และมีเสื้อลายสก๊อต สำหรับเหตุการณ์ความวุ่นวายในจิตใจตอนรถเสีย ใส่กับกางเกงขายาวสีเรียบและรองผ้าใบ

ภาพที่ 4.4 ภาพการแต่งกายของเชษฐ์

การกำกับศิลป์ (Art Direction)

เนื่องจากสถานที่ที่ข้าพเจ้าเข้าไปถ่าย เป็นสถานที่ต่างจังหวัด และยังเป็นพื้นที่เปิดกว้างโล่ง ขณะที่ภาพยนตร์ของข้าพเจ้าต้องการความซับซ้อนของพื้นที่ประมาณหนึ่งเพื่อทำให้คนดูรู้สึกถึงความไกลปืนเที่ยงและความลำบากยากเข็ญในการใช้ชีวิตที่ผ่านไปแต่ละวัน ดังนั้นหากเป็นซีนในบ้าน ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องเตรียมเศษผ้า เสื้อกางเกงกระโปรง ที่น้ำหนักเบา โปร่งบ้าง ทึบบ้างสลับกันไปหลายชิ้น เนื่องจากคนบุ่งคล้าส่วนใหญ่มักไม่ชอบใช้ตู้เสื้อผ้า แต่ชอบตากแขวนไว้มากกว่าอยู่ การสร้างฉากแบบนี้จึงน่าจะสามารถช่วยสร้างบรรยากาศให้มีความอึมครึม และลดทอนความโล่งกว้างได้พอสมควร แต่มากไปกว่านั้นคือสถาปัตยกรรมเดิมภายในบ้านที่ประกอบไปด้วยไม้เพียงอย่างเดียว ทำให้เวลาที่เกิด action ของตัวแสดงในเฟรมบ้าน ภาพยนตร์จะดูแข็งและและไม่เนียนเข้ากับตัวแสดงอย่างเพ็ญ ที่แม้ข้างนอกจะดูกระด้างไปบ้างแต่ภายในจริงๆเธอมีความอ่อนโยนและละเอียดอ่อนซ่อนอยู่ จึงไม่เหมาะที่จะทำให้เซตทุกอย่างเหมือนเดิมหรือ Realistic มากเกินไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.5 ภาพตัวอย่างการเซทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง Red
ที่มา : Taipei Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก http://www.taipeiff.taipei/Upload/FilmIntro/2d12cb5f2-6f0c31fc4845.jpg

ภาพที่ 4.6 ภาพตัวอย่างการเซทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง L'Atelier
ที่มา : Asian Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://english.vov./vietnamese-films-\film-festival.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.7 ภาพตัวอย่างการเซทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง FORÊT DEBUSSY
ที่มา : Taipei Film Festival [ออนไลน์], สืบค้น 17 พฤศจิกายน 2560.
เข้าถึงได้จาก http://eng.taipeiff.FwebID=f42c6212-7c25--2320353cbad5&SFilmID=114.

ภาพที่ 4.8 ภาพตัวอย่างซีนที่มีการเซทผ้าประกอบฉากของภาพยนตร์เรื่อง อาฮง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สถานที่ถ่ายทำ (Location)

เนื่องจากบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจมาจากตำนานความเชื่อของแก่งอาฮงในจังหวัดบึงกาฬ ข้าพเจ้าจึงเลือกให้ความสำคัญกับซีนหลักๆสำหรับการถ่ายทำในสถานที่จริง เพื่อแสดงให้เห็นถึงความล้าหลังและไกลปืนเที่ยงของจังหวัดนี้ ในขณะเดียวกัน สถานที่ถ่ายทำหลักอีกที่อย่าง “ป่า” ถือเป็นสถานที่ถ่ายทำที่สามารถหาที่ถ่ายทำหลอกได้ในระยะทางที่ไม่ไกลเกินไป ข้าพเจ้าจึงเลือกถ่ายทำที่ จ.นครนายก แทนเพราะการแยกถ่ายอีกวันเป็นการประหยัดงบประมาณได้มากกว่าเมื่อเทียบกับการต้องเสียค่าที่พักอาหารมากขึ้นอีกคิวรวมถึงช่วยป้องกันการถ่ายซ่อม เพราะหากเกิดปัญหาในการเล่าเรื่องภาพรวมออกมาไม่สมบูรณ์ ข้าพเจ้าจะสามารถไปถ่ายแก้ในสถานที่ที่ไม่ไกลได้

1. แก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า จ.บึงกาฬ

ต้องเกริ่นก่อนว่า อำเภอในจังหวัดบึงกาฬมีไม่กี่อำเภอ และแต่ละอำเภอจะมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวแตกต่างกัน ข้าพเจ้าเลือกสถานที่ถ่ายทำจากอำเภอที่ติดริมน้ำโขง ซึ่งอำเภอที่สะดวกในการเดินทางมากที่สุดสำหรับรถบขส.ที่จะเข้าถึงคืออำเภอบึงกาฬและอำเภอบุ่งคล้า เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างสองอำเภอนี้ อำเภอบึงกาฬมีภูมิทัศน์ไปทางสถานที่ท่องเที่ยว และให้ความเป็นสถานที่ที่เจริญมากกว่า ไม่ว่าจะในแง่ของสถาปัตยกรรมและคนที่อยู่แถวนั้น ขณะที่อำเภอบุ่งคล้ามีความชนบทและธรรมชาติมากอย่างเห็นได้ชัดเจน เป็นอำเภอที่ติดป่าและภูเขา ดังนั้นบุ่งคล้าจึงถูกใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำหลักและเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ใช้สถานที่จริงของแก่งอาฮงในการถ่ายทำแทน

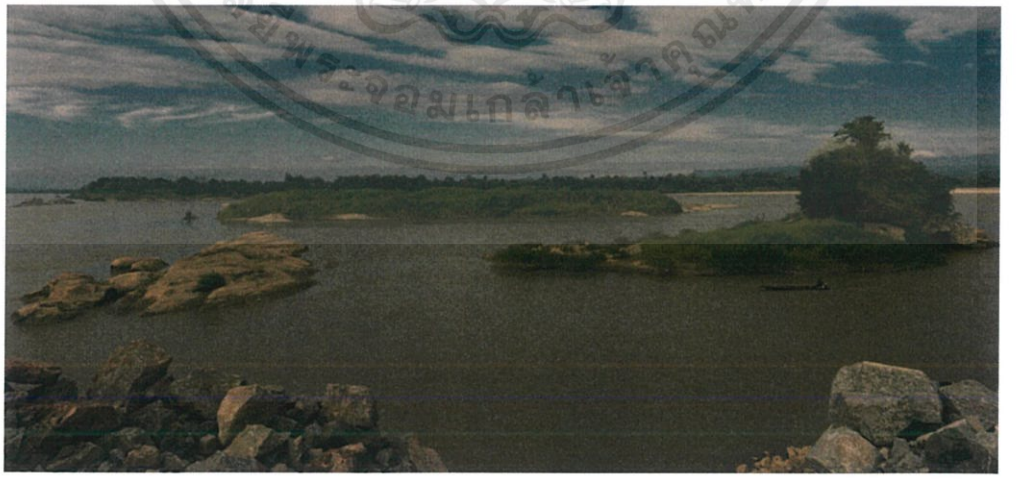

ภาพที่ 4.9 แก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในอีกแง่หนึ่งของการเดินทางหากเปรียบเทียบระยะทางระหว่างแก่งอาฮง อำเภอบึงกาฬ กับแก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า แก่งสะดอกจะใช้เวลาในการเดินทางไม่ถึง 15 นาที เมื่อเดินทางออกจากที่พัก ต่างจากแก่งอาฮงที่ต้องใช้เวลาเดินทาง 1 ชั่วโมง ที่สำคัญคือความเข้ากันในเรื่อง MOOD AND TONE ของภาพ แก่งสะดอกมีสเน่ห์และให้เอกลักษณ์ของความงดงามที่น่ากลัวได้มากกว่า ดังนั้นแก่งอาฮงสำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้จะถูกหยิบจับแค่ประเด็นเรื่องเล่ามาเล่นในจินตนาการเท่านั้น ไม่ได้ต้องการขับเน้นถึงประวัติศาสตร์หรือภูตผีวิญญาณที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่าจริงๆ

ภาพที่ 4.10 แก่งสะดอก อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

2. หมู่บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ขามเปี้ยถือเป็นหมู่บ้านที่เก่าแก่แห่งหนึ่งของจังหวัดบึงกาฬ ข้าพเจ้าเลือกใช้สถานที่ของหมู่บ้าน กับซีนที่เพ็ญต้องออกไปหาร้านขายยา ซึ่งแทบไม่พบอะไรจากที่นี่เลย นอกเหนือจากความเก่า ล้าสมัย และบ้านทรงไทยย้อ มีลักษณะความเป็นคนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่มานานและไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ถือเป็นองค์ประกอบที่ Support กับ Content ในภาพยนตร์เช่นกัน

ภาพที่ 4.11 หมู่บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.12 หมู่บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

3. บ้านน้าเชษฐ์ ที่เพ็ญมาพัก (บ้านขามเปี้ย) จังหวัดบึงกาฬ

สิ่งที่ทำให้บ้านหลังนี้แตกต่างจากบ้านหลายหลังที่ข้าพเจ้าเคย Scout มา นั่นคือการมีช่องแสงที่ละเอียดมาก ไม่ใช่แค่หน้าต่างหรือประตูที่เป็นทางรับแสง แต่มันยังรวมไปถึงรายละเอียดของพื้นไม้ที่ผุพัง Texture ตามร่องรอยของผ้าม่านที่ขาดวิ่น รวมถึงทุกสิ่งอย่างได้ผ่านการใช้งานมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะกระจกที่ฝุ่นเกาะจนเป็นคราบสนิมผสมหยากไย่ เครื่องใช้ครัวเรือนที่มีรอยไหม้จนเห็นได้ชัดเจน และที่สำคัญคือเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นคุณยายอายุ 80 ปี ซึ่งเคยประกอบอาชีพรับจ้างเย็บผ้าและทอผ้าซิ่นเป็นงานอดิเรกมาก่อน จึงทำให้เกิดเป็นความเก่าแก่ที่มีความละเอียดอ่อนอยู่ในนั้นด้วย

ภาพที่ 4.13 บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.14 บ้านขามเปี้ย อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

4. ริมโขง อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ริมโขงนี้จะใช้เป็นภาพที่เปิดเรื่องคนดูให้เห็นบรรยากาศและใช้เป็นสถานที่ถ่ายหลอกคนว่าเพ็ญมาถึงที่แก่งตรงนี้จริงๆ เนื่องจากว่าแก่งสะดอกอยู่ต่ำกว่าพื้นดินมาก มีความยากลำบากในการถ่ายทำสำหรับการขนส่งคนและอุปกรณ์ลงเรือเพื่อไปให้ถึงที่แก่งจริงๆ จึงจำเป็นต้องให้พื้นดินฝั่งริมโขงเข้ามามีบทบาทในส่วนตรงนี้แทน

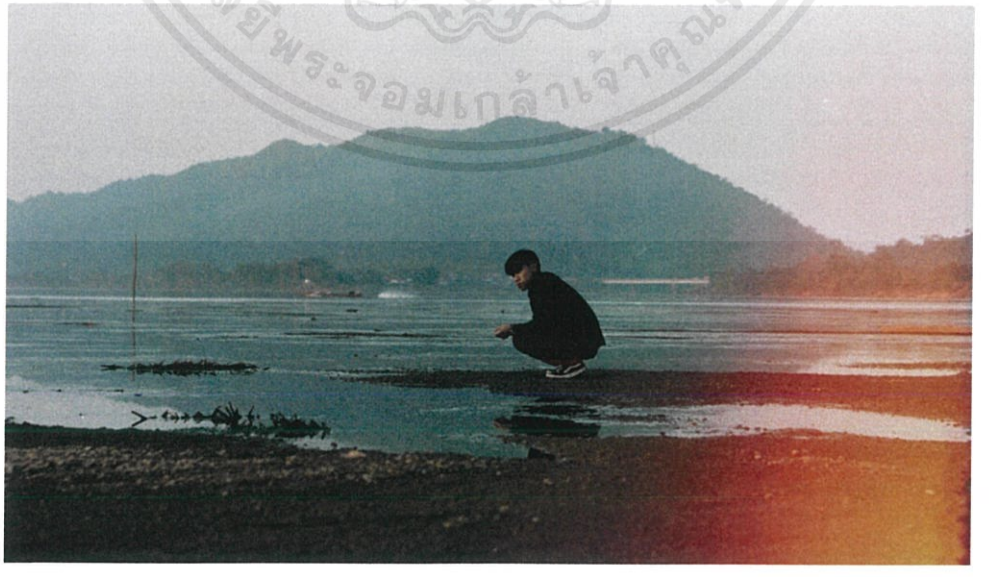

ภาพที่ 4.15 ริมโขง อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.16 ริมโขง อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

5. ทางชลประทาน อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ชีนนี้จะเป็นชีนที่เชษฐ์รถเสีย เขาต้องออกตามหาผู้คนแต่แถวนั้นกลับไม่มีสัญญาณและไร้วี่แววของคนที่ผ่านไปผ่านมา ซึ่งนับว่าเป็นทางที่ไม่ไกลจากบ้านที่ข้าพเจ้ากำลังถ่ายทำ

ภาพที่ 4.17 ทางชลประทาน อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.18 ทางชลประทาน อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

6. สวนยางพารา อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

สวนยางที่นี่สามารถเป็นที่ถ่ายหลอกทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในป่า หลังจากเพ็ญเดินทางไปกับเจ้าหน้าที่ กับเป็นสถานที่ให้น้าและหลานมากรีดยางด้วยกันตอนใกล้รุ่ง

ภาพที่ 4.19 สวนยางพารา อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ใช้สำหรับซีนการเดินทางที่แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของการมาอยู่ที่นี่ โดยเลือกส่วนพื้นที่ที่ไม่มีผู้คนเดินผ่านไปมา ซึ่งในความเป็นจริงที่นี่เป็นหมู่ที่เงียบสงบอยู่แล้ว ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่านหรือคนเดิน แทบทุกคนจะมีรถยนตร์หรือรถจักรยานต์ส่วนตัวและใช้เป็นพาหนะในการเดินทาง จุดนี้จึงทำให้ตัวละครทั้งเพ็ญและเชษฐ์ดูแปลกประหลาดมากขึ้น เนื่องจากพวกเขาจำเป็นต้องเดินตามหาบางสิ่งที่หายไปด้วยตัวเองทั้งเรื่อง

ภาพที่ 4.20 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ภาพที่ 4.21 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ใช้สำหรับซีนการเดินทางที่แสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมและบรรยากาศของการมาอยู่ที่นี่ โดยเลือกส่วนพื้นที่ที่ไม่มีผู้คนเดินผ่านไปมา ซึ่งในความเป็นจริงที่นี่เป็นหมู่ที่เงียบสงบอยู่แล้ว ไม่ค่อยมี คนพลุกพล่านหรือคนเดิน แทบทุกคนจะมีรถยนตร์หรือรถจักรยานต์ส่วนตัวและใช้เป็นพาหนะในการ เดินทาง จุดนี้จึงทำให้ตัวละครทั้งเพ็ญและเชษฐ์ดูแปลกประหลาดมากขึ้น เนื่องจากพวกเขาจำเป็น ต้องเดินตามหาบางสิ่งที่หายไปด้วยตัวเองทั้งเรื่อง

ภาพที่ 4.20 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

ภาพที่ 4.21 ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า อำเภอบุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวางแผนงานและการประสานงาน

การทำงานจะถูกแบ่งออกเป็นสองสถานที่ถ่ายทำหลักใหญ่ๆคือจังหวัดบึงกาฬและจังหวัดนครนายก ในส่วนของจังหวัดบึงกาฬเราจะมีรถกระบะใหญ่หนึ่งคันสแตนด์บายรอเพื่อเป็นรถที่ใช้ในการขนส่งอุปกรณ์และทีมงาน แต่ก็จำเป็นต้องเตรียมรถไปอีกหนึ่งคันใหญ่ที่สามารถรองรับกลุ่มคนส่วนหนึ่งกับสิ่งของอุปกรณ์การถ่ายทำได้ในจำนวนที่มากพอเช่นกัน โดยมีคนในทีมงานหลักออกเดินทางไปยังจังหวัดบึงกาฬด้วยรถบขส.ก่อนเพื่อตรวจสอบสถานที่ถ่ายทำ ที่พักและที่ถ่ายทำทุกอย่างก่อนที่ทุกคนจะเดินทางมาถึงจริง ดังนั้นการจัดเรียงลำดับการทำงานและใช้เวลาให้เกิดประโยชน์ที่สุดอย่างมีสติเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะการที่เราต้องเสียเวลาในการเดินทางไกลเพื่อมาถ่ายถึงที่นี่ ทำให้เราต้องรู้จักรอบคอบมากขึ้น หากล่าช้าหรือจัดการผิดที่ทาง จะทำให้เกิดผลกระทบต่อการทำงานได้ทันที เช่นเดียวกันในส่วนของจังหวัดนครนายกเองก็จะเป็นการไปแบบเช้าเย็นกลับ และทำงานโดยใช้รถสองคันในการขนส่งเหมือนเดิม

คิว	วันที่	เวลา	สถานที่	ฉาก
1	4 กุมภาพันธ์ 2561	8.00 น. - 22.00 น.	บ้านขามเปี้ย, ทางชลประทาน, ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า	2.1, 3.1, 10
2	5 กุมภาพันธ์ 2561	8.00 น. - 22.00 น.	บ้านขามเปี้ย, ทางชลประทาน, ถนนบุ่งคล้า, ร้านขายของชำ	2.3, 3.2, 6, 7, 12.1,12.2
3	6 กุมภาพันธ์ 2561	9.00 น. - 21.00 น.	บ้านขามเปี้ย, ทางชลประทาน, ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า	2.2, 4, 5 12.1, 12.2
4	7 กุมภาพันธ์ 2561	16.00 น. - 18.00 น.	สวนยางพารา (ถูกหลอกว่าเป็นป่านครนายก), แก่งสะดอก	13.1, 13.2
5	5 มีนาคม 2561	8.00 น. - 18.00 น.	ป่า จังหวัดนครนายก	9, 11

ตาราง 4.4 ตารางการวางแผนการออกกองถ่ายภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางการถ่ายทำ (Breakdown Sheet)

BREAKDOWN SHEET “คิวที่ 1”

ชื่อเรื่อง : Ahong, on the other hand **วันที่** 4 กุมภาพันธ์ 2561

ผู้กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล

Scene : 2.1 , 3.1 , 10 ภายนอก/ภายใน

กลางวัน/กลางคืน เวลา 8:00 น. - 22.00 น.

เหตุการณ์โดยย่อ : เพ็ญกลับมาอยู่ที่บ้านแม่หลังเก่าและระหว่างที่น้าเชษฐ์กำลังกลับบ้านก็ประสบเหตุการณ์รถเสียระหว่างทาง

นักแสดง	เบอร์ติดต่อ	อุปกรณ์ประกอบฉาก	
ปุณยานุช อั้งประเสริฐ ธนากร เอ็มประโคน	098-2803165 009-90743148	เสื้อผ้าและเสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด , รถกระบะ เข็มเย็บผ้า , กรรไกรเสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด, กระบอกปืน	
		ผม/หน้า	**เครื่องแต่งกาย**
		ภัทรภร ศรีถาวร	1. เสื้อสีขาวกางเกงยีนส์ 2. เชิร์ตน้ำตาล เสื้อโปโล กางเกงกากี
		กล้อง	
		Sony A7S	
		Special Equipment	
		ชุด Rig (hand held), ราง Dolly	
		เสียง/ดนตรี	**สถานที่**
		Zoom REC (นัด)	บ้านขามเปี้ย, ชลประทาน, ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า
ตัวประกอบ : -		**ตัวแสดงแทน :** -	
การขนส่งและยานพาหนะ : รถกระบะและรถ CRV			

ตาราง 4.5 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BREAKDOWN SHEET “คิวที่ 2”

ชื่อเรื่อง : Ahong, on the other hand **วันที่** 5 กุมภาพันธ์ 2561

ผู้กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล

Scene : 2.3, 3.2, 6, 7, 12.1, 12.2 **ภายนอก/ภายใน**

กลางวัน/กลางคืน เวลา 8:00 น. - 22.00 น.

เหตุการณ์โดยย่อ : เพ็ญทานข้าวกับน้าหลังจากกลับบ้าน และแอบสงสัยชายข้างบ้านที่อาศัยอยู่ติดกันจึงถามน้าเชษฐ์ตอนที่ทั้งคู่กรีดยาง

<table>
<tr><th>นักแสดง</th><th>เบอร์ติดต่อ</th><th colspan="2">อุปกรณ์ประกอบฉาก</th></tr>
<tr><td rowspan="8">ปุณยานุช อั้งประเสริฐ
ธีรวัฒน์ สุจริตวัฒนศักดิ์
ธนากร เอ็มประโคน</td><td rowspan="8">098-2803165
083-331-5814
009-90743148</td><td colspan="2">มาม่า, เสื้อผ้าที่มีรอยขาดวิ่น, รถจักรยานยนต์, รถกระบะ, บุหรี่, อาหาร, ภาพยนตร์สือ, โทรศัพท์มือถือ, มีดกรีดยาง, หมวกกรีดยาง</td></tr>
<tr><td>ผม/หน้า</td><td>เครื่องแต่งกาย</td></tr>
<tr><td>ภัทรภร ศรีถาวร</td><td>1. เสื้อสีขาวกางเกงยีนส์
2. เสื้อหนาวสีแดงกางเกงยีนส์
2. เชิร์ตขาวเสื้อสีเขียวกางเกงกากี</td></tr>
<tr><td colspan="2">กล้อง</td></tr>
<tr><td colspan="2">Sony A7S , Sony FS700</td></tr>
<tr><td colspan="2">Special Equipment</td></tr>
<tr><td colspan="2">ชุด Rig (hand held), ราง Dolly</td></tr>
<tr><td>เสียง/ดนตรี</td><td>สถานที่</td></tr>
<tr><td>Zoom REC (นัด)</td><td>บ้านขามเปี้ย, ชลประทาน, ถนนบุ่งคล้า, ร้านขายของชำ</td></tr>
<tr><td colspan="2">ตัวประกอบ : -</td><td colspan="2">ตัวแสดงแทน : -</td></tr>
<tr><td colspan="4">การขนส่งและยานพาหนะ : รถกระบะและรถ CRV</td></tr>
</table>

ตาราง 4.6 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BREAKDOWN SHEET “คิวที่ 3”

ชื่อเรื่อง : Ahong, on the other hand
ผู้กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
Scene : 2.2, 4, 5, 7, 12.1

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2561

ภายนอก/ภายใน
กลางวัน/กลางคืน เวลา 9.00 น. - 21.00 น.

เหตุการณ์โดยย่อ : ระหว่างที่เพ็ญรอน้าเชษฐ์ที่บ้าน เธอเผลอทำกรรไกรบาดมือ จนต้องให้แม่ค้าร้านขายของชำทำแผลให้ เพ็ญจึงใช้โอกาสนี้ในการถามทางไปแก่งอาฮง

<table>
<tr><th>นักแสดง</th><th>เบอร์ติดต่อ</th><th colspan="2">อุปกรณ์ประกอบฉาก</th></tr>
<tr><td rowspan="8">ปุณยานุช อั้งประเสริฐ
ธนากร เอ็มประโคน</td><td rowspan="8">098-2803165
084-9346567</td><td colspan="2">เสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด, ผ้าพันแผล, รถมอเตอร์ไซค์
เข็มเย็บผ้า, กรรไกรเสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด, กระบอกปืน</td></tr>
<tr><td>ผม/หน้า</td><td>เครื่องแต่งกาย</td></tr>
<tr><td>ภัทรภร ศรีถาวร</td><td>1. เสื้อสีขาวกางเกงยีนส์
2. เสื้อหนาวสีแดงกางเกงยีนส์
3. เชิร์ตขาวเสื้อสีเขียว
กางเกงกากี</td></tr>
<tr><td colspan="2">กล้อง</td></tr>
<tr><td colspan="2">Sony A7S , Sony FS700</td></tr>
<tr><td colspan="2">Special Equipment</td></tr>
<tr><td colspan="2">ชุด Rig (hand held), ราง Dolly</td></tr>
<tr><td>เสียง/ดนตรี</td><td>สถานที่</td></tr>
<tr><td>Zoom REC (นัด)</td><td>บ้านขามเปี้ย, ชลประทาน,
ถนนบุ่งคล้า, ร้านขายของชำ</td></tr>
<tr><td colspan="2">ตัวประกอบ : เพ็ญศรี สุทธิรัตน์</td><td colspan="2">ตัวแสดงแทน : -</td></tr>
<tr><td colspan="4">การขนส่งและยานพาหนะ : รถกระบะและรถ CRV</td></tr>
</table>

ตาราง 4.7 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BREAKDOWN SHEET “คิวที่ 4”

ชื่อเรื่อง : Ahong, on the other hand **วันที่** 7 กุมภาพันธ์ 2561

ผู้กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล

Scene : 13.1, 13.2 **ภายนอก/ภายใน**

กลางวัน/กลางคืน เวลา 8:00 น. - 22.00 น.

เหตุการณ์โดยย่อ : เพ็ญเผลอทำปืนลั่นไปโดนเจ้าหน้าที่ เธอวิ่งหนีออกมาจนไปเจอแก่งในที่สุด แต่กลับไม่เจอศพแม่อย่างที่คาดไว้

นักแสดง	เบอร์ติดต่อ	อุปกรณ์ประกอบฉาก	
ปุณยานุช อั้งประเสริฐ ธนากร เอ็มประโคน	098-2803165 084-9346567	กระบอกปืน, รูปถ่ายแม่เพ็ญ, โทรศัพท์มือถือ, รถกระบะ	
		ผม/หน้า	**เครื่องแต่งกาย**
		ภัทรภร ศรีถาวร	1. เสื้อสีขาวกางเกงยีนส์ 2. เชิร์ตน้ำตาล เสื้อโปโลกางเกงกากี
		กล้อง	**เทคนิคพิเศษ**
		Sony A7S	
		Special Equipment	
		ชุด Rig (hand held), ราง Dolly	
		เสียง/ดนตรี	**สถานที่**
		Zoom REC (นัด)	สวนยางพารา, แก่งสะดอก
ตัวประกอบ : -		**ตัวแสดงแทน :** -	
การขนส่งและยานพาหนะ : รถกระบะและรถ CRV			

ตาราง 4.8 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

BREAKDOWN SHEET “**คิวที่ 5**”

ชื่อเรื่อง : Ahong, on the other hand **วันที่** 5 มีนาคม 2561

ผู้กำกับ : สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล

Scene : 9, 11 **ภายนอก/ภายใน**

กลางวัน/กลางคืน เวลา 8:00 น. - 18.00 น.

เหตุการณ์โดยย่อ : เพ็ญเดินทางไปกับเจ้าหน้าที่มินเพื่อไปที่แก่งอาฮงโดยไม่ได้บอกน้าเชษฐ์

<table>
<tr><th>นักแสดง</th><th>เบอร์ติดต่อ</th><th colspan="2">อุปกรณ์ประกอบฉาก</th></tr>
<tr><td rowspan="8">ปุณยานุช อั้งประเสริฐ
ธีรวัฒน์ สุจริตวัฒนศักดิ์</td><td rowspan="8">098-2803165
084-9346567</td><td colspan="2">เสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด , รถมอเตอร์ไซค์
เข็มเย็บผ้า , กรรไกรเสื้อน้าเชษฐ์ที่ขาด , กระบอกปืน</td></tr>
<tr><td>ผม/หน้า</td><td>เครื่องแต่งกาย</td></tr>
<tr><td>ภัทรภร ศรีถาวร</td><td>1. เสื้อสีขาวกางเกงยีนส์
2. เชิร์ตน้ำตาล เสื้อโปโล กางเกงกากี</td></tr>
<tr><td>กล้อง</td><td>เทคนิคพิเศษ</td></tr>
<tr><td>Sony A7S</td><td></td></tr>
<tr><td colspan="2">Special Equipment</td></tr>
<tr><td colspan="2">ชุด Rig (hand held), ราง Dolly</td></tr>
<tr><td>เสียง/ดนตรี</td><td>สถานที่</td></tr>
<tr><td>Zoom REC (นัด)</td><td>บ้านขามเปี้ย, ชลประทาน, ถนนหมู่บ้านบุ่งคล้า</td></tr>
<tr><td colspan="2">ตัวประกอบ : -</td><td colspan="2">ตัวแสดงแทน : -</td></tr>
<tr><td colspan="4">การขนส่งและยานพาหนะ : รถกระบะและรถ CRV</td></tr>
</table>

ตาราง 4.9 ตารางการถ่ายทำ Breakdown Sheet คิวที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการถ่ายทำ (Production)

การเตรียมการก่อนถ่ายทำ

เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้มีซีนถ่ายช่วงเวลาเย็นไปจนถึงกลางคืนมากพอสมควรและต้องเน้นการเก็บช่องแสงจากช่วงเวลาซีนกลางวันให้ออกมาพอดีที่สุด รวมถึงการไปถ่ายทำในสถานที่ต่างจังหวัดอย่างบึงกาฬ อุปกรณ์ที่พกพาไปจำเป็นต้องมีขนาดเล็กกะทัดรัด เพื่อความสะดวกต่อการขนย้ายและรวดเร็วในการ Operate ดังนั้นข้าพเจ้ากับทีมจึงตัดสินใจเลือกใช้กล้องอย่าง Sony A7S หลักสำหรับซีนกลางคืนกับซีนในบ้านและ Sony FS700 สำหรับการถ่ายทำในช่วงเวลากลางวันที่แดดแรงมากแต่ต้องการภาพชัดตื้น (ถ้าใช้ Sony A7S จำเป็นต้องมีอุปกรณ์เสริมอย่างฟิลเตอร์ลดแสงที่พอดีกับหน้าเลนส์) โดยยังมีอุปกรณ์อื่นๆเพิ่มเติมที่ช่วยใน Support ในการถ่ายทำได้แก่

- กล้อง Sony A7S II
- Adapter Lense
- เลนส์ Carl Zeiss Contax ช่วง 25 , 35 , 50 , 85
- ND Filter Tiffen และ Step Ring
- Lanparte shoulder rig
- ขาตั้งกล้อง Miller DS-30

อุปกรณ์บันทึกเสียง

เสียงในภาพยนตร์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้วิธีบันทึกโดยใช้ตัวส่งสัญญาณไวเลส (Wireless) สำหรับอัดเสียงสนทนาของตัวละครและไมค์บูม (Microphone Boom) สำหรับอัดเสียง Ambient แล้วจึงซิงค์ (Synchronize) กับ ZOOM H6 เพื่อนำมารวมกันในช่วง Post production

การกำกับภาพรวมของภาพยนตร์

ในส่วนของการกำกับภาพรวมของภาพยนตร์ ไม่ว่าจะด้วยเรื่องของ Art Direction , Visual ของภาพ หรือ Cutting ที่ออกมา ข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องลงพื้นที่เป็นจำนวนมากครั้งเพื่อให้ตนเองเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนกับคน และคนกับพื้นที่ด้วยกันมากที่สุด เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเองเป็นคนกรุงเทพและสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ในฐานะผู้สังเกตการณ์ที่พยายามจะเข้าไปใกล้ตัวละครให้มากที่สุด การรีเสิร์ชหาความรู้ด้วยการเข้าไปคุ้นเคยกับคนในพื้นที่และพยายามสังเกตภาพเหตุการณ์ทุกอย่างที่จะสามารถนำมาตีความเป็น Visual ของภาพยนตร์ได้จึงเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าให้ความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำคัญอย่างมาก ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปลงพื้นที่ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดบึงกาฬหรือจังหวัดนครนายก ข้าพเจ้าจะถ่ายรูปกลับมาทุกครั้งและทุกครั้งที่มองย้อนกลับมาข้าพเจ้าเองก็จะพบว่าแต่ภาพที่ได้มาจากแต่ละครั้งมีความแตกต่างและความสวยงามซ่อนอยู่ มันจะเริ่มเผยออกมาให้เราเห็นมากขึ้นเรื่อยๆ จนเมื่อเราเข้าใจพื้นที่ที่เราอยู่จริงๆ ความสวยงามของมันจะปรากฏให้เราเห็นด้วยสัญชาตญาณของเราเอง เป็นไปไม่ได้เลยสำหรับจังหวัดอย่างบึงกาฬที่ไปครั้งแรกแล้วใครจะบอกว่าสวยทันทีด้วยตาเห็น เพราะด้วยความที่เป็นชนบทแห้งแล้ง พื้นที่แทบจะไม่มีคนพลุกพล่านและสถาปัตยกรรมที่มีความแตกต่างกันไป ทำให้เป็นเรื่องยากมากสำหรับการ Represent มุมกล้องกับพื้นที่ที่เราไม่คุ้นชิน

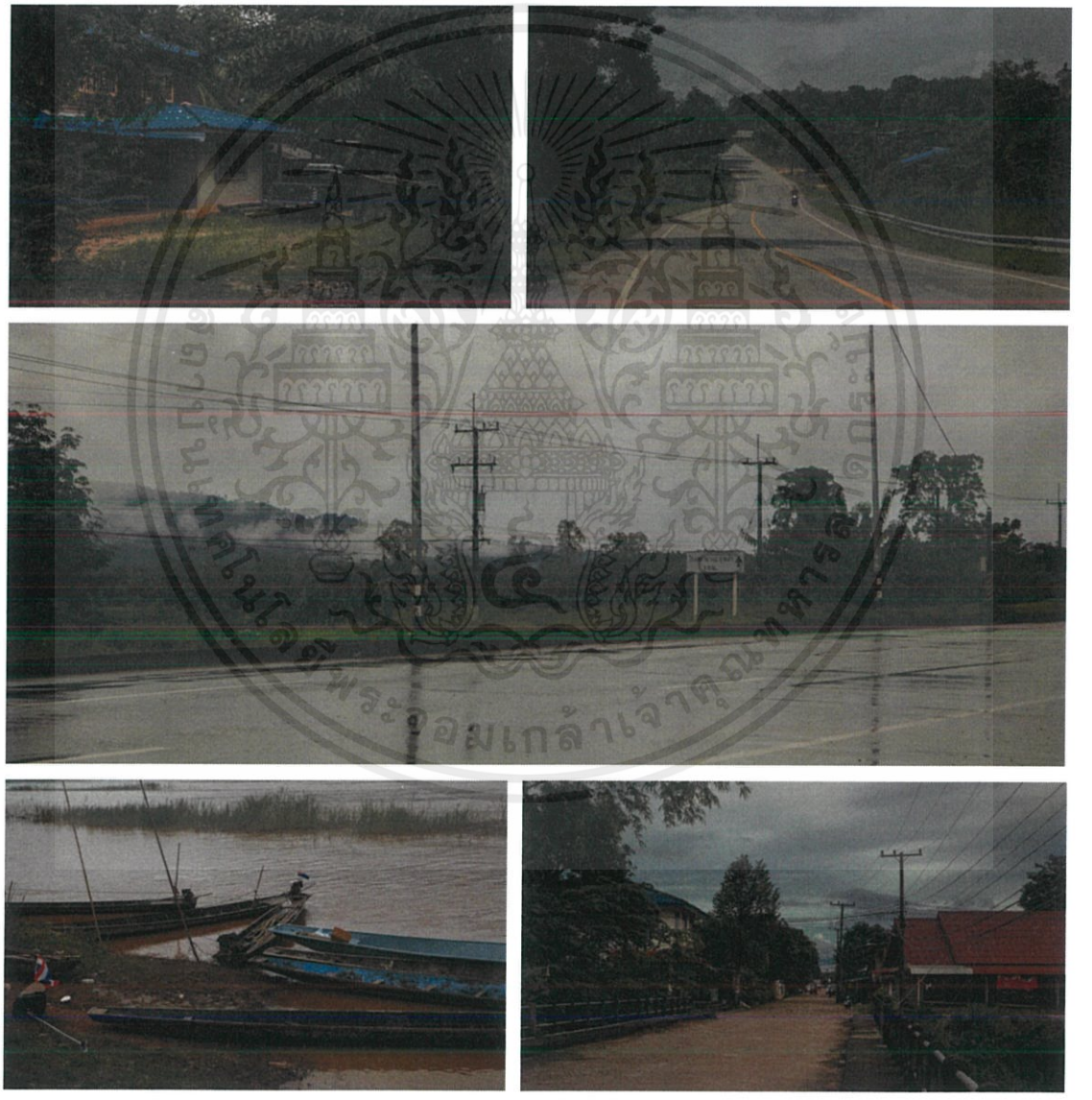

ภาพที่ 4.24 ภาพจากการไปบึงกาฬครั้งที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.25 ภาพจากการไปบึงกาฬครั้งที่ 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.26 ภาพจากฟุตเทตที่ถ่ายทำจริง

ขณะเดียวกันภาพยนตร์เรื่องนี้มีทั้งความ Suspense ผสมกับความ Drama ข้าพเจ้าจึงต้องคำนึงถึงเรื่องการออกแบบซีนที่ไม่ควรจะ Realistic ตลอดเวลาเกินไป Action บางอย่างข้าพเจ้าตั้งใจออกแบบมาให้ไม่ปกติเช่นเวลาที่เพ็ญจะต้องออกตามหาอะไรสักอย่าง ในระหว่างที่เธอกำลังเลือดออกด้วยแผลที่เล็กมาก อาจเป็นร้านขายยา หรืออาจเป็นแค่การสำรวจพื้นที่โดยไร้ซึ่งเหตุผลใดๆ ก็ได้ เพียงแต่เมื่อมีปัญหาอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเพ็ญเด็กคนนี้จะต้องเดินออกจากจุดที่ตัวเองเคยอยู่ รวมถึงซีนที่เพ็ญพยายามจะขโมยมอเตอร์ไซค์เพื่อขี่ออกไปโดยไม่ขออนุญาติ และซีนที่เธอเอาปืนไปจ่อเจ้าหน้าที่มินโดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาเป็นคนเป็นคนแบบที่เธอคิดไว้จริงหรือเปล่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.27 ภาพการแสดงของตัวละครเพ็ญ

ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้จึงว่าด้วย Concept ของ “การรอ” สำหรับส่วนแรกและ “การเดินทาง” เพื่อออกไปหาคำตอบสำหรับพาร์ทสอง ข้าพเจ้าต้องการให้ภาพยนตร์ในช่วงพาร์ทแรกมีความลึกลับน่าค้นหาตัวละครหลบอยู่แต่ในเงาตลอดเวลา ในขณะที่พาร์ทสองจะเริ่มมีแสงสว่างเล็กๆ ส่องทางราวกับเป็นความหวังที่ซ่อนอยู่

ภาพที่ 4.28 ภาพตัวอย่างของภาพยนตร์ในช่วงส่วนแรก

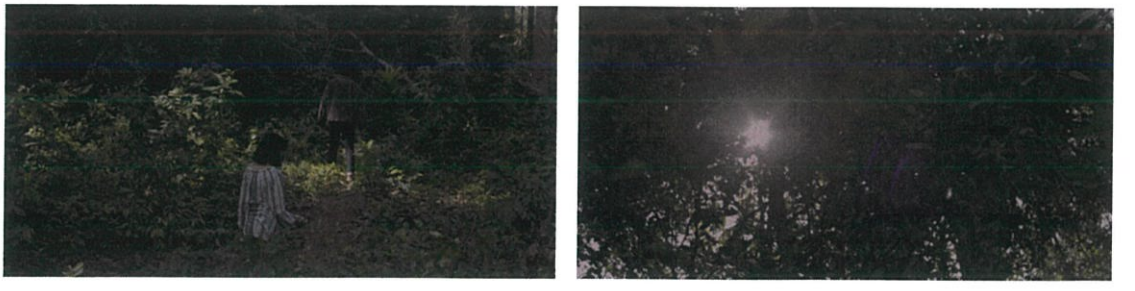

ภาพที่ 4.29 ภาพตัวอย่างของภาพยนตร์ในช่วงส่วนที่สอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มุมกล้องและขนาดภาพ

เนื่องจากข้าพเจ้าต้องการถ่ายภาพยนตร์เรื่องนี้ให้มีทั้งบรรยากาศจากสถานที่ถ่ายทำและบรรยากาศตัวละครที่อยู่ในเฟรมเดียวกัน ดังนั้นภาพยนตร์เรื่องนี้จึงถูกถ่ายเป็น Ratio 16:9 โดยเลือกการเคลื่อนกล้องหลักอย่าง Dolly in สำหรับการรอคอยในช่วงแรกและการ Hand Held รับหลังตัวละครสำหรับการเดินทางที่ไปๆไม่ถึงไหนสักทีในช่วงพาร์ทสอง โดยการวางเฟรมภาพส่วนใหญ่ จะเน้นตัวละครเป็นขนาดภาพ MCU MS และ MLS ที่ทิ้ง Headroom ไว้เป็นจำนวนมาก ไว้ให้เห็นบรรยากาศความอึมครึมที่กระจายอยู่รอบข้างของนักแสดง และไม่ต้องการให้คนดูเข้าใกล้ตัวละครมากเกินไปไม่ว่าจะเป็นซีนที่อยู่ในบ้าน ซีนรถเสีย หรือซีนเดินในป่า ทุกอย่างจะมีบรรยากาศแทรกซึมเข้ามาเพื่อให้ได้กลิ่นและรสชาติของความเป็น Local เสมอ

ภาพที่ 4.30 ภาพตัวอย่างของการวางเฟรม

และในส่วนมุมภาพของภาพยนตร์จะต้องไม่เป็นมุมระดับสายตาแบบภาพยนตร์ Drama เพียงอย่างเดียว เพราะภาพยนตร์เรื่องนี้ผสมกลิ่นอายของความเป็น Suspense Drama เข้าด้วยกัน ภาพจึงต้องทำหน้าที่ที่ลึกลับเล่าเรื่องไปพร้อมๆกับความ Realistic Drama ที่เกิดขึ้นตามสถานที่ถ่ายทำต่างจังหวัด ภาพภาพยนตร์จึงมีทั้งมุม Distort (ที่ไม่มากเกินไปจนบังคับคนดูให้รู้ว่ามีความผิดปกติซ่อนอยู่) และมีมุมระดับสายตาสำหรับบรรยากาศโดยรวมที่ต้องการให้คนดูเห็นถึงชีวิตที่เกิดขึ้นจริงๆของตัวละคร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การกำกับการแสดง

ขั้นตอนการกำกับของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้วิธีการพูดคุยกับนักแสดงให้เข้าใจถึงสภาวะตัวละครและเมื่อแสดงเสร็จ ข้าพเจ้าก็จะถามความคิดเห็นกับนักแสดงว่าคิดอย่างไรกับตัวละครนี้ เพื่อให้ได้แง่มุมที่เข้ากับตัวละครและการแสดงที่ต่างออกไปในแต่ละเทค โดยในการกำกับการแสดง ข้าพเจ้าขออธิบายรายละเอียดของบทเป็นสองส่วน

ส่วนที่หนึ่ง : การรอคอย

ในส่วนของการเดินเรื่องช่วงแรกตั้งแต่เปิดเรื่องจนไปถึงช่วงก่อนที่เพ็ญจะขโมยรถจักรยานยนต์ของเจ้าหน้าที่มิน ตัวละครจะต้องแสดงออกผ่านสีหน้าแววตาและการกระทำมากกว่าคำพูด ดังนั้นการกำกับจึงต้องอาศัยทั้งประสบการณ์ของนักแสดงส่วนตัวที่มีอยู่แล้วส่วนหนึ่งเพื่อนำมาปรับใช้กับการตีความที่ทำให้คนดูเชื่อว่าตัวละครนั้นเคยผ่านสถานการณ์อะไรบ้างมาจริงๆ อย่างตัวละครเพ็ญต้องกล้าที่จะทำอะไรโดยที่คนดูคาดไม่ถึง เช่นจู่ๆเพ็ญก็ออกตามหาร้านขายยาเพื่อทำแผลเล็กๆของตัวเอง ทั้งที่ในชีวิตจริงเธอไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้ ซีนนี้เพ็ญต้องแสดงอาการเจ็บปวดที่มาจากข้างใน มันไม่ใช่แค่เจ็บแผล แต่มันต้องเจ็บและกังวลไปถึงว่า เราจะใช้ชีวิตจริงๆอยู่ในพื้นที่แบบนี้ได้อย่างไร หรือช่วงที่เธอต้องโทรศัพท์หาพ่อ มันจะเป็นความเศร้าที่ไม่ฟูมฟายจนคนดูสงสาร บางทีเราดูตัวละครตัวนี้อาจจะรู้สึกด้วยซ้ำว่าเธอรักแม่จริงๆหรือแค่ต้องการเอาชนะ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างเพ็ญกับแม่เป็นเรื่องที่ผ่านมานานมากแล้ว เพ็ญจึงไม่สามารถแสดงออกว่าเสียใจได้อย่างชัดเจนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้กระทั่งความรักของเพ็ญเองจึงเป็นเรื่องที่คลุมเครือเช่นกัน

ภาพที่ 4.31 ภาพตัวอย่างของฉากที่เพ็ญออกตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนที่สอง : การเดินทาง

พาร์ทนี้เป็นการดำเนินเรื่องตั้งแต่ช่วงที่เพ็ญเดินมาขโมยรถจักรยานยนต์จนไปถึงปลายเรื่อง ซึ่งเป็นช่วงที่เธอตัดสินใจเดินทางเพื่อมาหาคำตอบบางอย่างกับชายแปลกหน้าหรือเจ้าหน้าที่มิน ซีนนี้เป็นซีนที่เธอเริ่มระแวดระวังในบุคลิกของคนที่มาด้วย เป็นอารมณ์ของคนที่สงสัยแต่ยังไม่ตัดสินใจไปเลยว่ามินเป็นคนไม่ดีอย่างที่เธอคิดหรือเปล่า จนกระทั่งเวลาผ่านไปเนิ่นนาน เพ็ญเริ่มสงสัยแล้วว่าทำไมทั้งเธอและเขาต่างก็ยังไปไม่ถึงไหนสักที ทั้งมินและเพ็ญเองจะต้องคลุมเครือในเรื่องอารมณ์ คือแสดงออกมากก็ไปก็ไม่ได้ น้อยไปก็ไม่ดี โดยเฉพาะมินที่ต้อง Keep Character ของคนที่เป็นเจ้าหน้าที่แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องสร้างความไม่น่าไว้วางใจให้กับเพ็ญ จึงเป็นเรื่องที่ยากมากว่าจะทำอย่างไรให้ตัวละครคนนี้ดูเป็นคนที่ดีและไม่ดีในเวลาเดียวกัน ซึ่งข้าพเจ้าสังเกตวิธีนี้จากคนที่พูดน้อยแเป็นหลักจิตวิทยาว่า คนเรามักจะสงสัยคนที่ไม่พูดอะไรเลยมากกว่าคนที่พูดตลอดเวลา และเวลาพูดแล้วก็จะมีอิทธิพลกับความรู้สึกของคนอื่น ดังนั้นจึงใช้วิธีการสื่อสารสำหรับท่าทางและการพูดน้อยเข้ามาเป็นองค์ประกอบในการเล่าเรื่องของตัวละครคนนี้แทน

ภาพที่ 4.32 ภาพตัวอย่างฉากที่เพ็ญออกเดินทางกับเจ้าหน้าที่

Blockshot

สำหรับการถ่ายทำในด้านกำกับภาพจำเป็นที่จะต้องจำลองมุมกล้องก่อนการถ่ายทำเพื่อให้ข้าพเจ้าและทีมงานเห็นภาพที่ตรงกันกว่าภาพจะออกมาเป็นอย่างไรซึ่งจากบทภาพยนตร์ข้าพเจ้าต้องการตีความภาพยนตร์เรื่องนี้ให้ออกมาแบบลึกลับซ่อนเร้น โดยอิงมาจากสถานที่ของเรื่องและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สภาพจิตใจของตัวละครที่ต้องตามหาศพแม่ที่สถานที่เหล่านี้ โดยข้าพเจ้าอยากให้คนดูรับรู้ในสิ่งที่ตัวละครกำลังรู้สึกอยู่ เพราะนั่นคือความสงสัยต่อความเชื่อที่ได้ยินมาและความซ่อนเร้นของตัวละครที่ค่อนข้างจะปิดตัวกับโลกภายนอกพอสมควร

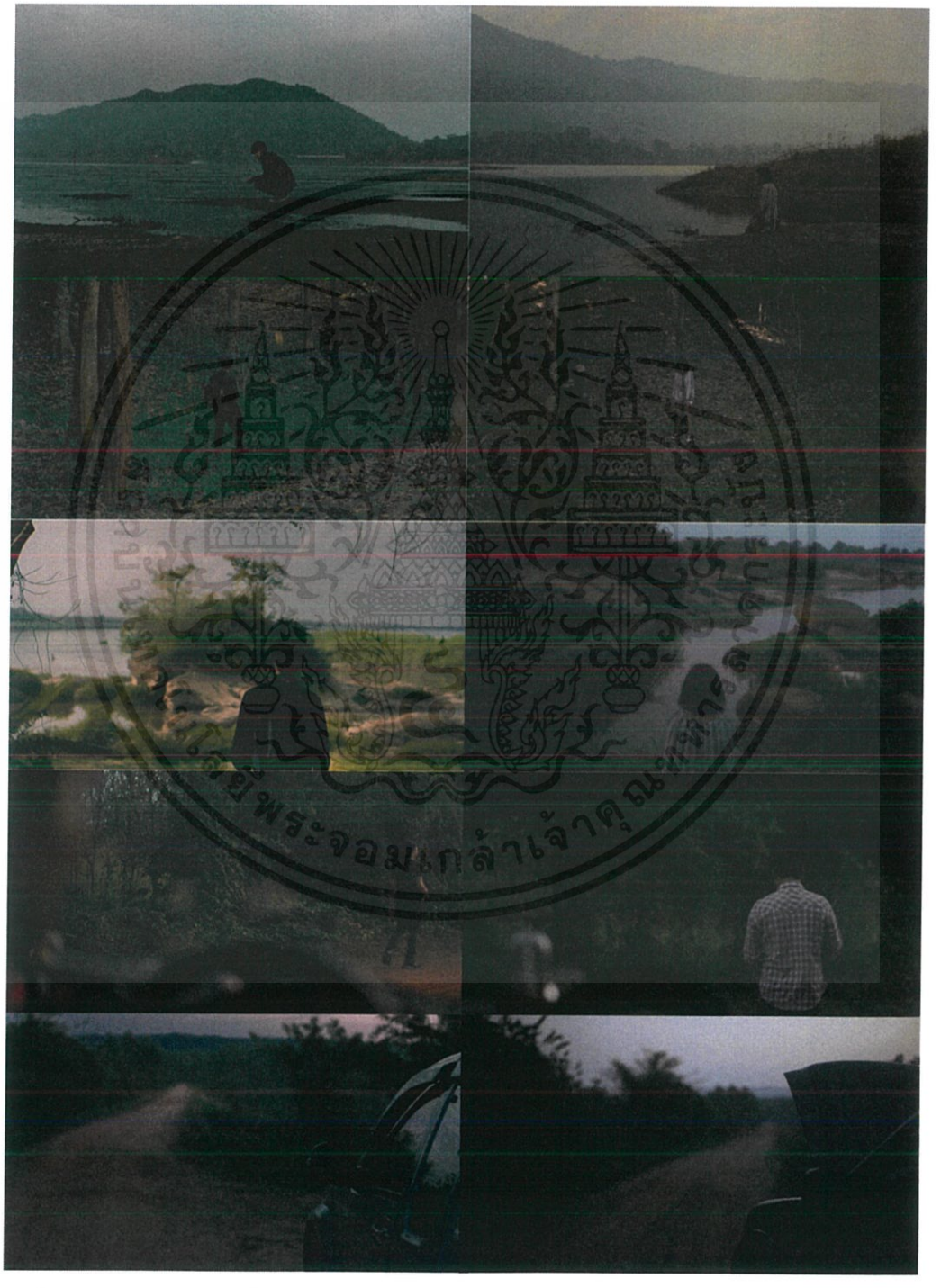

ภาพที่ 4.33 ภาพตัวอย่างการ Blockshot ภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการผลิตหลังการถ่ายทำภาพยนตร์สั้น (Post-Production)

ขั้นตอนการผลิตหลังการถ่ายภาพยนตร์เรื่องนี้มีความละเอียดอ่อนและพิถีพิถันอย่างมาก โดยภาพยนตร์ของข้าพเจ้ามีการใช้กล้องถึงสามตัวในการถ่ายทำ ได้แก่ Sony A7S II, Sony A6300 และ Sony Nex FS700 ซึ่งส่งผลต่อรูปแบบชื่อไฟล์ที่ไม่เหมือนกัน และยังยากต่อการลำดับไฟล์ ฝ่ายควบคุมการผลิตจึงให้ความสำคัญกับการจัดการไฟล์ (Media Management) ก่อนที่จะส่งต่อในขั้นตอนต่อไปของการทำ Post Production ซึ่งมีทั้งหมด 6 ขั้นตอนดังนี้

1.การจัดการไฟล์ (Media Management)
2.การลำดับภาพ (Editing)
3.การคอนฟอร์มก่อนการแก้สี (Conform)
4.การแก้สี (Color Grading)
5.การผสมเสียง (Sound Mixing)
6.เทคนิคพิเศษทางภาพ (Visual Effect)

การจัดการไฟล์ (Media Management)

เนื่องจากกล้องที่ใช้ถ่ายทำทั้งหมดไม่มีการบันทึก Reel Name ใน Metadata ของไฟล์ เราจึงต้องทำการเปลี่ยนชื่อไฟล์ทั้งหมดด้วยโปรแกรม A Better Finder Rename 10 เพื่อไม่ให้มีชื่อไฟล์ไหนซ้ำกันเลย ทำให้เวลาคอนฟอร์ม (Conform) ในโปรแกรม Davinci Resolve นั้น Relink ได้ครบถ้วนสมบูรณ์ โดยไม่สลับไฟล์กัน เพื่อลดการเสียคุณภาพของไฟล์ในการแก้สี (Color Grading)

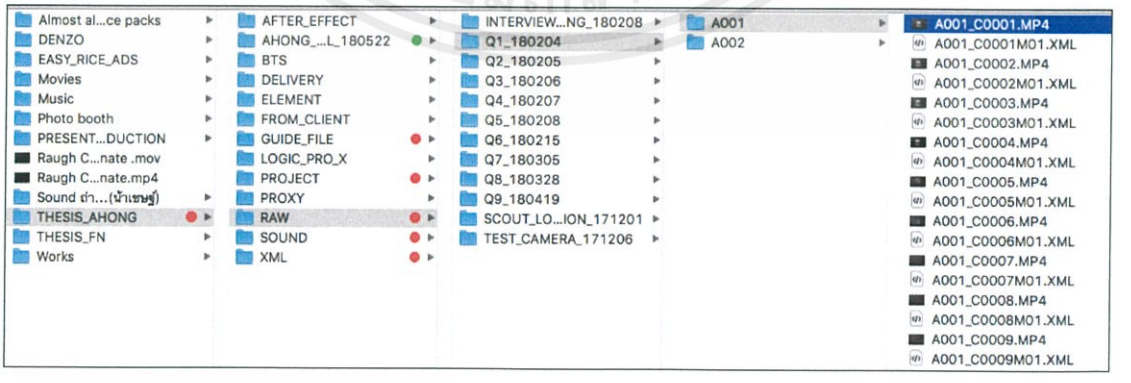

ภาพที่ 4.26 ภาพตัวอย่างการจัดเรียงไฟล์ภาพยนตร์เรื่องอาฮง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

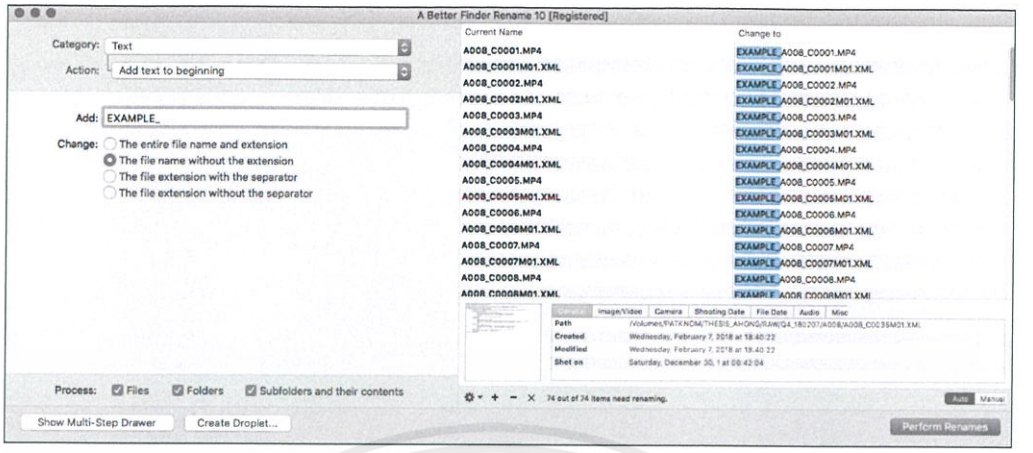

ภาพที่ 4.27 ภาพตัวอย่างการเปลี่ยนชื่อไฟล์ฟุตเทจ

การลำดับภาพ (Editing)

ในส่วนของการตัดต่อภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าตัดต่อด้วยโปรแกรม Adobe Premiere Pro CC โดยนำฟุตเทจที่ได้มาทั้งหมดมาทำการคัดเลือกและจัดการเรียงตามซีนที่ข้าพเจ้าต้องการวางภาพไว้ก่อน ในส่วนตรงนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปประสานงานกับฝ่ายตัดต่อ และให้ฝ่ายตัดต่อทำการคัดเลือกอีกรอบก่อนจะนำมาวางในรูปแบบของ Rough Cut ในขั้นตอนถัดไป

การลำดับภาพแบบหยาบ (Rough Cut)

ฝ่ายตัดต่อภาพจะเริ่มนำฟุตเทจมาเรียงต่อกันโดยที่ไม่คำนึงถึงความต่อเนื่องของเสียง เทคนิคพิเศษและสีของภาพ ข้าพเจ้าและทีมจะดูแค่ภาพรวมคร่าวๆก่อนว่าภาพยนตร์เรื่องนี้สามารถเล่าเรื่องไปในทิศทางไหนได้บ้าง ซึ่งจากโครงสร้างของภาพยนตร์จัดว่าเป็นการเล่าเรื่องแบบ Narrative เป็นส่วนใหญ่ และมี Cross cutting สำหรับสถาณการณ์ที่พยายามเน้นจังหวะความวุ่นวายของเรื่อง ภาพยนตร์เรื่องนี้เน้นสถานที่และคนเป็นตัวละครหลัก ข้าพเจ้าจึงให้ความสำคัญกับบรรยากาศในภาพยนตร์ที่จะเกิดขึ้นจากภาพและเสียงมากกว่าการสนทนาที่ต้องปะติปะต่อกัน โดยทิ้งเวลาพื้นที่ว่างของเฟรม หรือ Space ในภาพยนตร์ให้ผู้ชมมีส่วนร่วมสัมผัสถึงความลึกลับในภาพที่ออกมาแบบ Realistic รวมถึงการเชื่อมช๊อตของซีนที่อาศัยเสียงเป็นส่วนใหญ่ในการ Transition มากกว่าภาพ

โดยหลังจากการตัดต่อภาพแบบหยาบเสร็จเรียบร้อย ข้าพเจ้าได้พบถึงปัญหาการเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นดังต่อไปนี้ คือ

1.ภาพยนตร์เล่าความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับเพ็ญไม่ชัดเจน คนดูรู้สึกงงที่เจ้าหน้าที่พาเด็กสาวมาที่แก่งน้ำ เพราะการเชื่อมซีนนี้ เจ้าหน้าที่จะเรียกถามเพ็ญก่อนว่า “ลูกน้าเดือนใช่ไหม”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.28 ภาพตัวอย่างการลำดับภาพซีนก่อนเข้าป่า

ก่อนที่จะตัดมาว่าทั้งคู่อยู่ในป่าด้วยเลย ภาพยนตร์ไม่ได้เล่าว่าระหว่างที่มาทั้งคู่ทำอะไรกันมาก่อน มันเลยทำให้คนดูรู้สึกว่าจังหวะการเล่าภาพยนตร์เร็วเกินไป

2. บางช่วงของภาพยนตร์ควรยืดระยะเวลาให้นานกว่านี้เพื่อไม่ให้เห็นว่าภาพยนตร์ดำเนินเรื่องเร็วเกินไปเนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้มีคัตติ้งมาก เพราะหากต้องเน้นบรรยากาศจริงๆการตัดต่อก็ควรให้ความสำคัญกับภาพ Long Shot มากขึ้น

ภาพที่ 4.29 ภาพตัวอย่าง ช๊อตที่ควรยืดให้นานกว่านี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.30 ภาพตัวอย่างการลำดับภาพซีนที่เพ็ญไม่อยากเดินทางต่อแล้ว

3. ในช่วงก่อนที่เพ็ญจะถือปืนจ่อเจ้าหน้าที่มิน เขาได้กล่าวถึงแม่ของเพ็ญว่าเธอเป็นลูกติดมา ทำให้เพ็ญโกรธและดูเหมือนเพ็ญจะไม่อยากไปด้วย ซึ่งการสนทนาตรงนี้ทำให้เรื่องดูเบี่ยงประเด็นเสียและสร้างความดูไม่น่าไว้วางใจให้กับมินน้อยลง

การลำดับภาพแบบสมบูรณ์ (Final Cut)

ในขั้นตอนการตัดต่อภาพเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ ข้าพเจ้าและฝ่ายตัดต่อได้คำนึงถึงเรื่องเสียงและการใช้ทรานซิชั่นในการเล่าเรื่องอย่างละเอียดมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการ Overlaping ของเสียงที่ขึ้นก่อนซีน การ Dissolve ของภาพแม่น้ำก่อนจะคัทเข้ามาในซีนถัดไป การใช้เสียงโทรศัพท์และเสียงเท้าเดินสำหรับการ Transition และจากปัญหาการตัดต่อภาพแบบหยาบ (Rough Cut) ข้าพเจ้าได้ทำการแก้ไขด้วยการไปถ่ายซีนเพิ่มและอาศัยการลดทอนบางอย่างรวมถึงการขยาย Shot บางส่วนให้พอดีกับความรู้สึกของคนดูมากขึ้น

ภาพที่ 4.31 ภาพตัวอย่างการ Transition ที่ใช้เทคนิค เรื่องแสงและการ Dissolve

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกเหนือจากนี้ ยังมีบางซีนที่ข้าพเจ้าเองก็ต้องการสร้างความหมายให้กับเรื่องโดยใช้การตัดต่อเข้ามาช่วย เช่นซีนที่น้าเชษฐ์โทรหาทั้งเพ็ญและเจ้าหน้าที่ แต่ไม่มีใครรับสาย หรือเจ้าหน้าที่ที่เห็นอยู่ตรงหน้าก็ไม่ได้ช่วยอะไรเขาได้ ตัดภาพมาอีกทีกลายเป็นว่า เจ้าหน้าที่คนนี้ได้รับบาดเจ็บจากอาวุธปืนที่อยู่ในมือเพ็ญ ส่วนนี้คนดูจะสามารถจินตนาการได้ไกลถึงการมีอยู่และจากไปของเจ้าหน้าที่โดยยังมิได้ทำหน้าที่ใดๆ ให้เสร็จสมบูรณ์สักอย่าง

ภาพที่ 4.40 ภาพตัวอย่างการแก้ไขการลำดับภาพ

FOR PREVIEW ONLY 160525

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

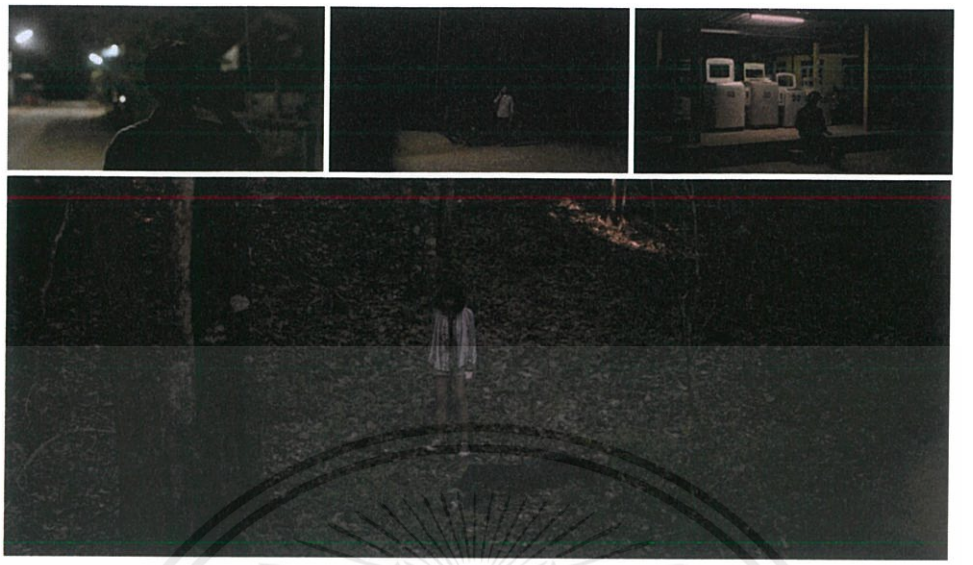

ภาพที่ 4.32 ภาพตัวอย่างการ Transition ที่ใช้เทคนิคเรื่องเสียงโทรศัพท์
แสดงให้เห็นถึงการมีอยู่และจากไปของเจ้าหน้าที่ โดยไม่ได้ทำหน้าที่ให้เสร็จสมบูรณ์สักอย่าง

ภาพที่ 4.34 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้ Long Take ในการตัดต่อ

เทคนิคที่ใช้ในการตัดต่อ

Long Take

Long Take ใช้สำหรับซีนที่เพ็ญพยายามจะเข้าไปไขกุญแจรถมอเตอร์ไซค์ ซึ่งใช้ความพยายามอย่างยิ่งสำหรับรถเครื่องที่เก่าและสตาร์ทไม่ติดเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าต้องการให้ดูรู้สึกเอาใจช่วยตัวละครตัวนี้ให้สามารถออกเดินทาง ดังนั้นเทคนิคนี้จึงได้ทั้งการโชว์ความสามารถ Acting ของนักแสดงประกอบกับการขับเน้นอารมณ์อย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.35 ภาพตัวอย่างซีนที่ใช้ Jump Cut ในการตัดต่อ

Jump Cut

Jump Cut ถูกใช้สำหรับซีนที่ต้องการเล่าเรื่องตัดตอน และเบี่ยงเบนความสนใจจาก shot หนึ่งมายังอีก shot หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าใช้เทคนี้กับซีนที่ตัวละครอย่างเพ็ญและน้าเชษฐ์ต้องออกตามคำตอบบางอย่างให้กับตัวเอง ด้วยความที่ทั้งสองคนต้องเดินทางเป็นเวลานานเพื่อมุ่งหน้าจากที่หนึ่งมายังอีกทีหนึ่ง ดังนั้น เทคนิคนี้จึงเป็นการ Support ต่อการเล่าเรื่องอย่างมาก

การแก้สี (Color Grading)

ในช่วงแรกของภาพยนตร์ข้าพเจ้าตั้งใจจะทำสีภาพให้ออกมาหม่นๆ อึมครึม มีความอมเขียวฟ้านิดๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความลึกลับ Suspense ที่ผสมกับความ Drama ไปพร้อมๆ จนกระทั่งภาพยนตร์ดูมีความหวังมากขึ้น จากการเดินทางไปที่แก่งอาฮงด้วยตัวเอง สีภาพจะเริ่มเขียวอมม่วงเพื่อแสดงให้เห็นถึง Magic Hour บางอย่าง ที่ไม่น่าจะเกิดแต่ก็ต้องมาเกิดกับตัวละคร โดยเฉพาะช่วงที่เพ็ญทำปืนลั่นใส่เจ้าหน้าที่ เป็นช่วงที่เราก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่เธอทำอยู่มันถูกต้องหรือยัง รู้แค่ว่ามันไม่ทำให้เธอต้องรอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.36 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้สีเขียวอมฟ้า

ภาพที่ 4.37 ภาพตัวอย่างฉากที่ใช้สีเขียวอมม่วง

ภาพการตัดต่อโดยรวมของภาพยนตร์

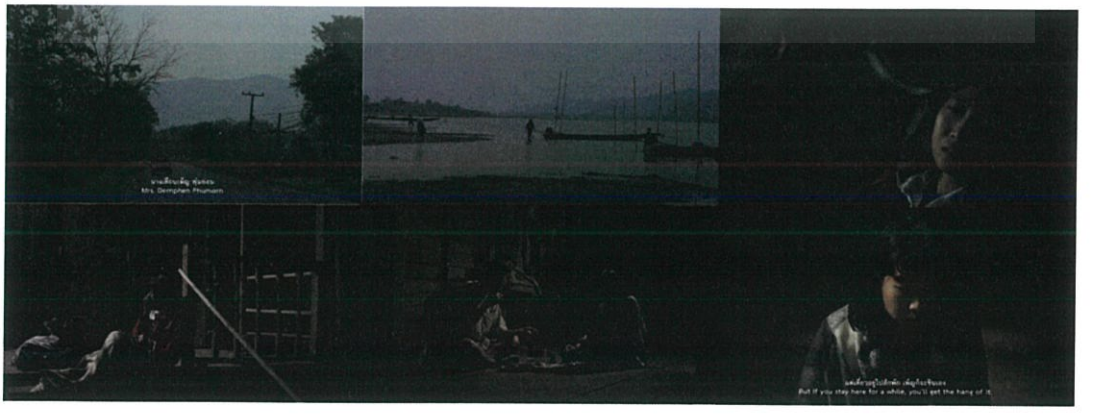

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

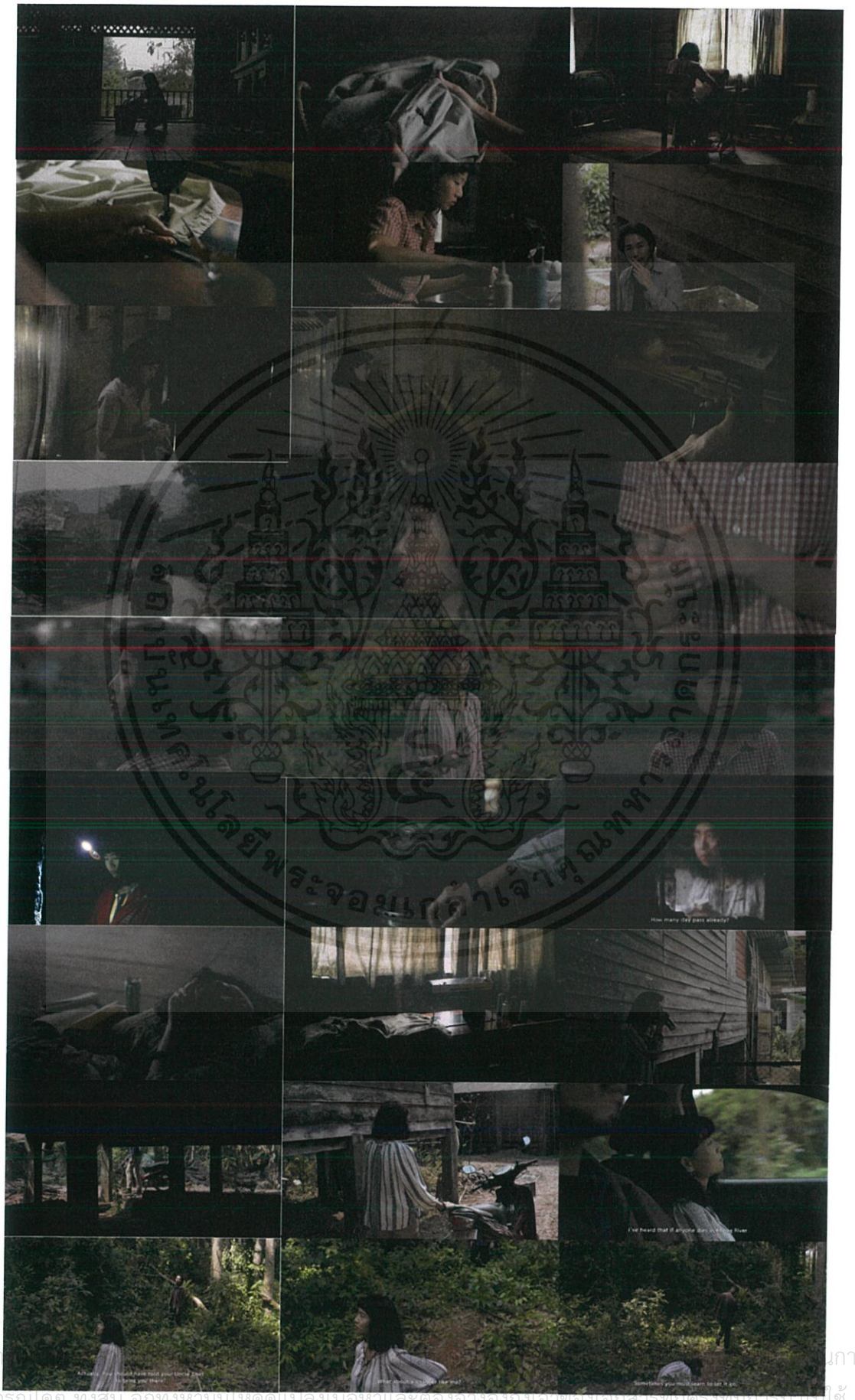

เอกสาร ... การค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.38 ภาพโดยรวมจากการตัดต่อภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ภาพยนตร์เรื่องอาฮง Ahong, on the other hand เป็นภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าตั้งใจทำขึ้นเพื่อให้ผู้ชมตระหนักถึงการเปลี่ยนแปลงที่มาจากการลงมือทำมากกว่าการอคอยที่ไม่รู้ว่าจะมีความหวังเกิดขึ้นเมื่อไร รวมถึงแนวทางที่ใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ ข้าพเจ้าเองตั้งใจให้ภาพยนตร์มีทั้งกลิ่นอายของความลึกลับซับซ้อนผสมกับความเศร้าเล็กๆที่เกิดขึ้นในใจโดยไม่รู้ตัว เพื่อเป็นการสร้างอรรถรสใหม่ๆในฐานะการทำศิลปวิทยานิพนธ์หัวข้อการกำกับและมันอาจจะเกิดขึ้นเพียงแค่ครั้งเดียวในชีวิตของตัวผู้ทำ

สำหรับข้าพเจ้าแล้วหากวัดผลสำเร็จที่ได้รับจากการทำภาพยนตร์เรื่องอาฮงตามวัตถุประสงค์ที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ ข้าพเจ้ายอมรับว่าภาพยนตร์เรื่องนี้จะอาจไม่ได้ทำให้ผู้ชมทุกคนรู้สึกถึงแรงกระทำบางอย่างอย่างชัดเจน บางคนมีความเข้าใจที่ลึกซึ้งกับภาพยนตร์ที่ซับซ้อน แต่บางคนก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเลยอย่างที่ข้าพเจ้าเองเคยคาดหวังไว้เท่าที่ควร ด้วยความที่ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์สั้นที่ข้าพเจ้าได้จัดทำขึ้นด้วยประสบการณ์การเรียนในสาขาภาพยนตร์ทั้งหมดเป็นเวลา 4 ปี ข้าพเจ้าจึงได้ใส่ทักษะกระบวนการความคิดและการเรียนรู้ทั้งหมดเข้าไปผสมผสานอยู่ในงานศิลปวิทยานิพนธ์ตั้งแต่การคิดเรื่อง การรีเสิร์ชหาข้อมูล การเขียนบทภาพยนตร์ การเตรียมการถ่ายทำ การออกแบบศิลป์ การกำกับ การถ่ายภาพและการตัดต่อ ทุกกระบวนการขั้นตอนต่างมีความสำเร็จของการทำงานที่ซ่อนอยู่ ข้าพเจ้าพบว่านี่ไม่ใช่งานที่หวังเพียงแค่ผลลัพธ์ทางความสมบูรณ์แบบของการเล่าเรื่องเท่านั้น แต่มันยังเป็นงานที่หวังถึงผลลัพธ์ของการเอาชนะใจตนเองอีกด้วย ด้วยความที่ข้าพเจ้าเองไม่ใช่คนบึงกาฬ ไม่ได้มีพาหนะใดๆในการเดินทางไปในจังหวัดที่ห่างไกล ไม่ได้มีต้นทุนงบประมาณที่สูงพอสำหรับการทำงานสเกลนี้ มันจึงทำให้ข้าพเจ้าต้องยอมละทิ้งความเป็นอัตตาของตนเองลงบางอย่างเพื่อสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้มากขึ้นและเข้าใจถึงหัวอกของเพื่อนร่วมงานที่ยอมลำบากไปพร้อมๆกับเรา

ขณะเดียวกันการตัดสินใจเลือกหัวข้อของข้าพเจ้าอาจไม่สามารถสรุปผลสำเร็จที่เป็นรูปธรรมได้อย่างที่ใครหลายคนต้องการเพราะข้าพเจ้าเองก็มีความเชื่อว่าแท้จริงแล้วภาพยนตร์แต่ละประเภทต่างก็มีจุดยืนและที่อยู่ของมันอยู่แล้ว ที่สำคัญหากมันอยู่ถูกที่ถูกทาง ทักษะทางด้านผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทุกอย่างมันจะถูกวัดออกมาได้อย่างสมเหตุสมผลแน่น

ทั้งนี้ทั้งนั้นการผลิตภาพยนตร์หนึ่งเรื่องจะได้บทสรุปของภาพยนตร์ที่แตกต่างกันออกไป ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงกระบวนการต่างๆในการผลิตภาพยนตร์ที่เป็นระบบมากขึ้นเห็นถึงความสำคัญในหน้าที่ต่างๆของทีมงานมากขึ้น รวมถึงยังได้เรียนรู้การจัดการกับการแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดตลอดทุกกระบวนการที่เคยผ่านมา บทสรุปของภาพยนตร์เรื่องอาฮง หรือ Ahong, on the other hand เองจึงถือเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ายินดีอย่างมากในการก้าวข้ามผ่านบางสิ่งบางอย่างเพื่อออกมาทำภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่มีวันได้ทำ ที่สำคัญหลายจุดเปลี่ยนต่างๆล้วนแล้วแต่ทำให้ข้าพเจ้าเองต้องล้มเลิกการทำภาพยนตร์เรื่องนี้อยู่เสมอ แต่เมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจำเป็นที่จะต้องทำมันต่อให้สำเร็จและไม่มีวันถอยกลับไปอย่างคนแพ้แน่นอน ทุกอย่างก็จะเป็นใจให้ข้าพเจ้าผ่านพ้นอุปสรรค ต่างๆเหล่านี้ไปได้เช่นกัน ที่สำคัญผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการทำภาพยนตร์แม้จะมีเรื่องของโชคชะตาหรือโอกาสที่เราไม่อาจรู้ว่าจะได้รับมันมาเมื่อไหร่ แต่สุดท้ายสิ่งที่วัดผลได้คือผลลัพธ์ที่มาจากความพยายามทุ่มเทตั้งใจอย่างไม่ละเลิก นี่อาจจะเป็นบทสรุปที่น่ายินดีที่สุดของคนที่เคยผ่านการทำภาพยนตร์เรื่องอาฮงหรือ Ahong, on the other hand

ข้อเสนอแนะ

ภาพยนตร์สั้นเรื่อง Ahong, on the other hand เป็นภาพยนตร์ที่ต้องเดินทางไกลไปถึงต่างจังหวัดอย่างจังหวัดบึงกาฬ โดยไม่ใช่แค่จังหวัดที่ใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงก็เดินทางไปถึง แต่มันคือระยะเวลากว่า 10 ถึง 12 ชม. ที่ผู้จัดทำเองต้องเดินทางไปที่นั่นและกว่าที่ภาพยนตร์จะออกมาสมบูรณ์แบบ เช่นนี้ ข้าพเจ้าต้องไตร่ตรองเป็นเวลานานเช่นกันกว่าจะตัดสินใจเลือกทำหัวข้อของภาพยนตร์ที่ต้องใช้ต้นทุน ทางความพยายามแทนต้นทุนการเงิน การไปที่นั่น ข้าพเจ้าไม่มีที่พักของคนที่รู้จัก ไม่มีรถหรือพาหนะ ส่วนตัวในการเดินทาง งบประมาณที่ใช้ตั้งแต่ขั้นตอนการ Pre-production ไปจนถึง Production จึงถือเป็นเรื่องที่หนักมากสำหรับข้าพเจ้าคนเดียว ดังนั้นการหาทางออกของการทำภาพยนตร์ที่ต้องเดินทางไกลและใช้งบประมาณมากพอสมควรเช่นนี้คือการหาทีมมาช่วย Support หรือการใช้อุปกรณ์และคนที่ไม่มากจนเกินความจำเป็น ซึ่งสำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกแบบแรกสำหรับการแก้ปัญหาแต่ไม่ใช่ว่าเพราะเงินข้าพเจ้าเลยต้องหาทีมมันเป็นเรื่องของสถานการณ์และความเหมาะสม หากเรามองเห็นคุณค่าและจับมือพร้อมกับใครสักคนทำภาพยนตร์ไปด้วยกัน แน่นอนว่าสิ่งที่ตามมาทั้งเรื่องน่าผิดหวังและเรื่องที่น่ายินดีเสมอ ข้าพเจ้าได้พยายามแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนในทีมจนทุกคนเห็นพ้องแล้วว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มีความสำคัญอย่างไรต่อการทำงานร่วมกัน ข้าพเจ้าเองก็อยากให้ทุกคนในทีมมีเป้าหมายเดียวกันว่า สุดท้ายไม่ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นก็ตาม ทุกคนก็จะยังคงต้องการให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ออกมาดีที่สุดเหมือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เดิม นี่คือสิ่งเดียวที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน คนในกลุ่มที่ทำงานเป็นทีมก็ควรจะมองภาพปลายทางไปในจุดเดียวกัน ที่สำคัญมันคือภาพยนตร์ของคนทุกคน ไม่ใช่แค่ภาพยนตร์คนใด คนหนึ่งในทีม

ปัญหาต่อมาที่ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการทำงานคือโลเคชั่น ด้วยความที่โลเค ชั่นที่นี่ไม่ใช่บ้านเกิดเรา จึงเป็นเรื่องที่ยากมากที่จะรู้ล่วงหน้าว่าน้ำในแม่น้ำจะลดหรือขึ้นเมื่อไร บางที อากาศก็ร้อนมาก หรือบางครั้งก็เย็นมากจนมีพายุโหมกระหน่ำเข้ามาอย่างไม่น่าเชื่อ นี่เป็นสิ่งที่ทำให้ ข้าพเจ้าต้องแก้ปัญหาทุกครั้งที่ไปสำรวจพื้นที่เพื่อเขียนบทเกี่ยวกับบึงกาฬ จนในที่สุข้าพเจ้าคิดแล้วว่า เราควรจะต้องวางแผนด้วยการซักถามพูดคุยไปเลย ไม่จำเป็นต้องให้บทมาขึ้นอยู่กับฟ้าฝนที่เราไม่มีทางรู้ อย่างหนึ่งที่ควรทำที่สุดคือการไปสร้างความรู้จักคุ้นเคยกับคนในพื้นที่เพราะความสัมพันธ์ที่ใช้เงินก็ซื้อไม่ได้เหล่านี้เป็นเรื่องที่ดีเกินความคาดหมายของข้าพเจ้ายิ่งนัก คนในพื้นที่ยินดีที่จะให้ข้อมูลกับเราอยู่แล้วเขาจะรู้ว่าเมื่อถึงเดือนนี้เดือนนั้นอากาศจะเป็นอย่างไร รู้ว่าใครจะช่วยเราได้ กระทั่งเรื ่องเล็กๆของการขนสัมภาระไปลงพื้นที่ทำงานอยู่ที่นั่นก็เป็นปัญหาอย่างหนึ่งเช่นกัน อุปกรณ์หรือ ข้าวของเครื่องใช้อะไรที่ไม่คุ้มค่าต่อการติดตัวพกไปควรตัดออกทันทีเพราะจะเป็นความยากลำบากใน การเดินทาง ไม่ว่าจะโน๊ตบุ๊ค กล้องดิจิทัล DSLR ขนาดใหญ่ หรือเสื้อผ้าที่เอาไปมากเกินตัว ทั้งนี้อะไร ที่อำนวยความสะดวกรวดเร็วในการทำงานให้กับเรามากที่สุด ข้าพเจ้าจะเลือกทางนั้นก่อนเป็นอันดับแรกเสมอ

สุดท้ายปัจจัยที่สำคัญที่สุดสำหรับการทำงานครั้งนี้คือการวางแผนงานให้ดี เตรียมการให้พร้อม การเดินทางไปต่างจังหวัดแต่ละครั้งเราต้องรู้ล่วงหน้าว่าจะไปวันไหน ไปกี่วัน กี่คน ไปทำอะไร และต้องได้อะไรกลับมาทุกอย่างจะมีผลต่อการทำงานทั้งในด้านงบประมาณที่เสียไปและความคุ้มค่าของเวลากับผลลัพธ์ที่ได้มาจริงอยู่ว่าบางครั้งข้าพเจ้าตั้งใจจะไปหา Location ให้ได้อย่างที่ต้องการ แต่สุดท้ายข้าพเจ้าก็เคยเสียเวลาไปหลายวันกับสิ่งนี้สิ่งเดียวและก็ไม่ได้อะไรกลับคืนเพราะยังไม่มีที่ไหนที่ถูกใจหรือเหมาะสมพอที่จะมาอยู่ในภาพยนตร์ของเรา แต่หากลองย้อนกลับไปถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยบอกทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนขึ้นอยู่กับความพยายามของเราที่ทุ่มเทไปทั้งหมดเสมอ มันอาจจะไม่เกิดขึ้นในทันที วันนี้ หรือวันพรุ่งนี้ แต่เมล็ดที่เราปลูกไปต้องไม่หวังว่ามันจะโตแต่เราต้องพร้อมที่จะหว่านตลอดเวลา เมื่อนั้นเราจะพบว่าที่เราผ่านมาได้ ไม่ใช่เพราะเราโชคดีหรือมีดวงแต่เป็นเพราะเราเคยลงแรงใส่ใจกับมันไว้แล้ว จนวันหนึ่งเมล็ดที่เราปลูกฝังเอาไว้ได้ออกดอกออกผลอย่างสมควรแก่เวลา เมื่อนั้นมันจะ เป็นผลลัพธ์ที่ย้อนกลับมาหาเราในวันที่เราไม่เหลืออะไรจริงๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

เขียน นิกรเทพ. สะดือแม่น้ำโขง นิเวศวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลง [ออนไลน์]. สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก https://mgronline.com/daily/detail/

จักรกริช สังขมณี. "ย้อนคิดว่าการเมืองในชนบทที่มากกว่าการเลือกตั้งและขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม." วารสารสังคมวิทยามานุษยวิทยา 30 (สิงหาคม 2558) : 27-28.

เชษฐ์ บุญเถา. ให้สัมภาษณ์. 6 กันยายน 2560. สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล. สัมภาษณ์. บึงกาฬ. ริมโขงรีสอร์ท.

ณรงค์ จันทร์ห้วย. หลักสี่ กรุงเทพฯ – บุ่งคล้า จังหวัดบึงกาฬ [ออนไลน์]. สืบค้น 13 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก http://www.thaimtb.com/forum/viewtopic.php

เทิดไท้ คำทัน. แผนพัฒนาจังหวัดบึงกาฬ 4 ปี ตั้งแต่ปี 2557-2560 [ออนไลน์]. สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้http://www.oic.go.th/FILEWEB/CABINFOCENTER11/DRAWER016/GENERAL

นรารักษ์ สุขวิทย์. แผนงานโครงการยุทธศาสตร์บึงกาฬปี 60 [ออนไลน์]. สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก http://www.oic.go.th/FILEWEB/CAIDJIDKMOSO#$/DRAWER016

ไพรินทร์ เสาะสาย. ตำนานพญานาค [ออนไลน์]. สืบค้น 12 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก http://oknation.nationtv.tv/blog/okj/2011/11/14/entry-2

วัชรพล ศิลปการ. อาทิตย์ อัสรัตน์ รางวัลศิลปธร : สาขาภาพยนตร์ [ออนไลน์]. สืบค้น 18 พฤศจิกายน 2560. เข้าถึงได้จาก http:// www.rcac84.com/portfolio_page/อาทิตย์ อัสรัตน์.

Kasia Karwan. FLAPPING IN THE MIDDLE OF NOWHERE [Online]. Accessed 17 November 2560. Available from http:// premium-films.com/lkdoid;wf/data002873.

Séance familiale. Kuo Cheng-Chui [Online]. Accessed 17 November 2560. Available from https://iffr.com/en/persons/kuo-cheng-chui.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ –สกุล นางสาว สุภาณี ลิ้มโรจน์นุกูล
ที่อยู่ 86/74 ซอยพันธจิตต์ ถนนไมตรีจิตต์
แขวงป้อมปราบ เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย
กรุงเทพมหานคร 10100
E-mail : Nate_master@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2556	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสายปัญญาในพระบรมราชินูปถัมภ์
พ.ศ. 2560	ระดับปริญญาตรีศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ผลงาน หรือรางวัล หรือทุนที่ได้รับ

พ.ศ. 2556	- รางวัลช้างเผือกพิเศษดีเด่นของ Thai Short Film and Video Festival - เป็นตัวแทนค่าย Jenesys 2.0 ที่ประเทศญี่ปุ่น จากการ ประกวดหนังสั้นในหัวข้อ รังแก
พ.ศ. 2557	- ได้รับทุนเรียนดี ประจำสาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2558	- รางวัลชมเชยประเภทช้างเผือก Thai Short Film and Video Festival - ได้รับทุนเรียนดี ประจำสาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2559	- ได้รับทุนเรียนดี ประจำสาขาภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง - ได้รับทุนมูลนิธิหม่อมเจ้าหญิงมารศีสุขุมพันธุ์ บริพัตร ครั้งที่ 7
พ.ศ. 2560	- ได้รับรางวัลเทคนิคพิเศษ โครงการประกวดหนังสั้น จาก คปภ. - ได้เป็นตัวแทนเข้าร่วมค่าย Young Webmaster Camp Thailand 2018 - ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดทำหนังสั้น ของโครงการ แก้ ก่อน แก่ - ได้รับทุนต่อเนื่องจากมูลนิธิหม่อมเจ้าหญิงมารศีสุขุมพันธุ์ บริพัตร ครั้งที่ 8 - ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนเข้าร่วม Workshop กับงานคนเสี้ยนเสพติดคอนเท้น 2018 ของ Infographic จากการส่งผลงานเข้าประกวด - ได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนเข้าร่วม Workshop กับงาน Young Passionate Program Digital Marketing (YPP) 2018 รุ่นที่ 1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้